

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Procli De Sphaera Liber I

Proclus <Diadochus>

Basiliae, 1561

Liber I. Cleomedis circvlaris inspectionis meteororum liber I. Georgio Valla
placentino interprete

[urn:nbn:de:bsz:31-248967](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-248967)

ΚΛΕΟΜΗΔΟΥΣ

Ἰωνικῆς Θεωρίας μετέω-
ρων βιβλίον α.

CLEOME-

DIS CIRCVLA-
ris inspectionis meteoror-

um Liber I. Georgio
Valla Placentino
interprete.

οὔ ἰσόμε

πολλαχῶς

λεγομένου,

ὁ νῦν ἡμῖν

λόγῳ φησικῶς, περί τ'
κατὰ τὴν Διακόσμησιν
ἔστιν. ὃν ὁρίζονται ἔτω
Κόσμου ἔστι σύστημα ἐξ
οὐρανῶ καὶ γῆς, καὶ τῶν
ἐν τῷ φύσει. ἔτος ἡ
πάντα μὲν τὰ σώματ'
ἐμπεριέχει, ἔθενός α-
πλῶς ἐκτός αὐτῶ ἵπάρ-
χοντῶ, ὡς ἐν ἑτέροις
δείκνυται. οὐ μὲν ἀπει-
ρός γε, ἀλλὰ πεπερασμέ-
νῳ ἔστιν. ὡς ἴσως δι-
λογικῶς, ἵπὸ φύσεως
αὐτῶν διοικεῖσθαι, ἀ-
πείρου μὲν γὰρ οὐδ' ἐνός
φύσει εἶναι δυνατῶν.

Vm mun-
dus mul-
tis dicatur
modis, de
mundana

elegātia nūc omnis no-
stra futura est oratio.
Mundus est ex cælo,
terraq;, nec nō naturis,
quæ eis cōprehendun-
tur, opificium. Is corpo-
ra cuncta comprehen-
dit, nec extra ipsum
(quemadmodum alibi
demonstratur) pror-
sus quicquam est. Non
infinite, sed definitus
esse, hinc facile com-
probat, quod na-
tura ipsum admini-
strat: nec fieri possit, ut
infinite ulla sit natura,

A naturam

ἴσως καὶ κεραεῖ ἐν τῷ φῦ
 σι, ὃ πινός ὄσιν. ὅτι δὲ φῦ
 σι ἔχει τὴν διοικοῦσαν
 αὐτῶν, γνῶριμον. πρῶτον
 μὲν, ἐκ τῆς τάξεως τῶν
 αὐτῶν μερῶν. ἔπειτα ἐκ τῶν
 τῶν γινομένων τάξεως. τρί-
 τον, ἐκ τῆς συμπαθείας τῶν
 φῶν αὐτῶν μερῶν πρὸς ἄλλη-
 λα. τέταρτον, ἐκ τοῦ ἑκα-
 στε πρὸς τι πεποιθῆς, καὶ
 λοιπῶν, ἐκ τῶν πάντα μεγα-
 λοφειλασίας παρέχουσα
 τὰς χρείας. ἀπὸ ἰδία δὲ
 τῶν ἰδίων μερῶν φύσεων ὄσιν,
 ὡς φῶσι ἔχωρ ὁ κόσμος
 τῶν διοικοῦσαν, αὐτὸς μὲν
 περιελασαι, ἀναγκῶν.
 Τὸ δὲ ἐκτὸς αὐτῶν ἡγῶν
 ὄσιν, ἀπὸ παντὸς μέρους
 εἰς ἀπερῶν δίνον. τὸ δὲ
 δὲ, τὸ μὲν τὸ σῶμα
 κατεχόμενον, τὸ δὲ κα-
 θέται. τὸ δὲ μὴ κατεχό-
 μενον,

naturam siquidem cu-
 ius est, oportet impe-
 rare. Quod uero ip-
 sum natura admini-
 stre, hinc facile datur
 intelligi. Primò ex e-
 ius partiū serie, dein-
 de ex procreatorū or-
 dine: tertio ex cōmu-
 ni ad se inuicem part-
 tium, quæ in ipso in-
 cluduntur, affectione:
 quarto, quod ad ali-
 quid sint singula pro-
 creata, & deniq; quod
 omnia in usus com-
 modissimos cedant,
 quæ peculiaria, & sua
 rum singula sunt na-
 turarum. Et perinde
 cum distinctam na-
 turam habeat, ipsum
 terminatum esse ne-
 cesse est. Extra ipsum
 uerò inane undique
 in infinitum profluit.
 Huius quod quidem
 à corpore cohibetur,
 locus nuncupatur:
 quod autem non co-
 hibetur,

μλιον, κηρόν αἴθει. ὅτι δὲ
 μλι κηρόν, διὰ βραχέων
 ἕπομένησιν. πᾶν σῶμα,
 γὰρ τινὲς αἰσθητικῶν ἴσθη-
 δὲ, γὰρ ὡς εἶ, τὸ κατέχον.
 τὸ αὐτὸ καὶ περιλη-
 ρωκότῃ, ἐπεροῦ εἰν δὲ,
 ἀσώματον ὄν, εἰ οἶον ἀνα-
 φῆς. τὸ δὲ τοικῶν τῶν ἑπο-
 σισι, οἷον τ' αἰσθητικῶν δι-
 χεῖται σῶμα καὶ κατέχε-
 ρται, κηρόν εἰν φαινή. ὅτι
 δὲ ἐν τινὲς τῶν τῶν σῶμα-
 τῶν εἶν, μέγιστα ὑπὲρ τῶν
 ὑγρῶν οὐσίας, πᾶσι-
 σι ὄρεται. ὅπου τῶν γὰρ ἐκ
 σκόνης, ὑγρὸν ἔχοντος
 καὶ σερῶν τῶν αἰσθη-
 σῶμα, ἀρωμῶν τ' σερ-
 ὄν, συμπίπτει τὸ ὑδαρ
 ὑπὲρ τῶν τῶν ὑγρῶν τῶν
 πομ. καὶ οὐκ ἐπὶ ἢ αὐτῶν
 ἔφαρσις αὐτῶν φαίνεται,
 ἀλλὰ

hibetur, inane, Quod
 uerò sit inane, paucis
 explicabimus. Omne
 corpus in aliquo esse
 necesse est. Id autem
 in quo est ipsum oc-
 cupans & complens
 aliud esse, ac planè in
 corruptum oportet,
 & tanquam sub ta-
 ctum nō cadens. Hu-
 iusmodi profectò sub-
 stantiam loci naturam,
 qualiscumq; sit, corpus
 admittere & cohibere,
 & inane esse profitemur.
 Quod porrò in eiusmodi alio
 quo sint corpora, pre-
 cipuè in aquis, & omni
 humida essentia, nobis
 par est intueri. Cum enim
 ex uase humorem continente,
 solidumq; aliquod in se
 corpus, & solidum sustu-
 lerimus, collabitur aqua
 in sublato locum, neque
 amplius hæc apparet eleuatio,

ἀλλὰ ἐλωπῆωμ, ὅσοι τὸ
 ὀξυρρότος τὸ μέγεθος ἡμ.
 καὶ πάλιν, αὐ εἰς πεπλη-
 ρωμῶν ὑγρῶ σκότος, σε-
 ρεῖον τι ἐμβληθῆ, τὸ σῶμα
 ἰσχυρῆτι τὸ ὑγρῶ, ὅσοι
 ὅτι ὁ τὸ ἐμβληθῆτος σε-
 ρεῖ ὄγκος. ὅταν τὸ σῶμα
 βαίνοντος, ἐκ μὲν τινι τῷ
 ὑγρῶ ἰσχυρῆ, πεπληρω-
 μένῳ ἰσῶ αὐτῷ καὶ οἴωτε
 ἔντι ἰσῶ σώματος κατέ-
 χεαί. τὸ ἴσμοιοι καὶ ἰσῶ
 αἰετος γίνεαί ἰσοληπῆον.
 καὶ γὰρ ὅτος ὀξυρῆτι ἐκ τῷ
 κατεχόμενῳ ἰσῶ αὐτῷ τῷ-
 πῶ, ὅπῳ τὰν σερεῖον ἰσῶ
 λαμβάνη αὐτόν. ὅταν γὰρ
 εἰς τὸ σκότος ἐγχεόμενῳ τι,
 ἀπλάμα βανόμενα ὀξυρῆτι
 τὰ ἐν αὐτῷ πνύματα. ὅ
 μέλιτι, ὅταν σερεῖον ἰσῶ
 τὸ σῶμα. ὅ μὲν ἰσῶ ἰσῶ
 αὐτῷ, ὀξυρῆτι ἰσῶ ἰσῶ
 καὶ ἰσῶ ἰσῶ ἐκ τῷ τῶπῶ,

sed minor, quāta sub-
 lata rei fuerit magni-
 tudo. Rursusq; si in
 uas humore repletū,
 solidum aliquid im-
 mittatur, tantum hu-
 moris exūdat super-
 flui, quātus solidi tu-
 mor fuerit iniecti. Ne
 que id accideret, nisi
 in aliquo humor ip-
 sum replēs extitisset,
 & qualicunq; a cor-
 pore occuparetur. I-
 dem uerò & in aëre
 fieri existimandū est.
 is nāq; ex loco ipsum
 comprehendente ex-
 truditur, cūm a foli-
 do aliquo compre-
 hendetur. Cūm igitur
 in uas aliquod
 quippiam infundi-
 mus, ex ipso statim
 sentimus euadētem,
 præcipuè cūm oris
 fuerit angustī. Enim-
 uerò mundum quo-
 que ex loco motum
 possumus intellige-
 re, quem

ὅμνυ τυγχάνει καταλη-
 φώς. ταύτη ἡ αὐτοῦ πῆ με-
 ταβάσφ, σωεπινοήσομεθ
 τὸν γε ἀρλεφθγίτες τό-
 πομ κγνὸν ὄντα, καὶ εἰς ὅμ
 μετέση καταλημιθγίον ἢ
 κατεχόμενον ἰσὸ αὐτοῦ.
 ὅτθ δ' ἂμ ἐν κγνὸν πε-
 πληρωμένον. εἰ ἂ εἰς πῆρ
 ἀαλύεται ἢ πᾶσα ὄσια,
 ὡς τοῖς χέριεσάτοις τῶν φυ-
 σικῶν δοκεῖ, ἀνάγκη πλεον
 ἢ μύριοπλασίονα τόπομ
 αὐτῶν καταλαμβάνειμ.
 ὡσπερ ἂ τὰ εἰς ἀτμὸν ἐκ-
 θυμιώμενα τ' ὄρεων σω-
 μάτων, ὄθινυμ γῆ πῆ ἐκτυ-
 ρώσει ἰσὸ τ' ὄσιας ἐκχεο-
 μένης κατὰ λαμβανόμενος
 τόπος, νῦμ κγνός ὄσμ. ὅδε
 νόσ γε σώματος αὐτὸν πε-
 πληρωθῆσθ. εἰ δὲ φθσφίς
 μὴ γίνεσθ ἐκπύρωσιμ, ὅσ
 ὄσμ πῆσ τὸ μὴ εἶν κγνὸν γῆ-
 κωπῆ-

re, quem nunc occu-
 pavit. Hoc nimirum
 eius trāstitū relictum
 comprehendemus lo-
 cum esse inane, & in
 quem occupatū com-
 prehensumq; a sese
 transferit, is certè fue-
 rit inane repletum.
 Quòd si etiam in i-
 gnem omnis resolu-
 uatur essentia, quem-
 admodum iucundif-
 fimis uisum est Physi-
 cis, locum plusquam
 decies millies ipsum
 occupasse necesse est,
 quemadmodum in
 uaporem corpora
 exhalant solida. Qui
 igitur in conflagra-
 tione ex effusa oc-
 cupatus est essentia,
 locus nunc inanis
 est, nullo ipsum com-
 plente corpore.
 Quòd si quis occur-
 rat, conflagrationem
 fieri nullam, is inane
 non esse eo mo-
 do, mi-

αυτιστοι τ̄ τοιστορ. υγ γν
 ει μονογ επινοησομεν χρο-
 μηδω τω εσιαν, και υδη
 πλειορ εκτανο μωλω, εδλε
 νος αυτη πωρ τω τοιαυ-
 τω εκτασιγ εμποδωγ γε-
 νεαδι δυναμωδω, αυτ̄ αρ
 εδω, εις ο τ̄ επινοησ χω-
 ροιη η̄ τω εκτασιγ, κε-
 τον αρ ειη. ωσπορ αμελει
 και τ̄ νυμ κατεχόμενον
 απ' αυ τ̄ησ, κηνομ̄ οδω πε-
 πληρωμενον. εδην οι λε-
 γοντες εξω τω κόσμω μη-
 δερ̄ ειη, φλυαροσιμ. αυτ̄
 εδω, ο μηδεν καλδωσι, εδλη-
 τω χρομηη π̄ εσια εμπο-
 δωμ̄ δωιαττω σιωα. ωσε
 επιληφεται τιν̄ χρομη-
 νη η̄ εσια, και τ̄ εκασοτε
 η̄ τω φνσιμ̄ επιλαμεα-
 νόμωμ̄ τ̄ αυτ̄η, πληρω-
 θεσεται τ̄ τω επιλαμ-
 εαιοντ̄. και γρησεται
 τ̄π̄,

do, minimè contrò-
 uerfatur: nam si pro-
 fusam modò intel-
 ligamus essentiam,
 ultraq; protensam,
 re nulla obuia, qua
 talem extensionem
 possit prohibere, id
 ipsum in quod opi-
 nione secesserit, in
 extensione inane fue-
 rit: quemadmodum
 si cura fit nunc quo-
 que nosse ab ipsa oc-
 cupatum inane com-
 pletū fuerit. Quam-
 obrem nugas agunt,
 qui extra mundum
 nihil esse aiunt. Id
 enim ipsum, quod ni-
 hil uocant, nullam
 effusam essentiã con-
 trà stãdo poterit pro-
 hibere. Proinde ali-
 cuius effusa assuma-
 tur essentia, & ab i-
 psa quoduis natura-
 liter comprehẽsum,
 ab existimãte cõple-
 bitur, eiusq; fiet lo-
 cus,

πῶς ἔστι, ὡς πῶς ὄντι, κινήσῃ
 ὑπὸ σώματι ἢ κενόχρηστον
 νομῶν, καὶ περιπληρωμένον.
 ἔστι δὲ ἐν πάλιν συσπλωμέν-
 οντος ῥιθμίας, καὶ εἰς ἐλάτ-
 τωνα ὄγκου συμαγόμενος,
 κινήσῃ γῆρας. ὡς πῶς τῶν
 νῦν ὄντι τὸ σῶμα δεξιάμε-
 νον, ὅπως καὶ τὸ οἶόν τε δι-
 ξαδὸς σῶμα. ἔστι δὲ ὅτι καὶ
 πληρωθῆναι ἢ ἀκλειφθῆ-
 ναι ὑπὸ σώματος οἶόν τε,
 κινήσῃ ὄντι ἀναγκάσῃ τῶν
 νῦν εἶναι τῶν ὑπὸ σώματι
 κενῶν, ὄντι ἢ ἀπλοσάπι αὐ-
 τῶν ἐπίνοια, ἀσώματα τε
 καὶ ἀναφῆς ὄντος, καὶ ὅτι
 σχῆμα ἔχοντες, ὅτι σχη-
 ματισθῆναι, ὅτι πᾶσιν
 τῶν, οὐτὲ ποιῶντες, ἀ-
 πλῶς δὲ σῶμα διέχεσθαι
 οἶον ὄντες. πῶς τὸν δὲ
 ὑπὸ σώματι τὸ κινήσῃ, γῆρας
 ἢ κόσμῳ, ὅτι ὅλος ὄντι.

διήκον

cus, quod est inane,
 à loco occupatum ac
 completum. Id por-
 tō correpta essentia,
 & in aceruum con-
 ducta minorem, fiet
 inane. Quemadmo-
 dum igitur est quip-
 piam quod corpus
 suscipiat, ita etiā pos-
 sibile est corpus sus-
 cipere. Id autē quod
 cōpleri, planetā oc-
 cupari à corpore pos-
 sit, est inane. Aliquā
 itaq; inanis substan-
 tiam esse necesse est.
 Est sanē eius opinatio
 simplicissima, cū
 sit corporis & tactus
 expers, neque figu-
 ram habens, neque
 figurati, nec patien-
 tis quicquam, neque
 facientis, sed simpli-
 citer corpus excipiē-
 tis, neque existentis.
 Tale nimiram est ina-
 ne. In mundo autem
 prorsus non esse,

A 4

στ

διδου δὲ ἐκ τῶν φαινομέ-
 νων. εἰ γὰρ μὴ συμφυῆς
 ἕκαστον ἢ τῶν ὅλων οἷα,
 ὅτι ἂν ἕκαστος φύσεως οἷον
 τ' ἢ συνέχεσθαι καὶ δια-
 κείσθαι τὸν κόσμον, ὅτι τῶν
 μερῶν αὐτοῦ συμπάθειά
 τις ἂν ἢ πρὸς ἀλλήλα, ὅ-
 τε μὴ ὑφ' ἐνὸς τόπου σωε-
 γομῶν τὸ κόσμος διαλα-
 δῆ. καὶ τὸ πυνδύμαθ'
 μὴ διόλου ὄνθ' συμφυῆς,
 οἷον τ' ἂν ἢ καὶ ὄρα μ' ἢ
 ἀπὸσεν. μεταξὺ γὰρ ὄντων
 λεγνομένων, γινεσθῆναι
 ἀλλ' ἐπ' αὐτὰ ἀιδήσεις, τὰ
 πεινόςσημα τ' σκιδνῶν πε-
 ριτροπόμνα γι' τοῖς ὕδασι
 σι, ἐπιμπλαντὸ ἀλλ' διὰ τῶν
 λεγνομάτων, τὸ ὕδατος
 παρεμπύπτοντος. νυκτὶ δὲ
 ὅ γίνετ' αὐτὸ, διὰ τὸ πλῆ-
 ρη ἀέρος εἶναι αὐτὰ, ἢ τὸ
 τὸν μὴ δυνάσθαι ἐκβληθῆ-
 ναι, διὰ

ex eis quæ apparent,
 licet nobis perspici-
 cere. Nam si non in
 totum cognita ho-
 rum fuisset essentia,
 fieri non potuisset,
 ut à natura contine-
 retur, ac administra-
 retur mundus: ne-
 que eius partium ad
 se inuicem quæpiam
 foret communicatio,
 neque ab uno loco,
 quem mundus com-
 prehendar, & spiri-
 tu, qui omnifariam
 cognatus non fit,
 potuisset à nobis spe-
 ctari uel audiri. in-
 teriectis namq; inani-
 tatibus, ab ipsis fen-
 sus inhiherentur. An-
 gustissimi quoq; oris
 uasa in aquis subuer-
 sa, per aquæ influētis
 inanitates impleren-
 tur. At id nō fit, quòd
 aère compleantur,
 qui erūpere, planeq;
 euadere non potest,
 quòd

ναί, διὰ τὸ ἕπὸ τὸ ὕδα-
 τος ποδεύεσθαι τὰ σώμα-
 τὰ αὐτῶν. ἐπὶ ἡ μυρία ἑτα-
 ρα, δι' ὧν ἕως διακνυται
 ποδὶ ὧν νῦν λέγειν ἔκ αὐ-
 αγκῶν. ἢ μὲν ἕξ ἡσ-
 μολογῶν εἰν' ἀδύνατον. ἔ-
 ρισοτέλης δὲ καὶ οἱ ἄλλοι τῆς
 αἰρέσεως, ὅδε ἕξω τὸ ἡσ-
 μολογῶν ἀρλεπιοῦσι. διὰ
 τὰς φασιν τὸ κνὸν ἀγγεῖον
 εἶναι σώματ'. ἕξω δὲ τὸ
 ἡσμολογῶν ὅσον ὄσιν,
 ὡσεὶ ὅδε κνὸν. τὸ δὲ ὄσιν
 θύκεις, καὶ ὁμοίωταρ, ὡς
 εἶπε λέγει, ἐπεὶ ἢ τῆς ξή-
 ροις καὶ ἀνύδροις τόποις
 εἶναι ὕδωρ ἔκ οἴου τε, ἀ-
 δύνατον εἶναι καὶ σκότος
 ὕδωρ δι' ἕξωσθαι διαμέ-
 νον. εἰδέναι ἔν γὰρ, ὅτι τὸ
 ἀγγεῖον σώματος διχῶς
 λέγεται, τὸ μὲν ἔχον σῶ-
 μα, καὶ πεπληρωμένον
 ἕπ' αὐ-

quod ipsorum ora ab
 aqua obfideantur.
 suntque infinita alia, de
 quibus dicere neces-
 se non est, quibus id de-
 monstratur. In mundo
 ergo inane esse, im-
 possibile est. At Ari-
 stoteles, & eius sectae
 omnes, ne quidem ex-
 tra mundum inane esse
 contenderunt. Oportet
 enim, inquit eius
 factionis philosophi
 inane corporis uas
 esse. Atqui extra mun-
 dum corpus est nullum,
 & perinde ne quidem
 inane, quod sane sub-
 insulsum, simillimumque
 est ut si quispiam dicat,
 Quia in aridibus, & a-
 qua carentibus locis
 aqua esse non potest,
 ne quidem uas, quod
 aquam possit excipere.
 Nos ergo latere non
 debet, uas corporis
 duobus dici modis: u-
 no, cum corpus habet à
 A 5 quo

ἴσῳ αὐτῷ. τὸ δ' οἶόν τε δὲ
 ξαδτα σῶμα. ἀλλὰ φασίμ,
 εἰ δὲν ἔξω τῷ κόσμῳ κινήσῃ,
 ἐφέρετο αὐτῷ αὐτῷ ὁ κόσ-
 μῳ, οὐδὲν ἔχωμ τὸ σω-
 χον τε καὶ ὑπερῖδισιν αὐ-
 τῷ διωάμνον. φήσονται
 δὲ, ὅτι ἀδυνατομ φέρεσται
 εἰς τὸ κινήσῃ. νένδουκε γὰρ ἕδῃ
 τὸ αὐτῷ μέσον. καὶ αὐτῷ
 ἔχει κέτω, ὅπως νένδουκε.
 εἰ γὰρ μὴ τὸ αὐτῷ μέσον εἰ-
 χον ὁ κόσμῳ καὶ κέτω,
 ἐφέρετο αὐτῷ ὁ κόσμῳ εἰς
 τὸ κενόν. ὡς διαχθήσεται
 ἐν τῷ λόγῳ τῷ πῶδε τῆς
 ἕδῃ τὸ μέσον φορέας. λέγε-
 ται καὶ κείνο ἴσῳ αὐτῷ, ὡς
 εἰ ἢν ἔξω τῷ κόσμῳ κινήσῃ,
 κρομῆν δὲ αὐτῷ ἢ οὐσία,
 ἐπ' ἄπειρον διεσκειδάδι
 καὶ ἐσθροπιδν. ἀλλὰ φή-
 σονται, ὡς μὲν τὸ τῷ δι-
 σκερetur. Cui occurrimus,

quo imbuitur: altero
 quod potest corpus ex-
 cipere. Verum aiunt: Si
 extra mundum fit inane,
 feretur per ipsum mun-
 dus, nihil habendo
 quod contineat, quod
 que ipsum possit sus-
 spicere. Quibus respon-
 demus, fieri non posse
 ut per inane defera-
 tur, quandoquidem ad
 suum uergit medium,
 idcirco habet deorsum
 quod uergit, nisi enim
 id medium habeat mun-
 dus, & deorsum, fere-
 tur deorsum per inane
 mundus: quemad-
 modum in oratione
 quae est de meatu ad
 medium, demonstrabi-
 tur. Et illud quoque
 ab eadem dicitur fa-
 ctione: Quod si ex-
 tra mundum sit inane,
 fusa per ipsum essen-
 tia in infinitum dispa-
 geretur atque dispa-
 ti. Ha-

ναδά παθεῖν. ἔξι γὰρ
 ἔχει τὴν σωζουσαν αὐ-
 τῶν, καὶ σωτηροῦσιν καὶ
 τὸ μὴ περιέχειν αὐτῶν λε-
 γόν, ὅθεν ποιεῖ αὐτὴν δὲ ὑ-
 περβαλλόντων διωόμενοι χρο-
 μῆν, σωτηροῦσιν αὐτῶν συ-
 σλλομῆν τε, καὶ πάλιν
 χρομῆν γὰρ αὐτῶν ἵνα τὰς
 φυσικὰς αὐτῶν μεταβολὰς,
 ἄλλοτε μὲν εἰς τῶν χρομῆ-
 νη, ἄλλοτε ὑπὸ κοσμογε-
 νίαν ὁρμῶσιν. ὁμοίως δὲ ἔ-
 ῖν λέγειν αὐτῶν, ὅτι εἰ ἔξω
 τῶν κόσμων λεγόν ὄντι. ἔσθ
 ἀπειρόν εἶναι δεῖσθαι, εἰ δὲ
 ἀπειρόν ὄντι, ἔξω ἢ κό-
 μων λεγόν, καὶ σώματα ἀ-
 πείρα εἶναι δεῖσθαι. ἔξω γὰρ αὐτῶν
 λέγει τῆν ἢ λεγόν ἀπειρία,
 καὶ σώματα ἀπειρόν εἶναι, ἢ
 μὲν γὰρ τῶν λεγόν ἐπίνοια
 ὁ δὲ λαμῶν καταλήγει. γὰρ δὲ
 τῆν τοῦ σώματος ἐπίνοια,
 οὐδὲν

ti. Habitum siqui-
 dem habet, qui i-
 psam continet, atque
 agglutinat, ac ipsam
 comprehendens ina-
 ne facit nihil. Hæc
 potestate eximia u-
 tendo, se conseruat
 corripiendo, ac rur-
 sus in se effundendo,
 iuxta suas naturales
 mutationes aliquan-
 do in ignem effun-
 dens, aliquando in
 mundanam concita-
 ta genituram. Insul-
 sum etiam est, quod
 aiunt, si extra mun-
 dum sit inane, id in-
 finitum esse opus sit.
 Quod si infinitum sit
 extra mundū inane,
 etiā infinita corpora
 esse oportebit. Non
 enim de inani ambi-
 guitate consequitur,
 corpus esse infinitū:
 nam de inani, opinio
 nusquā esse definit,
 at in corporis notio-
 ne illi-

ἔνθεν καὶ τὸ περιερασμί-
 νον περιέχεται, καὶ οὐδὲν
 δυνάσται ἕξῃς ἀπέρας εἶν.
 πῶς γὰρ αὐτὸ δύναται ἢ ἀ-
 πείρου ὄν, τὸ πν^θ ἔχε-
 ρσαι, λέγεται δὲ καὶ ἑτε-
 ρα ἀπὸ αὐτῶν ὁμοια. ὅτι μὲν
 ἐν ἕξω τὸ κόσμος κενὸν εἶν
 ἀναγκάσιον, γνώσιμον δὲ
 τῷ πρῶτο δειγματῶν.
 ὅτι δὲ τὸν ἀπὸ παντὸς μέ-
 ρος εἰς ἀπείρου δὴκειν αὐ-
 ἀναγκαιότατόν ἐστι, δὲ τὸ
 τῶν καταμάδοιμι πᾶν
 τὸ περιερασμίον εἰς ἑτε-
 ρογενῆς πρῶτατῶται, καὶ
 ὁ δὲ πρῶτον τοῦ πρῶτα-
 μῆλου, οἷον ἔνθεν γὰρ τοῖς
 ὄλοις ὁ αἶρ πρῶτατῶται,
 εἰς ἑτερογενῆ καταλήγει,
 τὸν τε αἰθέρα, καὶ τὸ ὕ-
 δρω, καὶ ὁμοίως ὁ αἰθήρ,
 εἰς τὸν αἶρα καὶ τὸ κε-
 νόν, καὶ τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν
 τῶν

ne illico etiam termi-
 natū comprehenditur,
 nihilq; potest ha-
 bitus infiniti esse,
 quo pacto potuerit
 quod sit infinitū ab
 aliquo cohiberi: Di-
 cuntur autem etiam
 alia nonnulla ab ipsis
 similia. Quod igitur
 extra mundum
 inane esse necesse sit,
 ex his quæ demon-
 strata sunt, deprehen-
 ditur. Quod uero id
 ab omni parte in infi-
 nitum penetret, ma-
 xime necessarium
 est. Hincq; didicimus,
 omne termina-
 tum in alterius gene-
 ris aliud terminatur,
 quodq; aliud à termi-
 nato est, ut statim in
 cunctis aër termina-
 tus, in alterius gene-
 ris aliud desinit, æthe-
 ra & aquam. itidem
 æther in aëra, &
 cælum: & aqua in
 terram.

τῷ γῆν καὶ τὸν αἶρα. καὶ
 ἢ γῆ, εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸν
 αἶρα. καὶ ὁμοίως τὰ ἡμέτε
 ρα σώματα, εἰς ἑτερογενῆς
 περατῶν, ἢ ἐπιφανίσαρ
 ἀσώματου ἔσσι. ἀναγ
 κῶν τίνων, καὶ εἰ τὸ πε
 εἶχον, τὸν λόγον λεγόν
 πόρατῶται. ἀλλὰ μὴ ἀπει
 ρόν ὄσιν, εἰς ἑτερογενῆς κα
 τὰ λήγειν αὐτό. οὐδὲν δὲ
 γῆσι ἑτερογενῆς ἐπινοῶ
 σαι τὸ λεγόν, εἰς ὃ κατα
 λήγει. ἀπειρον ἀφ' ὄσιν. εἰ
 γὰρ ἔπινοήσῃμεν ἢ ἐτε
 ρογενῆς τὸ λεγόν, εἰς ὃ πόρα
 τωθήσεται, δείξει ἅμα καὶ
 πεπληρωμένον εἶναι, καὶ
 ὃ πεπληρωμένον γηθήσεται
 σῶμα. καὶ ὅτως ἔξω τοῦ
 κόσμου σῶμα εἶναι δείξει,
 ὅπερ ὁ φυσικὸς οὐχ ἔταρο
 ρθεῖ λόγῳ, πάντων γε
 σωματίων ὑπὸ τὸν κόσμῳ

terram, & aërem: &
 terra in aquam, &
 aërem. Et similiter
 nostra corpora in al
 terius generis aliud
 terminantur, super
 ficièq, quæ corporis
 expers est. Necessè
 igitur etiam, si mun
 dum comprehendēs
 inane terminatur, ut
 non sit infinitum in
 alterius generis a
 liud desinere. Atqui
 nihil est alterius ge
 neris aliud ab inani
 cognoscere, in quod
 desinat. Infinitum
 ergo est. Nam si no
 rimus quicquam al
 terius generis aliud
 ab inani in quod ter
 minabitur, id com
 pletū esse opus erit:
 quodq; compleuit,
 ratio nō pronunciat
 cunctōrum corporum
 à mundo compre
 hensorum, à quibus
 περιεχομένων. ἀφ' ὧν
 γινά=

γνώσιμον, ὡς οὐχ ἰδέ-
 χεται πειρατούδ᾽ αὖτις
 τὸ ἔξω λεγόν, ἀπειροῦ
 ἀφ' ὅθεν, καὶ μὴ, ὡς ἄρ' ἔστι
 πᾶν τὸ περιερασμῶνον,
 ἔσθ' ἢ πᾶν περιεχόμενον
 ἰσχυροῦται (εἰ δ' ἔστι μὴ, ὅ
 δ' αὖ ἐστὶν περιερασμῶνον)
 ὅπως καὶ εἰ τὸ λεγόν πε-
 πύραται, ἔσθ' ἢ πᾶν αὖ-
 τὸ πειρατούδ' ἀναγκαῖον.
 τί αὖ ἐν ἐστὶ τούτου; σῶ-
 μα; οὐ δύναται, ἐπεὶ
 μὴδ' ἔξω τὸ κόσμον σῶ-
 μα, εἰ δ' ἔστι καὶ ἐν τῷ, πάλιν
 ὅσον περιερασμῶνον ἔσθ' ἢ
 λεγόν, περιεχόμενα δεῖσι
 τὸ λεγόν, εἰ καὶ ὅσον πάλιν
 μὴ ἔσθ' ἀπειροῦ, ἔσθ' ἢ ἑτε-
 ρου σώματ' ἢ αὖ πειρατού-
 το, ὅσον καὶ αὐτὸ, πάλιν
 ἔσθ' ἢ λεγόν ἑτέρου πειρα-
 χοῖτο αὖ, καὶ αὐτόγε πέρα
 πειραχόμενον, καὶ ὅσον
 μέγισ

cognitum non con-
 tingere, ut uspiā ter-
 minetur, quod extra
 est inane. Infinitū ergo
 est. Præterea ut
 omne terminatū, ab
 aliquo cōprehensum
 intelligitur. Quod si
 minus, ne quidē fue-
 rit terminatū. Ita etiā
 si inane ab aliquo ter-
 minetur, ipsum com-
 prehendi necesse est.
 Quidnā igitur id fue-
 rit corpus ne? at id
 fieri non potest, quia
 nullū extra mūdum
 corpus. Quod si etiā
 aliquid sit, rursus id
 finitū ab inani com-
 prehendi oportebit.
 Ac id porro inane, si
 non erit infinitum,
 ab alio corpore com-
 prehenditur. quod
 etiam ipsum rursus
 ab alio inani cōpre-
 hēdatur necesse est,
 & ipsum habere ex-
 tremā oportuit. atq;
 hoc

μέγιστος ἀπέρου, καὶ οὕτως,
 σώματα γηύσεται καὶ
 κατὰ πλῆθος καὶ κατὰ
 μέγεθος, ἀπερα. ὡς οὐ-
 δὲ δύναται. ὡς εἰ
 πεπερασμένον τὸ ἔξω τοῦ
 ὁσμοῦ λεγόν, καὶ πάν-
 τως ἔξω τινος περιέχε-
 ται, ἔξω σώματος δὲ οὐ
 περιέχεται, ἔξω ἀσωμά-
 του περιέχεται αὐτὸ. τί αὐ-
 τὸν εἰς ἑαυτὸν χροῦσθαι; ἐπιφά-
 νεια; λεκτικόν, ἑτέρου τι-
 τῶν παραπλησιῶν. ἀλλ'
 οὐκ ἔλλογον ἔξω τινος
 τούτων περιέχεσθαι τὸ λε-
 γόν. λέγουσι τίνων ἄλλο
 λεγόν εἶναι, τὸ περιέχον
 αὐτό, καὶ ἑαυτὸν ἑτέρου
 περιέχεσθαι λέγουσι, οὐκ ὄν
 ἀπέρου. ὡς ἑαυτὸν ἑτέρου,
 μέγιστος ἀπέρου, καὶ ὅτι,
 μηδὲν ἄλλου ἀπέρου ἀπ-
 λωτὸν τὸ ἔξω τοῦ ὁσμοῦ
 λεγόν,

hoc in infinitū usq.
 Et perinde corpora
 fuerint & multitudine
 & magnitudine in-
 finita, quorū neutrū
 esse potest. Proinde si
 terminatū est quod
 extra mūdū inane, &
 omnino ab aliquo cō-
 prehēditur, a corpo-
 re aut nō cōprehēdi-
 tur, ab incorporato
 itaq; cōprehēdatur.
 Quod nam igitur id
 erit: tēpus ne? an su-
 perficies? dicendum
 utiq; est aliquid hu-
 iusmodi. At id dicere
 recte nō possis, ab ali-
 quo horū inquā ina-
 ne cōprehēdi. Opus
 igitur erit, aliud esse
 inane, quod ipsum cō-
 prendat, & hoc ab
 alio cōprehēdi opus
 erit, quod nō sit infi-
 nitū, hocq; ab alio, in
 infinitū usq;. Atq; ita
 qui noluerint infini-
 tū dicere extra mūdū
 inane,

λενόν, εἰς ἀνάγκην πόρην
 ρόμεθα, τὸ ἀπέρου ἐτε-
 σότητες ἀπολιπέμ λε-
 νῶν, ὅπῃ ἐχάτης ἀτοπίας
 ἐχόμενον ἔστιν. ἀναγκαῖον
 τίνην ὁμολογῆν ἡμᾶς,
 ἀπεροεῖναι, ἢ ἔξω τῷ
 κόσμου λενόν, ἀπεροεῖν τίνην
 ἅμα καὶ ἀσώματον
 ὄν, οὐκ ἀνω ὄν π' ἔχει, ὅτε
 κἄτω, οὐτε ἐμπροδην,
 οὐτε ὀπίσθεν, ὅτε ἐκ δε-
 ξιῶν, οὐτε δὲ θυνόντων,
 οὐτε μίσην. αὐταὶ γὰρ αἰ-
 χίσαι ἐπ' αὐτῶν, πῶς σῶ-
 ματα θεωρεῖται. ὡς πῶς
 μὲν τὸ λενόν εἶναι μία αὐ-
 τῶν ἀρχῆς. αὐτὸς δὲ ὁ
 κόσμος, σῶμα ὄν, ἔχει τὴν
 καὶ ἀνω καὶ κἄτω, καὶ τὰς
 λοιπὰς χεῖρας ἀναγκαῖως.
 ἐμπροδία μὲν ὄν, τὰ πῶς
 τῆς δύσεως φασὶν εἶναι αὐτὸ,
 ὡς ἂν δύσιν ἔχει τὴν ὀρ-
 μὴν,

inane, in necessitate
 decurrēt infiniti, ina-
 niū relinquendo alie-
 nas essentias: quod
 extremā habet absur-
 ditatē. Necesse igitur
 est nobis cōfiteri, in-
 finitū extra mūdum
 inane esse. Cūm igitur
 infinitū sit, & cor-
 poris expers, neque
 quicquam sursum ha-
 bet, neq; infra, neque
 antē, neq; ponē, neq;
 dextrorsum, neque
 laorsum, neq; me-
 dium. Hæ nanque ha-
 bitudines, quæ sunt
 septem, de corpori-
 bus inspicūtur, qua-
 rum nulla circa ina-
 ne est. Ipse autē mun-
 dus cūm sit corpus,
 habet aliquid suprā,
 & infrā, reliquasq;
 necessariō habitudi-
 nes. Anteriora, quæ
 ad occasum ipsius ef-
 se aiunt, quia ad occa-
 sum impulsū ha-
 bet.

μῆν . ὀπίδια δὲ τὰ πρὸς
τῆ ἀνατολῆ . ἀπὸ τούτου
γὰρ ἐπὶ τὰ πρόδιον πρόει-
σι . ὁδὸν δεξιὰ μὲν αὐτοῖ,
τὰ πρὸς ἀρκτομ . δυνάμεια
δὲ , τὰ πρὸς μεσημβριαν
γενήσεται . ἢ αὐτὰ μὲν
αἱ χέσεις αὐτῶ , οὐδὲ μ' ἔχου
σι ἀσπίς . αἱ δὲ λοιπαὶ
χέσεις , πολλὰ παρὰ χρο-
μαχίω τοῖς παλαιότε-
ροις τῶ φυσικῶν . Ὁ πλε-
στα γέγονε διὰ τὸν τόπον
δυσπρώματα , ὃ διακινῶν-
των ἐπισῆσαι , ὅτι γν' ἔβλ
κίσμο , σφαιρικῶ ἔβλ γή-
ματι ὄντι , κάτω μ' ἀπὸ
παντός αὐτοῖ , τὸ μέσαιτα
τομ εἶν ἀναγκαῖον . ἀνω δὲ ,
τὸ ἀπὸ πάντος τοῦ μέσου
ἔβλ τὰ πέρατα , καὶ τ' ἐπι
φάνειαν αὐτ' ἢ σφαιρῶς
δίηκον , συμπαῖσάων τῶ
δύο χέσεων γν' αὐτ' ἔβλ , καὶ

bet. Posteriora uero
ad ortum: ab eis nā-
que in anteriora pro-
cedit, unde eius dex-
tera ad septentrio-
nem, læua uero ad
meridiem erunt. At-
que hæ quidem ip-
sius habitudines ni-
hil occultum habēt.
At reliquæ habitu-
dines multam anti-
quis Physicis præ-
buere molestiam,
multiq; per locum
facti dilapsus sunt,
cum nosse non pos-
sent in mundo glo-
bose figuræ, infra
quidem ab ipsius to-
to medioximum esse
necessarium, sur-
sum autem à totius
medio ad extrema,
ipsiusq; superficiem
penetrans: conue-
nientibus duabus
habitudinibus in i-
pso, & eiusdem me-
di

ἡτάω ὑπάρχοντος, ἡδὲ ἢ
 ἢ ἀπομεικτισμένων ἢ
 τὸ ἡῆμα σωμάτων διῆτα-
 μλίων τῶτων ἡδὲ δὲ ἢ
 σφαιρικῶν ὁδωμῶς, ἀλλὰ
 συμπιηουσῶν τῶν δύο
 ἡῆσεων. νόδιον γὰρ ἀναγ-
 κῆσον ἢ τῆς ἐπιφανείας
 ἡδὲ τὸ ἐαυτῶν μέσον τῆς
 σφαιρικῆς ἢ ἔξω. ἡδὲ
 ἔτω ἡῆτω αὐτῆς ἔχει ταῦ-
 τα, εἰς ἃ νεκρῶσι. τα-
 τὸν ἔν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 βέβαιε, σφαιρικῶν ἢ ἢ ἢ
 τὸ ἡῆμα ὄντι. ἡδὲ τὸ αὐτῶν
 γίνετο ἡῆτω, ἡδὲ μέσον
 αὐτῶν εἰς ταῦτῶν ἢ ἢ ἢ ἢ
 τῶτων συμπιηουσῶν ἢ
 αὐτῶν. ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 μλίων μλὶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σον φορῆς λόγῳ. νῦν δὲ
 ἀπ' αὐτῶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ὀδισμ φωνταζομλίων ἢ ἢ ἢ, ἀπλῶς εἰς ἐπιπέδῳ
 μλῶ.

μιν πάντες τὸν αὐτὸν σφῶδ
 ὄρωμεν, γὰρ ὅτι αὐτὸν κλίματι
 ὁμοιωμένης γῆς, ὑποδρακόμε-
 νοι τὸν ὄρωμεν ἡμῶν τὸν ὄ-
 ρωμόν. τὰ δὲ κλίμα αὐτὸ
 πάντα ἡμῶν ἀποκεκλιμέ-
 να φαντάζεται. ἔπειτα
 πείθεισιν ἐφ' ὅποια διπο-
 τοῦν τῶν κλιμάτων τῆς
 γῆς, τίως γὰρ ἀρκίσει φαν-
 τασθῆναι ἡμῶν. ὅτι αὐτὸν τού-
 του συμβαίνοντος, εἰ μὴ ἀπὸ
 παντὸς μέρους ὑποδρακί-
 τοι γῆς ὁ ὄρωμος, αὐτὸν
 τὸν ἡμισφαίριον τὸν ἰσο-
 μελάτω ἡμῶν. γὰρ δὲ ἀπὸ τού-
 τος ὡς ἂν τὸν ὄρωμόν δι-
 κομῶμεν, ἀνω καὶ ὀπίσθεν αὐτὸν
 λαγὸς πλέωμεν, γὰρ ὅτι ὄχ-
 ὄρωματι ἡ γῆ, κλίμα αὐτὸ
 τὸν ὄρωμον φαντάζεται
 ἡμῶν ὁ ὄρωμος φάσμα τὸ
 ἰσομελάτω, ἔπειτα δὲ πᾶσα
 βνώμε-

monstrabimus. Om-
 nes igitur in quo or-
 bis terrarum climate
 fimus, facile intue-
 mur cælum nobis à
 uertice imminere :
 quæ uerò ipsius cir-
 cumeant, cuncta no-
 bis existimamus de-
 clinãtia. Deinde pro-
 cedentibus ad qua-
 cunq; terræ climata,
 quæ tanquã in decli-
 natione fuerãt imagi-
 ne cõprehẽsa, nobis
 fiũt ad uerticẽ. Neq;
 id cõtingeret, nisi un-
 dig; cælũ terræ incu-
 baret, mĩdĩq; medio-
 xumũ sit infra : à quo
 ad cælũ quod insur-
 git, supra nominatur
 Et cũ mare nauige-
 mus, in quo terra lo-
 co non spectatur, cir-
 cũ circa in horizonte
 (quẽ latina uoce dici-
 mus finiẽtem) nobis
 cælũ imaginamur a-
 quã cõtingere. Ar cũ

θνώμεθα εἰς τὸν τόπον
 ἑσθέρων, ἔνθα ψαύων τ' θα-
 λάσσης ὁ ἔρανος ἡμῖν φαν-
 τάζετ', πάλιν ὑπερκειμε-
 νῶ ὁράται, καὶ πεισίοντων
 ἑκάστοι κ' ἢ τὸν πλῆθ' ἔτω
 συμβαίνει. ὥστε καὶ εἰ οἷον
 τε ἦν, κύνων πᾶσιν ἐκπι-
 ειπλόσαι, ἢ ἄλλως πε-
 ριελθεῖν τ' ἢ γὰρ, μηδενὸς
 αὐτῆς ἀοικήτο ὄντων, ἡκα-
 τεμάδοι μὲν αὐτὰ σφῶς, ὅτι
 παντὸς αὐτῆ μέρους, ἑσθέρ-
 κείται ὁ ἔρανος, καὶ ἔτω
 τὸ μέσον τὸ λίσμου, ἅμα
 τε μέσον καὶ ἑσθέρων. ἀλλὰ
 ἑσθέρων μὲν ἢ διδασκαλία
 ἔστι ἂν τὸ μέσον φορέας τῆν
 βαρῶν σωμάτων μάλ-
 λον πῶς εἴσει.

πῶς

eò peruenerimus, u-
 bi nobis imagina-
 mur cælum maris
 aquas cõttingere, rur-
 sus spectatur super-
 nẽ incubare: proce-
 dendoq; quouis nau-
 uigio id contingit.
 Proinde, si fieri pos-
 fit, ut nauigijs, uel
 quoquo modo aliter
 ambulando terra cir-
 cuatar, nulla pars
 erit, ubi cælum non
 supernẽ incubet. Et
 perinde mundi me-
 dium pariter tam in-
 fra quàm medium
 est. Verũm hoc po-
 tius exarat discipli-
 na, quæ de grauium
 corporum mea-
 tu ad mediũ
 est.

De cæ.

πρὸ τῶν λύκων ἔ
 ἔσαν ὁ.

γράφονται δὲ ἐν τῷ ἰ-
 ρανῷ λύκοι παράλληλοι
 πρὸς τὴν εἰς μὲν, ὁ εἰς δὲ
 ἴσα τέμνων τὸν οὐρανόν,
 ὃν καλοῦμεν ἰσημερινόν.
 τῶν δ' ἐκατέρωθεν δὲ
 αὐτῶν μὲν μέσων, ἴσοι δὲ
 ἀλλήλοις, καλεῖν τὴν τροπι-
 κῶν, ἐπεὶ διὰ τῶν τροπικῶν
 τῶν ἡλίου σημείων γράφο-
 μεν αὐτούς. καὶ ὑπερ-
 ῶν τούτων, πάλιν ἑτε-
 ροὶ γράφονται δὲ, ὧν ὁ
 μὲν βόρειος καλεῖται ἀρκ-
 τικός, ὁ δὲ ἰσημερινός αὐτῶν
 ἀναρκτικός. ἔτσι δὲ ἡ
 τῶν ἡλιμιάτων διαφο-
 ρὰς ἄλλοι πρὸς ἄλλοις εἰσι
 μείζους, καὶ ἐλάσσους γινώ-
 μενοι, καὶ τέλει ἀφανίζο-
 μενοι. καὶ διὰ ἕνθα μὲν ἀ-
 φανίζονται, τὸν μὲν ἀόρατον
 αὐτὸν

De caeli orbibus.

Orbes in caelo pa-
 ralleli, hoc est segmē-
 ta quinq; describun-
 tur. unus quidē qui
 diuiduē caelū dispe-
 scit, quē æquinoctia-
 lē appellamus: cuius
 utriq; duo, ut æqui-
 noctiali minores, ita
 inter se inuicē æqua-
 les. nominaturq; tro-
 pici, quia per solis pū-
 cta tropica à nobis
 describuntur, qui ul-
 tro citroq; solis limi-
 tes sunt extremi. ad
 utriq; porro istorū a-
 lij totidē describuntur
 quorū unus quidem
 boreus uocatur arcti-
 cus, cui cōtrarius an-
 tarceticus australis. Hī
 per alias atq; alias clī-
 matū differētias, alij
 apud alios maiores
 & minores euadūt, &
 deniq; euanescūt. Et
 ubi non comparent,
 unus sub aspectum
 B 2 pror-

κὺ τὸν εἶν, τὸν δ' αἰ φα-
 νῆ. τέτεις τὸν νω τοῖς δια-
 σήμασι τοῦ ἕρανῶ, ἃ τοῖς
 πθεσμενίοις δίσκῳ λυ-
 κλοῖς ὑποκείτῃ μέρη τῆς
 γῆς πῶντε. ἐν Μ, τὸ πῶντε
 χόμνον ὑπὸ τοῦ ἀρκτικῶ.
 ἑτέρου δέ, τὸ ὑποκείμε-
 νον διασῆματι τῶ μετὰ
 ξὺ τοῦ ἀρκτικῶ, καὶ τοῦ
 θερινῶ τροπικῶ. τρίτον,
 τὸ μετὰ ξὺ δύο τροπι-
 κῶν, ὃ καὶ αὐτὸ τὸ με-
 σαίταρον ὑποκείμενον
 ἔχει τὸν ἰσημερινόν. τέ-
 τάρτον, τὸ γῆ μίση χειμε-
 ρινῶ τροπικῶ καὶ ἀν-
 ταρκτικῶ. πέμπτον, τὸ
 πῶντε χόμνον ὑπὸ τοῦ ἀν-
 ταρκτικῶ. ταύτας τρί-
 νω τὰς μοῖρας τῆ γῆς, οἱ
 φυσικοὶ ζώνας καλοῦσι.
 καὶ ἑκατέρω μὲν τῶν ἀ-
 κρω ἀόικων ὑπὸ ἀρούς
 εἶναι

profus non cadit,
 alter apparet perpe-
 tuus. His nimirum
 cæli interuallis quæ
 memoratis orbibus
 distinguuntur, terra
 partes quinq; subji-
 ciuntur. Vna, sub ar-
 ctico, nempe septen-
 trione comprehen-
 ditur. Altera, suppo-
 sita spacio, quod in-
 ter septentrionem &
 æstium tropicum
 est. Tertia inter duos
 tropicos, quæ medio
 xumū obrinens lo-
 cum incubantem, su-
 perne sibi habet æ-
 quinoctialem. Quar-
 ta, medium hyberni
 tropici spacium &
 Antartici tenet.
 Quinta, sub Antar-
 ctico. Has itaque
 terræ partes Physi-
 ci zonas seu cingu-
 la uocant, quorum
 extima utraque ob
 gelu rigorem inha-
 bitabi

ἐναί φασί. τὴν δὲ μισο-
 πάλῳ, ὑπὸ φλογυῶ. τὰς
 δὲ ταύτας ἐκατέρωθεν,
 θυκράτους εἶναι. ἐπειδὴ
 λιγυρατοὶ αὐτῶν ἐκατέρωθεν,
 ὑπὸ τῆς διακικαυμέ-
 νης, καὶ τῆς ἐκατέρας αὐ-
 τῶν παρακικαυμένης, κατε-
 φυγυμένων. πάλιν ἔν τῶ-
 ταν τῶν θυκράτων, ἐκα-
 τέρωθεν εἰς δύο διακροῦ-
 τες, κατὰ τε τὸ ὑπὲρ γῆς,
 καὶ ὑπὸ γῆς δοκῶν ἡμισο-
 φάειον, τέσσαρας οἰκου-
 μνησὶς εἶναι φασί, ὧν μίαν
 μὲν ἔχειν ἡμᾶς, αὐτὴ ἰσορ-
 ρήτους ἀνδρώτους. μίαν
 δὲ, προΐκους, οἱ γὰρ τῆ αὐ-
 τῆ θυκράτῳ ὑπὲρ ἔχοντες,
 ἡμῶν τῶ δοκῶν ὑπὸ γῆς
 οἰκοῦσι κλίμα. τρίτην δὲ,
 αὐτοίκους. τετάρτην
 δὲ, αὐτίποδας ἡμῶν,
 εἴπνις ἔχουσι μὲν τὴν αὐ-
 τὸν ἔχουσι.

τὸν ἔχουσι.

B 4 gione

bitabilia esse perhibē-
 tur, ut medioximum
 propter aestū habita-
 tioni nō est obnoxiiū.
 Inter quod & extrema
 sunt tēperata. Tēpe-
 rator siquidē utraq;
 efficitur zona ab exu-
 sta, & utraq; assisētē,
 & cōtermina frigida.
 Rursus harū tēpera-
 tarū utraq; in duas
 discescunt parteis, in
 eā quā supra terram,
 & eā quam sub terra
 esse opinantur dimi-
 diā, quatuor habita-
 tas esse ferūt. Quarū
 nos unā homines ha-
 bere perhibēt: alterā
 quos parccos uo cāt
 quod ualet circū habi-
 tātes, qui in eodem,
 quo nos, temperato
 climate sub terra cre-
 dūtur habitare: tertiā
 antccos, quod est ē
 regione habitantes:
 quartā nobis antipo-
 das, qui obiectā ē re-

τὸν κερᾶν . εἰσὶ δὲ αὐτῶν,
 οἱ μὲν τὸ ὑπερὺ γλῶσσαν ἔχον-
 τες κλίμα, ἀντικρὶ ἡμῶν,
 οἱ δὲ καὶ ἀντὶ τὸν κερᾶν,
 οἱ δὲ ὑπὸ τῆς γῆς, ἀν-
 τὶ ποδῶν . πάντων γὰρ ὑπὸ
 τῆς γῆς βελκώτων, ὑπὸ τὸ κερᾶν
 τῶν καὶ αὐτὸ τὸ μεσαί-
 των τῆς γῆς, τὰ ἴχνη βλέ-
 πειν ἀναγκάων . καὶ γὰρ
 αὐτῶν σφαιρικῶς τῶν γῆ-
 ματι κερᾶν, καὶ τὸ τὸ
 μεσαί των ὄσιν . ὅθεν εἶχ-
 οἱ περίομοι ἡμῶν ἀντί-
 ποδες λέγονται, ἀλλ' οἱ γνῶ-
 τῆς ἀντὶ κερᾶν, τὸ ὑπερὺ
 γῆς ἔχοντες κλίμα, οἱ
 ἦν δὲ διάμετρον κέρμενοι ἡ-
 μῶν . τὰ γὰρ τούτων ἴχνη,
 ἀντικρὸν τῶν ἡμετέρων ἴ-
 χνην ὄσιν . τὰ δὲ τῶν ἡμε-
 τέρων περίομοι οὐ πῶς
 τὰ ἡμετέρα ἴχνη ὁρώμεθα
 ὄσιν, ἀλλὰ πῶς τὰ τῶν
 ἀντι-

gione nobis habitare
 temperatā. Sūt uerò
 ipsorū qui sub terra
 clima incolunt, quos
 etiā antōmos, quod
 est humeris auersos
 uocant. Atqui sub
 terra, Antipodes.
 Omnium nanque in
 terra gradientium ad
 centrum terræ me-
 dioximum uestigia
 spectare necesse est.
 Nam cū figuræ sit
 ipsa globosa, infer-
 nē est medioximum.
 Vnde qui circū nos
 habitant, neutiquam
 fiunt Antipodes, sed
 qui intemperato sub
 terra climate habi-
 tant, qui ē regione
 nobis obijciuntur.
 Nam eorum uesti-
 gia, nostris sunt op-
 posita uestigijs, cū
 circa nos habitan-
 tium nostra neuti-
 quam spectent uesti-
 gia, sed eorum quos
 Anta-

ἀντίκωμ. ὡς πάλιν ἔστι
 ἀλλήλων ἀντίποδες γί-
 νονται. οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀντί-
 ποδες, ἀντίκοι γίνονται
 τῶν πεδαιόκωμ ἡμῶν. τῶν
 πλείων χείρων ὁμοίω
 γινόμενων ταῖς τῶν φί-
 λων, καὶ ἀλλ' ἢ ταῖς τῶν
 πατρῶν καὶ παίδων, ἔσδὲ
 ταῖς τῶν δούλων καὶ δε-
 σποτῶν. ἀντιτρέφουσι
 γὰρ ἑκείναι. καὶ γὰρ τῶν
 ἡμετέρων πεδαιόκωμ, καὶ
 ἡμεῖς πρόριοι γινόμεθα.
 καὶ τῶν ἀντιπόδων, ἀντί-
 ποδες. καὶ ὁμοίως ἀντι-
 κοι, τῶν ἀντίκωμ. ἐστὶ δὲ ἡ-
 μῶν ὁ κοινὰ ἕνα πρὸς ἑκά-
 στος ἀντὶν, καὶ λεχωσι-
 μῶνα. πρὸς μὲν εἶς πεδαιό-
 κους, κοινὰ ἡμῶν ὄσιν πρῶ-
 του Ἰ, πλὴν ἀντὶν οἰκίω
 Ἰνκαστομ. λέγεται, τὸ
 κατὰ ταυτῶν ἔχειν χειμῶνα
 καὶ

Antecos diximus no-
 minari. Et perinde hi
 rursus inuicē inter se
 fiunt Antipodes. At
 qui sunt nobis Anti-
 podes, Antæci fiunt
 eis qui circū nos ha-
 bitant. Tales sunt hæ
 profectō habitudi-
 nes, quales amicorū
 & fratrū, nō utiq; pa-
 trū & filiorū, neq; ser-
 uorū & dominorū. Il-
 læ siquidem ex altera
 parte sibi correspon-
 dēt: nostrorum enim
 Pericæcorum nos Pe-
 ricæci efficiunt, &
 Antipodum Antipo-
 des, itidem Antæ-
 corum Antæci. Sunt
 etiam nobis quedam
 illorum singulis cō-
 munia, & separata.
 Ad Pericæcos qui-
 dem communia sunt
 nobis, primō quod
 eandē tēperatā habi-
 tamus. Deinde quod
 eandem hyemē ha-
 bemus

καὶ θέρος, καὶ τὰς ἄλλας
 ὥρας, καὶ αὐξήσεις καὶ
 μειώσεις ἡμερῶν τε, καὶ
 νυκτῶν. διαφέρονται δέ,
 καὶ τὰς ἡμέρας, καὶ τὰς
 νυκτὰς. πρὸ ἡμῶν γὰρ ἡμέ-
 ρας ὄσται, πρὸ ἐκείνοις νυκ-
 τὰ ἐὶν δέαι. καὶ ἔμπαινον,
 πλατύτερον τούτου λε-
 γομένου. ὃ γὰρ ἀκριβῆ λό-
 γω, ὁπόταν καταδύκται
 πρὸ ἡμῶν ὁ ἥλιος, ἀρχὴν
 λαμβάνει τὸ πρὸ ἐκείνοις
 αὐξήειν. ἐπεὶ ὅτως αὐτὸ μα-
 κρὰς ὄσται παρ' ἡμῶν τῆς
 ἡμέρας, ἢ νύξ παρ' ἐκεί-
 νοις μακρὰ ἐγίνετο, καὶ
 ἢ αὐτὴ συνδιαγεμνία ἡμῶν τὰ
 τῶν ὥρων καὶ κατὰ τὰς
 αὐξήσεις τῶν ἡμερῶν τε καὶ
 νυκτῶν. νυκτὶ δὲ σφαιρι-
 κῶν ὄσται πῶν γῆν, ποδι-
 ῶν δὲ λευκῶν ὁ ἥλιος,
 οἷς ἐκείσσι ἐπιβάλλει τὰς ἀκτῖνας, ἵσπερ ἰθὺς

bemus & aetatem,
 horarūq; alias, & aug-
 menta, & diminu-
 tiones dierum pari-
 ter & noctium. Dif-
 ferunt autem diebus
 & noctibus. Nobis
 enim cum erit dies,
 illis noctem esse o-
 portet: & vicissim
 obliquius hoc dicto,
 non examinata ra-
 tione, cum nobis sol
 occiderit, sumit ini-
 tium apud illos or-
 tus: quia quam lon-
 gus dies nobis fuit,
 tam illis nox longa,
 tempora que nobis
 permutantur, quae
 in augmento, quae
 in minutione die-
 rum sunt, & no-
 ctium, nunc globos-
 sam terram ambiens
 circuiensq; sol: qui-
 bus quando cunctiq; ra-
 dios iaculatur terra

vos καὶ

νος κατὰ τὴν πορείαν τὰ
 κυρτώματα τῆς γῆς ταύ-
 τα ὄθρ' ἐπὶ τῆς ἡμῶν ἰστέ-
 ρης ὁρώμενος, ἐκείνοις ἀνι-
 χθῆν φαίνεται ἀναγκαίως.
 σφαιρικῆν γὰρ ἔσθ' ἡμῶν
 τὴν ἰστέραν πᾶσι χρο-
 νῶν τὴν γῆν, ἢ τὴν
 τῆν κυρτωμάτων ἰστέραν
 σιγ, ἄλλοτε τῆς ἄλλοις ἀνι-
 χθῆν. πῶς δὲ αὐτὸ ἀνρί-
 κους, κοινὰ ἡμῶν ὄθρ', ἐμ-
 μελὲ τὸ κακίονος καὶ ἡμῶν,
 τὸ ἰστέρ, γῆς ἔχειν ἡμισ-
 φαιριον. Διούτερον, τὸ κα-
 τὰ ταύτην ἔχειν ἡμῶν, τὰς
 τε ἡμέρας ὅτι τὰς νύκτας.
 καὶ τούτου πλατύτερον
 λεγόμενον. τῆς ἡμῶν ἡ-
 γὰρ μεγίστης ἡμέρας ὄθρ',
 τῆς ἐκείνοις ἐλαχίστη γίνε-
 ται, καὶ ἐμπληρῶν. γῆν ἡ-
 λακτοῦ γὰρ ἡμῶν πῶς αὐ-
 τὰς τὰ ἢ τὰς ὄθρ', καὶ τὰς αὐξήσεις καὶ μειώ-
 σεις τῆν

fastigijs, itinere su-
 perinuectus eam il-
 lustrat, illuminatq̄.
 Inde supra terram
 adhuc nobis perspe-
 ctus, illis oriri appa-
 reat necesse est. Cūq̄
 fit globosa terra, i-
 psam ambiendo, per
 omnia scandendo fa-
 tigia, aliquādo alijs
 imminet exorians.
 Sed Antæcis sunt no-
 bis communia, quòd
 unum & illi & nos
 supra terram habea-
 mus hemisphærium.
 Secundum autem
 nos habemus in eo-
 dem dies & noctes.
 hocq̄ paulò latius
 dictum. Siquidem
 cūm nobis dies est
 longissimus, illis est
 breuissimus: & con-
 trā permutatur nāq̄
 nobis cum illis spa-
 cium temporarium,
 dierum inquam, ac

σεις τῶν ἡμερῶν τε καὶ νυκ-
 τῶν. πρὸς δὲ αὐτῶν ἀντίπο-
 δας, ὁ δὲν ἡμῶν κοινὸν ὄδον,
 ἀλλὰ πάντα ἀντίτραπῆαι.
 καὶ γὰρ τὰ ὑπὸ γλῶσφι ἀλ-
 λήλων ἔχοντο λεπίματα.
 καὶ τὰ κατὰ τὰς ὥρας
 ἡμῶν ἑμπαλιῶν ἐχει, καὶ τὰ
 κατὰ τὰς ἡμέρας ἢ νύκ-
 τας, καὶ τὰ κατὰ τὰς
 αὐξήσεις τῶν ἡμερῶν καὶ
 μειώσεις. ὅτι δὲ εἰν δέει καὶ
 πόδιοίους, καὶ ἀντίπο-
 δας, καὶ ἀντίοικους, φυσιο-
 λογία διδάσκει. ἐπεὶ οὐ-
 δὲν γε τούτων κατὰ ἰσο-
 εἴαν λέγεται. οὐτε γὰρ
 πρὸς αὐτῶν πόδιοίους ἡμῶν
 πορεύονται διωκτῶν, διὰ
 τὸ ἀπλωτῶν εἶναι, θειώδην,
 ἢν διέγρονται ἡμῶς ἀπ'
 αὐτῶν ὠκεανόν. οὐτε πρὸς
 αὐτῶν ἔχοντας τὴν ἀντίτραπῆαι
 πῶν, ἐπεὶ ἀδωάτων ἡμῶν,
 τῶν

noctiū augmenta &
 diminutiōes. Verūm
 cū Antipodibus no-
 bis nihil est cōmune
 quod omnia cōtrā re-
 spōdeāt. Nā sub ter-
 ra inter nos inuicem
 climata habemus, &
 tēpora habemus con-
 traria die noctūq̄.
 Idē est de augmentis
 & diminutionibus
 dierum. Quod au-
 tem esse oporteat pe-
 ricæcos & antipodas,
 & antæcos, docet
 physiologia: quādo-
 quidē horū nihil me-
 moratur in historia,
 neq̄ enim ad Pericæ-
 cos ullum nobis esse
 iter potest, quod in-
 nauigabilis & beluo-
 sus nobis ad ipsos ac-
 cessum prohibeat O-
 ceanus: & ne quidem
 accessus est ad eos
 nobis, qui cōtra nos
 tēperatā zonā habēt,
 quādoquidē torrida
 non po-

Ἡ δὲ καὶ καμνίλιω ἰσπερβή
 ναί. τὰ δὲ ἐπίσης δὲ κρε-
 τα κλίματα τῆς γῆς, καὶ
 οἰκείδ' ἐπίσης ἀναγκάσιον.
 φιλόζωον γὰρ ἢ φύσις. καὶ
 ὅπου διωκτῶν τῆς γῆς,
 πάντα ἐμπεπληθῶσι καὶ
 λογικῶν ἃ ἀλόγων ζώων,
 λόγον αἰρεῖ. ἐξ ἧς περὶ
 τῶν τῶν αἰτίων, δι' ἧν τὰ
 μὲν κατέφυκτο, τὰ δὲ δια-
 κείκαστο ἐπὶ γῆς, τὰ δὲ δι-
 κρᾶτως ἔχει. καὶ διὰ τὴν
 τέτραπην τὰ κατὰ τὰς
 ὥρας, καὶ τὰς ἀξίσεις ἃ
 μειώσεις τῶν ἡμερῶν τε ἃ
 νυκτῶν, τοῖς τῶν ἀν-
 τὸν κρεατοῦ ἐ-
 χουσι.

nō potest à nobis su-
 perari. quæ profectō
 temperata terræ cli-
 mata, æquè quoq; ha-
 bitari necesse est. Nā
 animantiū amica na-
 tura est, & ubicūq; cū
 ctis rationalibus &
 rationis expertibus
 cōpleri animalibus
 potuit terra, ibi capit
 optionem. Hinc nobis
 est aperienda cau-
 sa, qua partes aliæ ri-
 gescunt gelu, aliæ tor-
 rētur estu, aliæ sunt
 temperata, & cur tē-
 pora permutātur, au-
 gmēta & diminutio-
 nes, quæ sibi inuicem
 opponuntur, tem-
 peratæ dierum
 habent.

Fieſt

De glo-

ἠφεί τῶς σφαιρῶν ἕρα
νίωμ λινύσιωσ.

De globorum caele-
stium conuer-
sione.

Ὁ τοίνυν ἕρανὸς λίνκλω
εἰλόμην· ἵπὲρ γὰρ αἶρα
καὶ τὴν γῆν, καὶ ταύτῃ
τὴν λίνκωσιν, πρῶστικῶ
ἕσασιν, ἀδὶ σωτηρία καὶ δικ-
μονῆ τῶν ὄλων ποιόμενος,
ἀναγκαίως καὶ πάντα τὰ
ἐμπόδιεχόμενα αὐτῶ τῶν
ἄστρον ποδίαγει. τούτων
τοίνυν τὰ μὲν ἀπλυσάτῃ
ἔχει τὴν λίνκωσιν ἕσῶ τοῦ
κόσμου σφαιρόμην, καὶ δὲ
παντὸς αὐτὸς τόπος
ἕσῶ ἕρανῶ λατρεύοντα. τὰ
ἢ λινύεται μὲν καὶ τὴν σὺν
ἕσῶ κόσμου λίνκωσιν ἀναγ-
καίως ποιεαγόμενά γε
ἵπὸ αὐτῶ δὲ τῶν ἐμπόδι-
χῶν, λινύεται καὶ ἑσῶσαν
πρῶστικῶν, καὶ ἢ καὶ
ἄλλοτε ἄλλα μέρη τῶ ἕρανῶ
καταλαμβάνει, αὐτῆ δὲ
ἢ λίν-

Cūna igitur cæ-
lum circumcirca su-
pra terram & aërem
conuertatur, huncq;
motum à prouiden-
tia nactum sit ad fa-
lulem, & uniuersita-
tis diuturnitatem, id
habens, cuncta in
ipso comprehensa si-
dera circumagat ne-
cesse est. Quorum
alia à mundo con-
uersa simplicissimū
motum habent, &
per omne cælum ea-
dem tenēt loca. Alia
uerò mouentur qui-
dem, & à mundo cir-
cumacta necessariò
ob illam conuersionem,
sed alio delecto
mouentur motu,
quo alio tempore
partes cæli aliàs te-
nent. Is autem ipso-
rum

ἢ λίνης αὐτῆς χολαϊοτόρας
 μὲν δὲ τοῦ κόσμου λινύ-
 σεως. δοκεῖ δὲ καὶ τῶν γή-
 ρινῶν λινεῖσθαι ἕξ ὄρα-
 νῶν, ὡς καὶ τῆς δύσεως εἰς
 τὴν ἀνατολὴν φερόμενα.
 τὰ μὲν ἔν πρώτῳ αὐτῶν,
 καλεῖται ἀπλανῆ. τὰ
 δὲ πλανώμενα, ἐπειδὴ
 ἄλλοτε γὰρ ἄλλοις μέρεσι τοῦ
 κόσμου φαντάζονται. τὰ
 μὲν ἔν ἀπλανῆ ἀπειρά-
 σεον ἄν τις ἐπιβάτης,
 ἕως νεὸς φερομένων, γὰρ τό-
 ποις οἰκείοις κατὰ χάραγ-
 μῶσι. τὰ δὲ πλανώμε-
 να, ἢ γινώσκων τῆ νηὶ φε-
 ρομένων, ὡς ἕδι ἢ πρυμ-
 ναν, ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν
 πρῶταν τόπων, ταύτης
 δὲ λινύσεως χολαϊοτόρας
 γινομένης. εἰκαδέην δὲ αὐ-
 τῆς μύμηξιν ἕδι λεραμικῶ
 τροχοῦ τὴν γινώσκων τῶ
 τροχῶ

rum motus munda-
 no motu est obli-
 quior, qui cæli mo-
 tui uidetur contra-
 rius: quippe quòd ab
 occafu in ortum defe-
 rantur. Prima itaque
 omnium astra non er-
 rantia, quòd cælo ha-
 reant, uocitantur. Alia
 uerò errantia, quan-
 doquidē aliàs in mū-
 di partibus alijs emi-
 cant. Hærentes igitur
 cælo stellæ cui-
 piam ^{κατὰ τοὺς} perfri-
 miles uidebuntur,
 qui in suis positi lo-
 cis, à nauī deferuntur,
 à suo non cedentes
 loco. Errantes
 autem & uagæ con-
 trario nauis motu
 ferri, tanquam à pro-
 ra in puppis locum
 procedant: quem
 obliquiorē motum
 fornicarum progres-
 sibus dixeris esse per-
 similem, quæ in ro-
 ta figu-

τροχῶν πτωαρετικῆς ἔρπου
 σι. ἢ μὲν ἐν τῶν ἀπλα-
 νῶν πλῆθος ἀπελθόν ὄσι.
 τὰ δὲ πλανώμενα, ἀδιου-
 μνίαι ἢ πλανώ ὄσιμ. ἐπὶ αὐ-
 τῶν ἡμετέραν γνώ-
 σιμ ἐλήλυθεν. ὡν ὑψιλό-
 τατα ὁ μὲν εἶν δοκεῖ, ὁ φαί-
 νων καλῶμενος, ὁ τὸ κρό-
 νου ἐσῆε, τριακονταετῆ
 χρόνω τὸν οἰκίον κύκλον
 ἀπερτίζων κατὰ τὴν
 πτωαρετικὴν τῶν κινή-
 σεων. Ἐπὶ τοῦ τῶν ὄσιμ ὁ
 τὸ διός, καλεῖται φαίδων,
 δωδεκαετία τὸν οἰκίον
 ἀμέθων κύκλον. Ἐπὶ τοῦ-
 τῶν πυροῖς, ὁ τὸ ἀφείως,
 ἀτακτοτέρων μὲν τὴν κί-
 νησιμ ἔχων. δοκεῖ δὲ ἐν κῆ-
 ῖτος γνῶσιν πῶς ἐρ-
 μένος τῶν οἰκίον κύκλον,
 Ἐπὶ τοῦ ἡλίου εἶν ἔσο-
 νοῖται, μέσος ἑσπέρων
 τῶν

ra figulari rotæ motu
 repant contrario. He-
 rentium itaque cælo
 stellarum multitudo
 est infinita. Errantes
 uerò sint ne plures,
 incertū est: septē cer-
 tē in nostrā peruenē.
 re cognitionem, qua
 rū altissima esse no-
 bis uidetur Phænon
 dicta (quæ Saturni
 ficlia) trigesimo an-
 no, unde cæpit, suū
 ambitū, & delectum
 motum perficiens.
 Sub hoc Iouis est stel-
 la, uocata Phaëton,
 quæ duodecim anno-
 rum spacio suum ab-
 soluit ambitum. Sub
 quo Pyrois, quæ Mar-
 tis, incertioiem ha-
 bens motū: Videtur
 itaq; etiā is duobus
 annis & mensibus
 quinque suum cōficere
 ambitū. Sub quo sol
 esse intelligitur, qui
 aliarum medius est
 stella-

ἢ ἄλλωμ. Ἔπος γίνωμ (β)
 ποδιερχόμενος τὸν οἰκίον
 λύνον, κατὰ ταύτην μὲν
 τὴν λύνειν τὰς ὄρας ἀ-
 πὸ τῆς αἰνῆ δὲ τὴν σὺν (β)
 ἡσώμ, τὴν ἡμέρας ἐπιτε-
 λῆ. Ἐπὶ ὅσον ὁ τῆς ἀφρο-
 δίτης ὄρι, καὶ γίνωμ τῶν
 τὴν περίοδον ἔχων. κα-
 λῆται δὲ, ὁπόταν ἐπιτε-
 ταδύνηται τῷ ἡλίῳ, ἐσπέ-
 ρει. ὁπόταν δὲ πλανή-
 τῳ ἀντι, ἐως φέρον. πῆρες
 δὲ ποιούτων καὶ φωσφέρον
 καλεῖται εἰώθασιν. Ἐπὶ δὲ
 τὴν ἀφροδίτην ὄρι, ὁ πο-
 ἔριμ, σίλβωμ καλοῦμε-
 ν. καὶ ὅσον, γίνωμ τῶ
 ποδιερχόμενος τὸν ἴδιον λύνον
 φασιν. Ἐπὶ τοῦ τῶ ὄρι ἢ
 σελῶν, πλογοιστάπι
 πάντων τῶν ἄστρον ἰσά-
 χουσα. ἢ τὴν σωμαφῶ
 γὰρ τῶ ἄρι πῶς τῶ αἰδέ-
 ρα

stellarum, qui suum
 circulum annuo per-
 agit spacio. Hoc mo-
 tu definit anni tem-
 pora quatuor, cum
 mundano autem mo-
 tu dies conficit. Sub
 Sole Venus est, an-
 nuam ipsa quoque
 conuersionem ha-
 bens: nominatur au-
 tem cum Solem con-
 sequitur occidētem,
 Vesper: cum uerò o-
 rientem antecedit,
 Lucifer. quam stel-
 lam tam ^{ἑως φέρον},
 quam ^{φωσφέρον} no-
 minare consueuerūt.
 Sub Veneris stella est
 Mercurij, quæ & Stil-
 bon, hoc est radians
 dicta. eius quoque
 annum esse cursum
 perhibent. Sub Mer-
 curio Luna est, om-
 nium stellarum ter-
 ræ proxima, quæ in
 æthere ad aëris con-
 tactum

C tactum

εα εἰν λέγεται ὄθρη καὶ ζο
 φώδου αὐτῆ το οὐκείου ὄρα
 τοῦ σώμα. τὸ δὲ λαμπρὸν
 νόμῳ αὐτῆς, ἀπὸ ἡλίου
 ἔχει τὴν λαμπρῶνα, αἰεὶ
 τὴν πρὸς αὐτὴν τετραμῆ-
 νου αὐτῆ ἡμισφαιρίου κα-
 ταλαμπρομῶν. αὐτὴ τὸν
 ἴδιον ἀπαρτίζει κύνου, γῆ
 ἐπὶ καὶ εἰσοσὴν ἡμέρας,
 καὶ ἡμερῶν. σινοδῶν δὲ
 τῶν ἡλίου δὲ λ. ἔστι ἡ γῆν
 τες, τὴν γιαντίαν τῶν ἔρα-
 νῶ κύνου, καὶ ἄλλοτε
 γῆ ἄλλοις ὄραμνοι, ἔτι ἄ-
 ταντων τὴν πορείαν ποι-
 οῦνται, ἔτι δὲ ὡρ ἐπέ-
 τυχε τοῦ κόσμου μερῶν,
 ἴασιν, ἀλλὰ δὲ τὴν καλο-
 μένο ζωδιακῶν λι-
 νῶνται.

tactum esse memora-
 tur, unde & opacum
 eius spectatur cor-
 pus. Quod uerò lu-
 mine collustreretur, à
 sole lumen murua-
 tur, eius hemispha-
 rio ad solem semper
 conuerso fulgente.
 Hæc suum peragit
 orbem uiginti & se-
 ptem diebus, addita
 parte unius diei di-
 midia: ad coitum au-
 tem cum sole trigin-
 ta diebus uenit. Hæc
 omnes stelle contra-
 rio cæli mouentur
 motu, aliæq; in alijs
 perspectæ, neq; inor-
 dinatum iter faciunt,
 neq; ut fors obtulit, à
 mundi partibus ince-
 dunt, sed per eum or-
 bem qui signifer ap-
 pellatur, ipsum neu-
 tiquam exce-
 dendo.

Περί

De

πρόι το ζωδιακῶν.

Ἐστὶ δὲ ὁ ζωδιακὸς κί-
κλος λοξός, διὰ τὰ τῶν τρο-
πικῶν καὶ ἰσημερινῶν βε-
βλημένων, καὶ ἑκατέρου
μὲν τῶν τροπικῶν κατ' ἕρ-
ψάων συμμετρῶν, τῶν ἰση-
μερινῶν εἰς δύο ἴσας τέμ-
νωμα, πύπτου δὲ τοῦ ζωδια-
κῶ πλάτος ἀξιόλογον ἕ-
χοντος, τὰ μὲν βόρεια ἴσται,
τὰ δὲ νότια, τὰ δὲ τούτων
μέσα. Διότι τῶν τριῶν γὰρ
φεται κίκλοις, ὧν ὁ μὲν
μέσος ἡλιακὸς καλεῖται.
οἱ δὲ ἑκατέρωθεν, ὁ μὲν βό-
ρειος, ὁ δὲ νότιος. Ἐὰν τούτου
δὴ τοῦ ζωδιακῶν, οἱ μὲν ἄλ-
λοι πλανήτων κατὰ πλῆ-
θους ἀρκητικῶν κίκλων, ἄλ-
λοτε μὲν τῶν βορείων, ἄλλο-
τε δὲ τῶν νοτίων περιλάζου-
σι. μόνος δὲ ὁ ἥλιος. Ἐὰν
μόνον τοῦ μέσου κινεῖται,
ἔτε

De orbe signifero.

Est nimirum signi-
fer circulus obliquus
per tropicos & æqui-
noctialē proiectus,
qui utrunque tropi-
cum uno in puncto
contingit, sed æqui-
noctialem diuidue
secat. Huius nempe
signiferi satis am-
plam habentis lati-
tudinem, partes alie
sunt septentrionales,
alie australes, alie
inter has medie. I-
deo etiam tribus scri-
buntur circuli, quo-
rum medius solaris
nominatur, alij al-
trinsecus, quorum
unus septentriona-
lis, alter australis.
Per hunc signiferum
uagæ alie stellæ mo-
tu delecto, modò ad
septentrionem, mo-
dò ad austrum a cec-
dunt. Solus sol per
mediū duntaxat mo-
uetur,

C 2

uetur,

ὅτι ἡ βορέω, ὅτι τῷ νο-
 τῷ πελάζω. Ἐ μὲν γὰρ
 κόσμος αὐτῶ, ὅτις βορείοις
 ὅτις νοτίοις προσέρχεται
 μέρισι, ἀπὸ τροπῶν ἡδὲ
 τροπῶν ἰσῶν. αὐτῶ δὲ τῷ ζω-
 διακῶ ὁδετόροις, ἀλλὰ τὸν
 μεσαίτατον αὐτῶ τέμνει
 κίρκον ἢ τῷ πορείῳ, ὅθεν
 ἡ ἡλιακὸς ὅτι κίρκον.
 οἱ δὲ λοιποὶ πλανήτου τῷ
 κόσμου πείσονται τοῖς
 βορείοις τῷ νοτίοις μέρι-
 σιν, καὶ αὐτῷ τῷ ζωδιακῶ
 κίρκον ἐπιμοιρῶν ἢ αὐτῶ
 κίρκον. κατόντες γὰρ
 ἀπὸ τῷ βορέου ἡδὲ τῷ νο-
 τῷ, καὶ ἀπὸ τῷ πάλιν ἡδὲ
 τῷ βορέου ἀναφίχονται,
 ἐκ βορέου, ὅδε ἀπὸ τῷ κίρκον,
 ὁ δὲ ἡλιος, ἀλλὰ ἐπι-
 μοιρῶν τῷ αὐτῷ πείσονται
 κίρκον, καὶ ὅποτε μὲν
 ἀπὸ τῷ βορέου, ὡς ἡδὲ τῷ
 ἡδὲ

uetur, non in septen-
 trionem, non in au-
 strum uergens, sed
 mundi ipsius septen-
 trionales & australes
 partes petit, à
 tropicis ad solstitia
 perueniens. in signi-
 fero autem neutram
 partem, sed medio-
 ximum suo itinere
 orbem fecat, unde
 etiam solaris circulus
 appellatur. At
 reliquæ uagæ stellæ,
 & mundi australes,
 & septentrionales, &
 ipsius signiferi partes
 petūt in ipso obli-
 quæ motæ. Permetiē
 do enim à septentrio-
 ne in austrum, atque
 porrò inde in septen-
 trionem recurrendo,
 non rectā lineam
 neque simplicem sicut
 sol, sed obliquam
 per ipsum mouentur.
 Sed quandoque à
 septentrionali ad
 medium

ἡμέσου φέροντο, λέ-
 γονται ὑψὸς ταπεινῶδῃ.
 ὁπότι ἢ ἄρ' ἡμέσος διελ-
 θόντες, ἢ νοτίῳ περὶ ἡ-
 ροῖν, λέγονται ταπεινώ-
 μα ταπεινῶδα. ἀνατρέ-
 χοντες δὲ πάλιν ὑψὸς ἄρ'
 ἡμέσος, ταπεινώμα ὑψὸς
 ἡμέσος λέγονται. ἐπειδὴ ἢ
 ἀμείψαντες ἄρ' ἡμέσου
 ἢ βορείῳ περὶ ἀπὸ ἀλά-
 σιμ, ὑψὸς ὑψὸς δα. συμ-
 βέβηκε γὰρ τὰ μὲν βορεία
 τῷ ζωδιακοῦ ὑψὸς πολὺ τῷ
 ὀρέζοντι ἢ ἡρδαί, τὰ δὲ
 νότια μᾶλλον ἢ ὀρέζοντι
 πελάγει. ἡμέσος ἢ ἐγκυκλίῳ
 ἀρ' ἢ βορείῳ ὑψὸς τὰ νό-
 τια, ἄρ' ἢ ἡσμορ γν' ἢ λαθ'
 ἡμέσος οἰκισμένη. ἔτω δὲ λι-
 νομῶδῳ γν' ἢ ζωδιακοῦ ἢ
 πλανήτων, ὃ ἥλιος ἢ με-
 ταξὺ ἢ τροπικῶν πλάτος,
 λινοῦμενος γν' ἢ ἡσμορ,

mediū feruntur, & tū
 dicuntur fastigiatim
 humiliari. Cum au-
 tem per medium in-
 cedētes in austrū sece-
 dunt, dicūtur humili-
 ter humiliari. recurrē-
 tes porrō ad mediū,
 humiliter in sublimē
 eleuari. At cū a me-
 dio septentrionē uer-
 sus permearint, sub-
 limiter sublimes fie-
 ri. nam contingit se-
 ptentrionales signi-
 feri partes plurimū
 supra horizontem e-
 leuari, cū australes
 partes magis hori-
 zōti propinquæ fiāt.
 Quod mundus a se-
 ptentrione in austrū
 inclinetur in nostro
 terrarum orbe, cū
 hoc pacto in signife-
 ro planetæ mouean-
 tur, sol inter tropi-
 cos mundi emensus
 latitudinē, exurat sub

ἀναγκαίως ἡσμορ
 B 3 τὸ ὑψο-

τὸ ὑποκειμένον πλάτος
 τῆς γῆς, ὅθεν περιμένω τὴν
 τροπικῶν διαστάσει. ἐ-
 πεί δὲ πάλιν ὅτι ἀπὸ τῶν
 νοτίων ὡς ἰδί τὰ βόρεια
 ἰῶν, τὴν θεινὸν τροπικὸν
 ὑπερβαίνει, ὅτι ἀπὸ τῆς
 ὡς ἰδί τὰ νότια, τὸν χαμη-
 εῖνόν τροπικόν. ὅτι συμ-
 βέβηκεν, τὰς ὑπὸ ταῖς
 ἀρκτοῖς ζώνας καταψύχ-
 θαι, ὡς προβλεπόμενον τὸ
 ἡλίου ἀφιστάσεως. τὰς δὲ
 ὅθεν μεταξὺ τροπικῶν ἴτε
 καὶ ἀρκτικῶν ὑποκειμέ-
 νας πλάται, θυκράτες εἶν.
 καὶ αὐτὴ μὲν ἡ αἰτία, τὸ
 τὰ μὲν καταψύχθαι, τὰ
 δὲ διακεκαῦθαι, τὰ δὲ θυ-
 κράτα τῆς γῆς εἶν. τὸ δὲ
 συνιλάσθαι τὰ κατὰ τὰς
 ὥρας, γὰρ ταῖς θυκράταις, ὅθεν
 τὰ κατὰ τὰς ἀξέσεις τὴν
 ἀμφοτέρων, τοιαύτῃ τῆς γῆς σφαι-
 κῶν ὅθεν

iectam terra latitu-
 dinem necesse est,
 iam dicto inter tro-
 picos intervallo.
 Cum porro neque
 ab australibus adse-
 ptentrionalia iens,
 astitium excedat tro-
 picum, neque ab hoc
 ad australia hyber-
 num tropicum, con-
 tingit sub polis zo-
 nas gelu rigere, ut-
 pote quæ à sole lon-
 giffimè absunt, quæ
 inter tropicos & ar-
 cticos, eæ in latitu-
 dine collocata tem-
 perata sunt. Eadem-
 que causa est, cur il-
 læ gelu rigentes, &
 hæc torrida, & istæ in
 terra temperatæ sunt.
 Quod porro tempe-
 ratis tempora permu-
 tentur, quòd augean-
 tur ac minuatur dies
 huiusmodi est cau-
 sa. Cum figura sit ter-
 ρῆς

κῶ ὅδ' ἡμέραι κρημί-
 νης, καὶ ἀπὸ παντὸς μέρους
 τῷ ὄρωσιν κέτω ἰσπαρχ-
 σις, συμβέβηκε τὰ κλίμα-
 τα αὐτῆ μὴ ἔχειν τὴν αὐ-
 τὴν χάσιν πρὸς τὸν ζω-
 ῶσιν. ἀλλὰ γὰρ ἀλλοίσι
 μέρεισι τῷ ὄρωσιν ἰσώνκει-
 ται. ὅθεν διάφορα ταῖς
 κρᾶσισιν ὄσιν, ὡς ἐπιδή-
 δεικται. γνῶ μὲν ἐν τῇ δια-
 κειμῶνι αὐτὸ τὸ μεσαί-
 τατον τῆς γῆς ἐπιχρῶσιν,
 ἔτι ὡδὶ τὰ βόρεια, ἔτι ὡδὶ
 τὰ νότια ἐγκλίσις ὁ κῶ-
 μῶ, ἀλλ' ἴσων ταύτῃ τῇ
 θέσει ἔχει, ἐκατέρω τῶν
 πόλων ὡδὶ τῷ ὄρωσιν
 θεωρημῶν, καὶ ἀρκτικῶν
 κίρκων γνῶ τὸ κλίματι
 ἔχ' ἰσπαρχόντων, ἀλλὰ πάν-
 των καὶ ἰσπαρχόντων,
 Ἐπέλιον ἀνεχόντων, μη-
 δένος ἀπλῶς ἀεφανούς γνῶ ταῦτα ἐν δυνάμει-

C 4 v. ἀπ.

ra globosæ, & un-
 diq; sub cælo æquæ
 infra sit, eius climata
 contingit, non ean-
 dem ad signiferum
 assequi habitudinē.
 alia enim sub alijs
 cæli partibus sant.
 Vnde & complexio-
 nibus est differentia,
 sicut est demonstra-
 tum. In torrida igitur
 ipsius terræ me-
 dioximum ita ha-
 bet, ut neque ad se-
 prentionem, neque
 ad austrum mundus
 inclinetur, sed æquif-
 simam habet positio-
 nem super horizon-
 te, inspecto utroque
 polo, nullo orbe ar-
 ctico in hoc climate
 existente, sed cuncta
 prorsus occidunt si-
 dera, & rursus orium-
 tur, nullumq; simpli-
 citer semper appare-
 re ibi potest. At ab

νο. ἀπὸ ἧ τὸ κλίμα αἰθέρ. τὸ
 τὸ ὡς ἂν τὰς ὑπεράκτους
 ἔοντων ἀλλοιοτέρᾳ φαν-
 τάζεται ἢ τὸ ἴσος θεσις.
 τὸ μὲν ἀκρυπῆσθαι τὸ
 πῶλον, τὸ δὲ ὑπερακτῶν
 καὶ ὑπομυθῶν ἀπὸ τὸ ὀρί-
 ζοντο. εἰ μὲν ἔν τις ἐκεί-
 θου ὡς ἂν τὴν ἡμετέραν
 ὑπεράκτου ἴοι, ὁ μὲν νότιο
 αὐτῶν πῶλο ἀφανῆς
 γήοιτο, ἐπιπυθόμενον
 κατὰ τὴν πορείαν, ἔπει-
 τὸ περὶ τὴν γῆν λυγρῶ-
 ματος. ὁ ἢ βορῆο, εἰς ὑ-
 ψοῦ ἀπὸ τὸ ὀρίζοντο ὑπε-
 ακτῶν. εἰ ἢ ἂν τὴν αὐτὴν ὑ-
 περάκτου ἀπὸ τῆς ὑπερακ-
 τῶν ὑπομυθῶν πῶλον
 πορδόμενον, τὸ ναυτίον
 αὐτῶν γήοιτο. ὑπομυθῶν ἀπὸ τὸ ὀρίζοντο τὸ νο-
 τῆ πῶλο, ἀφανῆς δὲ τὸ βορείου
 γινομένη.

hoc climate intempe-
 ratas uersus abeunti-
 bus, alterior mun-
 di positio imagina-
 tur polorum, altero
 latitante, altero sub-
 lato, & ab horizonte
 sublimi. Si quis piā igi-
 tur illinc ad nostram
 zonam eat tempera-
 tam, australis ei po-
 lus occultatur, terræ
 inter eundem gibbi-
 obice, septentriona-
 lis autē ad fastigium
 ab horizonte confur-
 git: sin ad alteram
 temperatam à torri-
 da iter faciat, erit con-
 trarium, sublato ab
 horizonte polo au-
 strali, sicut septen-
 trionali occul-
 tato.

ἠδὲ τὴν διακεκαυμένην.

Υποκείδου πίνυμ τῆς
 ἐκ τῆς διακεκαυμένης εἰς τὴν
 ἡμετέραν ἀστρονομίαν, ὅ-
 ποῦν ἐπὶ μὲν ὄντι αὐτῶν
 ὑπὸ τὸν ἰσημερινόν, ἐκεί-
 νων τῶν πόλων ὑπὲρ τοῦ
 ὀρίζοντος ὀφθῆσεται, καὶ
 ὅτε ἀφανῆς π τῶν ἀστρῶν
 αὐτῶν γινῆσεται, ὅτε ἀε-
 φανῆς. ὅθεν οὐδὲ λυκίοι
 ἀρκτικοὶ. ἀρκτικὸν γὰρ εἶναι
 λυκίον διὰ καὶ ἡμᾶς, ὅτι
 τὰ ἀειφανῆ τῶν ἀστρῶν πε-
 ριλαμβανόντα. ἀνταρκ-
 τικὸν δὲ, ὅτι τὰ κεκρυμ-
 μένα περιέχοντα. ἐπεὶ δὲ αὐ-
 τὰ ἀρχὴν λάβουσι ἐκείθεν,
 γινώσκουσι πᾶσα γίνεσθαι, ὁ
 ἡ νότος αὐτῶν πόλος ἀρ-
 κτικὸν γινῆσεται ἀναγκαίως,
 ὑπὸ τοῦ κατὰ πῶν γῆν
 κενρῶματος. ὁ δὲ βόρειος
 ἐκ τῆς πρὸς λόγον εἰς ὑψος
 αὐτῶν

C 5 αὐτῶν

De torrida.

Detur itaq̄ quif-
 piam à torrida in no-
 stram ire tempera-
 tam, an non cūm ad-
 huc sub æquinoc̄tiali
 fuerit, utrunque po-
 lum in horizonte spe-
 ctauerit, neque oc-
 cultabitur ei astrum
 aliquod, neque per-
 petuò apparebit, &
 perinde ne quidem
 ullus arcticus circū-
 lus. Circulus namq̄
 arcticus est, limes
 semper apparētium
 nobis astrorum. An-
 tarcticus uerò, limes
 semper occultorum.
 Cūm cæperis huc il-
 linc proficisci, polus
 australis tibi occulte-
 tur necesse est, gibbi
 terra obice. Septen-
 trionalis autem ex
 fastigij ratione at-
 tollitur. Et perinde

πεποίντην, ἐφάβεται αὐ-
 τῷ τῷ ὀρίζοντος ἢ τῷ δρα-
 κοντῷ κεφαλῇ, καὶ οἱ εἰ-
 ἐλίκευ πόδες. καὶ τούτω
 τῷ μεγέθει τῷ ἀρκητοῦ,
 ἴσος γνήσεται ἀναγκαίως
 ὅ τὰ κερυμυλία ποδιέ-
 χων τῶν ἀστρων. ἔτω δὲ τῷ
 κόσμῳ ἐγκυκλιμῶς, ἐξῆς
 νοῆσαι δεῖ, ὡς ἐκαστῷ τῶν
 ἀπλανῶν ἀστρων σὺν τῷ
 κόσμῳ εἰλόμενος, πῶδε τὸ
 οἰκίον κέντρον, κύντρον
 πῶδε γράφει. ἔστι πίνυμ
 πάντες μὲν εἰσι πῶδε ἀλλοιοί.
 μεγίστου δὲ ἢ αὐτοῖς ὄντος
 τῷ ἰσημερινῷ, ἐλάχιστοι οἱ
 πῶδε ὄντος πόδες τῷ κόσμῳ
 εἰσὶν. ὡσεὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν
 ἀείπων τῶν ἰσημερινῶν ἰόν-
 των γραφόμενοι, μέγιστοι,
 πῶδε λόγῳ τῆς ἀπὸ τῶν πό-
 λων διαστάσεως, γνήσονται.
 οἱ δὲ ἀπὸ τῷ ἰσημερινῷ ὡς
 πῶδε

mena, nempe appa-
 rentia, ubi contingit
 ipsum horizontem
 draconis caput, & he-
 lices pedes. Huic ar-
 ctici magnitudini fit
 æqualis necesse est,
 qui astra occulta li-
 mes comprehendit.
 Atque ita inclinato
 mundo, deinceps
 nosse oportet quam-
 libet hærentium cœ-
 lo stellarū cum mun-
 do obuolutam, cir-
 ca suum centrum cir-
 culū describere, qui
 omnes sunt paralle-
 li. Cumq; inter ipsos
 maximus sit æquino-
 ctialis, minimi qui cir-
 ca polos mūdi sunt,
 & perinde qui ab his
 ad æquinoctialem
 sunt descripti, iux-
 ta proportionem
 maiores euadunt,
 quo fuerit à polis
 maior distantia. Qui
 porro ab æquinoctia
 li ad

πῶς οὗς πόλους, μικρότε-
 ροι, πῶς λόγῳ τῆς ἀπέ-
 σεις. συμπάντων τῶναι
 τῶτων, καὶ τῶ μεγίστου,
 καὶ τῶ ἐλαχίστου, καὶ τῶ
 μεταξὺ, γὰρ μὲν τῶ ἑσ-
 τῶν ἰσημερινῶν κλίματι, τὰ
 μὲν ἡμισία τμήματα ὑ-
 πὲρ γῆς, τὰ δὲ ἡμισία
 ὑπὸ γῆς ὄσιν. ἐκάσθῃ δ'
 ἑνὶ αὐτῶν ἀφικνομένῳ, ὡ-
 σπὸρ ὁ πόλος ἀγέρετ, καὶ
 ὁ κόσμος ἐγκλίνειται, ὅτω
 καὶ οἱ κύνδοι οὐκ ἐπὶ τῶ
 αὐτῶ χέισῃ διατηροῦσιν,
 ἀλλὰ τῶ μὲν ἰσημερινῶ με-
 γίστου ὄντῳ, καὶ εἰς δύο
 ἴσα τέμνοντῳ ἢ μὲν κόσ-
 μου, μὲν ἀπεβῶς τῶ ἡμι-
 συ ὑπὲρ γῆς, καὶ τῶ ἡμισυ
 ὑπὸ γῆς. πᾶς γὰρ κύνδος
 εἰς δύο ἴσα τέμνων τῶν
 κόσμου, ἢ ὀρίζων ὄσιν, ἢ
 εἰς δύο ἴσα ὑπὸ τῶ ὀρίζον-
 τῳ

li ad polos habitara-
 tione distantia, mi-
 nores. Cum igitur
 & maximi, & mi-
 nimorum, & medi-
 orum orbium hæc
 ita habeant, in clima-
 te, quod sub equi-
 noctiali, dimidiata
 climata supra ter-
 ram, & dimidiata
 sub terra sunt. Illuc
 huc itinere conten-
 denti, ut polus attol-
 litur, & mundus in-
 clinatur, ita nequi-
 dem orbis eandem
 custodiunt habitudi-
 nem. Cæterum cum
 sit equinoctialis ma-
 ximus, & in duas par-
 tes mundum æquæ
 dispescat, manet ad
 unguem dimidium
 supra terram. Om-
 nis siquidem orbis
 diuiduè dirimēs mū-
 dum, aut horizon-
 nempe finies est, aut
 æquæ ab horizon-
 te diui-

ἡμεῖς δὲ διαίρεται. ὡς τὸ μὲν
 ἡμισυ ἔχει ἵππερ γῆς φα-
 νόμῳ ὡς, τὸ δὲ ἡμισυ
 λεκρυμμένον. ὡς καὶ ὁ
 ἰσημερινὸς μέγιστος ἄρ,
 μείνει τὴν αὐτὴν χεῖρα
 διαφυλάττειν καὶ ἐν ταῖς
 ὀρθοῖς. οἱ δὲ ἀπ' αὐτῶν
 πρὸς ὅσα πόλεις ἰσότητος
 κεί, οὐκ ἐστὶν. ἀλλ' ὅποσοι
 μὲν αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν βό-
 ρειον ἰσότητος πόλιν ἔσονται τὰ
 μείζονα τμήματα ἵππερ
 γῆς γίνονται ἀναγκαίως,
 τῶν ὑψιλοτέρων ὄντων
 ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ὀρθῶν.
 τὰ δὲ ἐλάττωνα ἵππερ γῆς.
 ὅποσοι δὲ ὡς πρὸς τὸν νό-
 τιον, ἔμπαλι τὰ μὲν μεί-
 ζονα ἵππερ γῆς ἔχουσι τῶν
 τμημάτων, τὰ δὲ ἐλατ-
 τωνα ἵππερ γῆς. ὅπου γε
 καὶ ὅλην τὴν ἀναγκαίαν
 λεκρυμμένον ὁμοίως, καὶ
 τῶν

te diuiditur, ut supra
 terram dimidiū sem-
 per appareat, & dimi-
 dium occultetur.
 Quare cū sit maxi-
 mus æquinoctialis,
 eandem seruat habi-
 tudinem etiam inter
 temperatas. At ab
 ipso ad polos eunti-
 bus, orbis neuti-
 quam tales, sed ipso-
 rum quocunq;, quo
 magis ad polum ie-
 ris septentrionalem,
 eo maiora supra ter-
 ram segmenta fiant
 necesse est. horum
 sublimiorum in no-
 tra temperata mino-
 ra sub terra sunt se-
 gmenta. Quocun-
 que uerò ad austrū,
 è contrario, maio-
 ra sub terra segmen-
 ta habent, ut mino-
 ra supra terram, ubi
 similiter totus arcti-
 cus occultatur, ut se-
 pten-

τῶν βορείων τῶν ἀρκτικῶν
 ἔχοντων ἀφανῆ, καὶ ἡ
 μὲν τῶν ἡμετέρων ὀκτα
 τομ ἀντισημειῶσι. τὰ
 γὰρ ἡμῶν ταπεινά, ἐκείνοις
 ὑψηλά γίνονται. καὶ ἔμ
 παλιμ. ὡς ἀπὸ τῶν νοτίων
 ἴδι τὰ βόρεια τὸ λίσμου
 ἐκείνοις ἐγκλιμένον. ἀπὸ
 γὰρ τῶν ὑπὸ τῆ ἰσημερι
 νῶν ἐκεί πορευομένων, ὁ
 μὲν βόρειος πόλος ἀφανῆς
 γίνονται, ὁ δὲ νότιος δὲ ἀφαι
 ρεῖται. καὶ ὅτως τὰ ἐκείνοις
 ὑψηλά, ἡμῶν ταπεινά γί
 νεται. καὶ ἔμπαλιμ. ὡσε
 καὶ ὁ ἀρκτικός αὐτῶν λίσ
 κρηπῆαι λίσκλ⊙, ὁ δὲ ἡ
 αντι⊙ ἴσων δὲ γίνονται. τού
 των δὲ ὅτως ἔχοντων, ὁ
 ἥλιος ἀπὸ τροπῶν ἴδι τρο
 πῆς, τῆ δὲ τὸ ζωδιακοῦ
 πορείαν ποιούμενος, φανε
 ρὸν ὡς ἐφάρτηται τῶν λίσ
 κλων

ptentrionem habi
 tantibus apparet per
 petuus, & perinde in
 nostro temperato cli
 mate ita habet. Con
 trā uerò, in eregione
 posito nobis tempe
 rato climate. Nā que
 humilia nobis, illis
 sunt sublimia: & con
 trā, ut ab australibus
 ad mundi septentrio
 nalia procefferis, il
 lis inclinati. Nam ab
 æquinoctiali eò iter
 facientibus, septen
 trionalis polus oc
 cultatur, australis au
 tem attollitur. Et per
 inde que sunt illis
 sublimia, nobis hu
 milia: & cōtrā. Itaq̃
 etiam arcticus ipsis
 orbis occultatur, ut
 cōtrarius attollitur.
 Cūm hæc ita habeāt,
 sol à solstitijs ad sol
 stitia per signiferum
 contendens, manife
 stò omnes contin
 get cir

κλων πάντων, οἱ μεταξὺ
 τῶν τροπικῶν εἰσιν. ὁπό-
 ταν μὲν ἐν ἀπὸ τῶν βο-
 ρείων ἄδι τὰ νότια ἴσιν, τὸ
 χειμεινὸν τροπικὸν ἐφάψη-
 ται, βραχυτάτην ἡμῶν τῆ
 ἡμέραν ποιῶσι. ὁ γὰρ ἡνίκος
 ὄστος, πάντων ὡν φαίνεται
 ἡλιος, ὑπὸ γῆς μὲν μέγι-
 στον ἔχει τμήμα, ἐλάχισον
 δὲ ὑπὲρ γῆς καὶ ὄστος, τῆ
 μὲν ἡμέραν ἐλάχιστον, με-
 γίστην δὲ τὴν νύκτα ποιῶσι
 ἀναγκαίως γὰρ τῆ ἡμετέρας
 ὀκράτω ὁπόταν δὲ ἐφα-
 ψόμενος τὸ χειμεινὸν,
 πάλιν ὑποστρέφει πρὸς ἡ-
 μᾶς ἄδι τὰ ὑψηλότερα τῆ
 κόσμου ἀναστρέφων, αἰ ἡνί-
 κος γίνεται, μέγιστα
 τὸ χειμεινὸν τμήματα
 ὑπὲρ γῆς ἔχουσιν, καὶ ὄστος
 ἐκ τῶ πρὸς λόγον, ἀξιομί-
 νην πρὸς τὴν ἡμέραν, μέχρι
 τῆς πρὸς τὴν ἡμέραν
 μετὰ τὴν

get circulos, qui sunt
 inter tropicos. Cum
 ergo à septentrione
 in austrum iens, hy-
 bernalium tropicum
 contigerit, breuissi-
 mum nobis confi-
 cit diem. Is nanque
 orbis omnium quos
 sol attingit, sub ter-
 ra maximū segmen-
 tum habet, ut mini-
 mum supra terram,
 & perinde nobis no-
 ctē tum maximam,
 & diem breuissimum
 faciat necesse est.

Cum uerò hyber-
 num contigerit, ad
 nos se conuertit, ad
 mundi sublimiora re-
 currens, orbibus sem-
 per contingit maius
 hyberno segmento
 habere super terram.
 Atque ita habita seg-
 mentorum ratione
 dies capit incrementū,
 ad æquinoctium usque

μερινὸν πορείας, ἐπιμικρο-
 τέρων δὲ νυκτὸς ἡσμερίσ-
 σαμ. ἐπαὺν δὲ τὸ ἰσημερι-
 νὸν ἐφάρτησεν, ἐφ' ᾧ ἴσος ἦ
 ἴπτερ γῆς καὶ ἴσος γῆς
 μέρη, ἰσημερίαν ἐποίησε. Ἐ-
 λοιπὸν, γῆτ' ὄψιν ἂν τὸν
 θερινὸν ἀνατρέχωμ, ἐπεὶ
 λυκτοῖς γῆτυ γαίαι, μείζο-
 να τὰ ἴπτερ γῆς ἔχουσι τμή-
 ματα, μείζονας ἀναγκάως
 καὶ τὰς ἡμέρας πρὸχεται
 τῶν νυκτῶν. τῆς τοιαύτης
 αὐξήσεως πρὸς τὴν μέγισ-
 τὴν πελάσσει τὸν θερινὸν λυ-
 κτῶ (ὅς μείζιστον ἴπτερ γῆς
 καὶ ἡμᾶς ἔχει τμήμα
 πάντων, ὡν ἐφάρτηται
 λυκτῶν ὁ ἡλιος) καὶ ἡσ-
 μερίαν τὴν γῆν τῆν θερινὴν τρο-
 πῆ ἡμέραν μείζιστον πρὸ-
 χεται. ἐν τ' ὄψιν δ' ὡς ἂν
 τὰ νότια κατὰ μέρη, ἐλάττω-
 να τὸ θερινὸν ἴπτερ γῆς
 τμήμα-

nocte facta breuiora. Cum uero aequinoctialē contigerit, sub quo aequale sub terra, ei quod supra terram segmentum, aequinoctium facit. & hinc reliquū quod superest ad aestiuum recurrens, quotquot orbis assequetur, maiora supra terram segmenta habentes, longiores noctibus dies faciat necesse est. hoc procedente augmento, quo ad aestiuum orbem contigerit, qui maximum supra terram apud nos segmentum habet, omnium quos sol attingit, & ob hoc in aestiuo solstitio diem efficit longissimam. Hinc porro ad austrialia cursu contendens, minora solstitiali aestiuo supra terram segmenta

τμήματα, ἐκ τῶ πρὸς λό-
 γου ἔχουσι γήτυγχάνων,
 μειουμένην πρὸς τὸ πλῆ-
 νος, μείζονα μὲν τὰ φθι-
 νουκτῶς, μέχρι πελάσει τῶ
 ἱσημερινῶ διαμείνουσα.
 ἔπειτα δὲ τῶ τῶ ἐφαρμάμε-
 νος, φθινοπωρινῶ ἱσημε-
 ρίαν ποιῶσι, ἰσθμῶς διελ-
 θῶν αὐτῶν, ἐφάρπτεται λυ-
 κλων, οἱ ἐλάττωσιν τὰ ἰσθμῶ-
 ρῆς τμήματα ἔχουσι. καὶ
 οὕτως ἀπὸ φθινοπωρινῆς
 ἱσημερίας, μείζονα αὐτῶν ἰσθ-
 μῶν ἡμερῶν γίνονται. καὶ
 μείζονα μὲν ἡ ἡμέρα μείζονα
 νυ, μέχρι πελάσει τῶ χειμε-
 ρινῶ. ἡ δὲ νύξ φθινοπώρας μεί-
 ζονα μείζονα, μέχρις ὅτου ἡ
 πλῆν αὐξανομένην, ἀπὸ τῆς
 ἀπὸ τῶ τῶ ἰσθμῶς, πρὸς
 ἰσημερινῶ πλῆν ἡμερῶν πε-
 λάσει τῶ ἱσημερινῶ, καὶ ἱσημερινῶν ἐαρινῶν ποιῶ-

D

σφ. ἔτος

gmenta facit, ex ha-
 bita ratione diminu-
 ti diei, noctis maio-
 ra spacia facit, ad æ-
 quinoctialem usque,
 ad quem cum appli-
 cuerit, æquinoctium
 facit autūnale. Con-
 festim ipsum, Con-
 seundo orbis attin-
 git, qui minora su-
 pra terram habent
 climata, atque ita ab
 æquinoctio autum-
 nali longiores fiunt
 diebus noctes, ma-
 net que diei commi-
 nutio, quoad hyber-
 num attigerit solsti-
 tium. Nox uero su-
 pra diem capit incre-
 mentum, quæ ab hac
 conuersione commi-
 nuitur, quoad æqui-
 noctialem attigerit,
 uernumque fecerit æ-
 quinoctium. Cum
 hæc iuxta memora-

σμ. ἔτω δὲ τῶν ἡλίου καὶ τῶν πέντε
 ῥημίνος λήκλος ἐχόντων,
 ἐπεὶ οἱ ἡμῶν αὐτῶν τῶν λυ-
 κλων πεπενοὶ τοῖς ἐχου-
 σι πῶν ἀντόκρατον, ὑψη-
 λοι δὲ μερῶν γίνονται, καὶ
 ἔμπαλι. ἔτω καὶ ὁ ἡμέ-
 τερος θέρωνος λήκλος, ἐκεί-
 νοις χειμῶνος γίνεται,
 ἐλάττω ἐχὼν ὑπὲρ γῆς
 τμήματα. ὁ δὲ ἐκείνων θέρω-
 νος, ἡμῶν χειμῶνος γίνεται.
 καὶ αὐτῶν ὅσον ἢ ἀπὸ τῶν
 ἀντιγράφων τὰ ἡλίου τὰς
 ὥρας καὶ αὐξήσεις καὶ μειώ-
 σεως τῶν ἡμερῶν τε καὶ νυκ-
 τῶν ἢ τῆς διακεκαυμένης,
 ἔδεικνός φησὶ γινόμενου,
 ἀλλὰ ὅσα παντὸς ἰσημε-
 ρίας ἔσσης, ἐπεὶ πάντων
 τῶν πρὸς ἀλλήλων ἴσα μέρη
 καὶ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς
 ὄσι. ὅσα δὲ τὸ πρὸς αἰρετι-
 κῶν λήκλων ποιόμενος ὁ ἥλιος, καὶ ἄλλοτε ἄλλα
 μέρη

κέρη αὐτῶν καταλαμβάνει
 νῶν, καὶ ὅτω τὰς ἀφ' ἑα-
 ρι πτελῶν, τροπῆν ἢ ἐαρι-
 νῶν ποιεῖ, ὅταν ἔχουσα ἢ
 οἰκίσεως ἡμῶν γροῦμιθ,
 βοραιοῦ πατρὸς γράτην λυ-
 κλον, καὶ μεγίστην ἡμέραν
 ποιῆται, ἐλαχίστην δὲ νυκ-
 ταν. τροπῆν δὲ χειμερινῶν
 ποιεῖ, ὅταν περὶ ῥωτῆται ἢ
 οἰκίσεως ἡμῶν γροῦμιθ
 καὶ ταπεινότατος, ὡς πρὸς
 τὸν ὀρίζοντα νοτιώτατον
 γράτην λυκλον, μεγίστην
 μὲν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 τα ποιῶν, ἡμέραν δὲ ἐλα-
 χίστην. ἰσημερίαν ἢ ἐαρι-
 νῶν ποιεῖ, ὅποταν ἀπὸ χει-
 μερινῶν τροπῶν ἴδῃ τὰ βο-
 ρεα καὶ τὸν θερινὸν τροπι-
 κὸν ἴων, καὶ μέσθ' αἰ-
 φῶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 μινθ, εἰς δύο ἴσας διακεῖ-
 νται τὸν ἴσημον, γράτην
 λυκλον,

tēpore alias per mē-
 partes, anni tēpora
 complendo æstiuum
 quidē solstitiū facit,
 cū proximē ad nos
 peruenerit, maximē
 septentrionalem de-
 scribendo circulum,
 & longissimū diem
 faciendo, ut breuissi-
 mam noctem. Sol-
 stitium uerō hyber-
 num facit, cū lon-
 gissime à nostro cli-
 mate abierit, fueritq;
 humillimus ferē ad
 horizontem, maxi-
 mē australem orbem
 describendo, longis-
 simam anni noctem
 faciendo, ut breuissi-
 mū diē. Aequinoctiū
 autem uernum facit,
 cū ab hybernis con-
 uersionibus ad septē-
 trionē & æstiuū tropi-
 cū iens, medius inter
 utruq; iter faciedo, in
 duo equalia mūdum
 dispescēs, circulū de-
 D 2 scripse-

λύντομ, καὶ ὅτως ἴσην ἡμέ-
 ραν τῆ νυκτὶ ποιήσῃ. φθι-
 νοπωρινὸν δὲ ἰσημερίαν
 ποιεῖ, ὅποταμ ἀπὸ θεινοῦ
 τροπικοῦ ὑδὶ τὰ νότια, ἐ-
 τὸν χειμερινὸν τροπικὸν
 ὑποσφίρωμ, καὶ μεσαίτα-
 τῶ ὁμοίως ἀμφὸν γῆ-
 μινῶ, τὸν αὐτὸν ἰσημε-
 ρινὸν γράψῃ λύντομ. αὐξὰ
 νομῶρας δὲ πρὸς χετομ τὰς
 ἡμέρας, ἀπὸ χειμερινῶ τρο-
 πικοῦ ὑδὶ τὰ βόρεια τῶ
 κόσμῳ ὑποσφίρωμ. μειου-
 μένας δὲ, ἐκ τῶν ἡλιαντίων
 ἀπὸ θεινοῦ τροπικοῦ ὑδὶ
 τὰ νότια λαπίων, καὶ
 τὸν χειμερινὸν τρο-
 πικόν.

scripserit, diem no-
 cti aequalem facien-
 do. Autumnale au-
 tem aequinoctium fa-
 cit, cum ab aetiuo
 tropico in austrum,
 & ad hybernium tro-
 picum se conuert-
 rit, medioximus iti-
 dem inter extimos
 limites eundem a-
 quinoctialem circu-
 lum descripserit. Au-
 ctos autem exhibet
 dies, ab hyberno tro-
 pico ad septentrio-
 nales mundi partes
 scandens: minutas ē
 contrario, ab aetiuo
 tropico in austrum
 tendens, atque hy-
 bernum tropi-
 cum.

τετ

De

πρὸς τῆς αὐξήσεως
τῶν ἡμερῶν.

De augmento
dierum.

Αἱ δὲ αὐξήσεις τῶν ἡμε-
ρῶν καὶ νυκτῶν ὅ τ' ἴσον
ἐκείνης ἡμέρας πρὸς διέα-
σι, καὶ ὑφαρξῶσι, ἀλλ' ὀπό-
τε ἀρχῆν τῶν αὐξανέων ἢ
ἡμέρα λαμβάνοι, ἔσθ' μὲν
πρῶτον μὲν διωδιεκατομ.
αὐξήσει ὅλην ὑπὸ ροχῆς,
ἢ ὑπὸ ρέχει ἢ μεγίστη πλὴν
ἐλαχίστην ἡμέραν. ἔσθ' δὲ
διδυτῶν, ἔκτομ. ἔσθ' δὲ
τρίτῳ, τέταρτομ. ἔσθ' δὲ
πεντάτῳ, ὁμοίως τέταρ-
τομ. ἔσθ' δὲ ἑξήκοντομ.
ἔσθ' δὲ ἑκτομ, διωδιεκατομ.
ὡς, εἰ ὥρα εἴς ὑπὸ ρέχει ἢ
μεγίστη ἢ ἐλαχίστην ἡμέ-
ραν, ἔσθ' μὲν πρῶτον μὲν,
ἡμιώριον πρὸς διήσει τῆ
ἡμέρας. ἔσθ' δὲ διδυτῶν,
ὥρα. ἔσθ' ἢ τρίτῳ ὥρα καὶ
ἡμισυ, ὡς πρὸς ἔσθ' τρι-
μύτῳ,

Augmentā dierum
& noctium neuti-
quam singulis die-
bus æquè addunt &
subtrahunt, sed cūm
principium incre-
menti dies acceperit,
primò quidem men-
se totius excessus
duodecima angetur
parte, qua maximus
minimum diem su-
perat: secundo au-
tem sexta, ut tertio
quarta, & quarto si-
militer quarta, &
quinto sexta, & sex-
to duodecima. Pro-
inde si sex horis ma-
ximus excedit diem
minimum, primo
quidem mense dimi-
dia hora diei addi-
tur, secundo autem
hora, tertio hora &
dimidium, ut trime-

D 3 stri

μιλίω, τριῶν ὥρων γίνεσθαι
 πλὴν πεδύκην. ὅθεν τε-
 τάρτω. ὁμοίως ὥρα καὶ ἡ-
 μισυ πεσεδήσεται. ὅθεν
 πέντη, ὥρα. ὅθεν ἑξάτω,
 ἡμωριον. καὶ ὅτως ἀνα-
 πληρωθήσονται αἱ ὥραι,
 καὶ ὅς ἑστέριαι ἡμεγεῖσθ
 πλὴν ἐλαχίστων ἡμερα. ἢ ἡ
 αἰτία τὸ μάλιστα γίνεσθαι
 τὰς πεδύκας, πιάδε, ὁ
 ζωδιακὸς κύκλος, διὸ τῆ
 πορείαν ποιῆται ὁ ἡλιος,
 ὁξὸς ὄν, καὶ τέμνων τὸν
 ἰσημερινὸν κατὰ δύο ση-
 μεία, τῶν δὲ τροπικῶν ἕνα
 τέρον καὶ ἓν σημεῖον
 ψαύων, τὸν μὲν ἰσημερι-
 νόν, καὶ τὸν πλουσιόν αὐτὸ
 πρὸς ἀλλήλους, ὁρθοτόπως τέμ-
 νει, καὶ ὀλίγου δέον πρὸς
 ὁρθὰς γωνίας. τοῖς δὲ τρο-
 πικαῖς, πλαγίως τερος, ὅθεν
 πλείον ἐγκλημθλὸς πρὸς αὐτὸν.
 ὅθεν ὁξείας ποιῶν
 τὰς γωνίας.

striarium horarum
 fiat additio. Et quar-
 to similiter hora &
 dimidium adijcietur,
 quinto hora, ultimo
 hemihorium. Atque
 ita sex horæ com-
 plentur, quibus ex-
 cedit maximus diem
 minimum. Causa ve-
 rò inæqualitatis in-
 crementi hæc est. Si-
 gnifer orbis, per
 quem iter facit sol,
 cum sit obliquus, &
 æquinoctialem in
 duobus secet pun-
 ctis, utrunque tropi-
 corum uno in pun-
 cto attingat, æqui-
 noctialem quidem,
 & proximos paral-
 lelos rectior secat, &
 parum deest ad re-
 ctos angulos, sed in
 tropicis obliquior,
 & magis inclinatus
 progreditur. Et per-
 inde acutos faciendo

τὰς γωνίας.

τὰς γωνίας, αἰπὸς γίνεται
 τὸ χολαιότερον αὐτοῖς ὡς
 πρὸς τὸ κενὸν ἢ ἀφίσταται, ὅτι
 γὰρ τὸ ζωδιακοῦ πολλὰ
 τὴν πορείαν ποιῶμεν, ὡς
 χολαιότερον ἀφίσταται τῶν
 τροπικῶν. ἢ δὲ τὸ ἰσημερι-
 οῦ ὀρθοτόρον αὐτὸ ὄν-
 ται, ἀθροῦνται καὶ τὰς
 ἡμετέρας τὰς πρὸς αὐτὸν,
 καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν χωρήσεις
 πρὸς τὴν δαυμονίαν ἢ πρὸ
 τῆς, καὶ αὐτὴν τὴν χεῖρα
 τὸ ζωδιακὸν πρὸς τὸν τρο-
 πικὸν ἐργασαμένους, ὡς ἔ-
 ρπει, λεληθείας, ἀλλὰ μὴ
 ἀθροῦνται γίνονται τὰς ἡμέ-
 ρων μεταβολάς. οὐδ' ἐοῖ-
 μεταξὺ τῶν τροπικῶν ὡς
 ἰσημερινοῦ χρόνοι οἱ εἰσὶν.
 ἀπὸ γὰρ ἑαρινῆς ἰσημερίας,
 μέχρι θερῶν τροπικῶν, ἡμέ-
 ραι εἰσὶν 51 ἡ. ἀπὸ ἡθε-
 ρινῆς τροπικῆς, μέχρι φθινο-
 πωρι-

angulos, causa fit,
 cur obliquior ipsis
 procedendo & infi-
 stendo. Per signife-
 rum nanque lon-
 gum iter faciendo,
 obliquior abscedit
 à tropicis: in æqui-
 noctiali uerò cum
 fit erectior, festinan-
 tiores etiam accessus
 ad ipsum, & ab ipso
 recessus facit, diuina
 prouidentia talem si-
 gniferi affectionem
 ad tropicos efficien-
 te, sensim faciendo,
 non aceruatim ho-
 rarum mutationes,
 neque quæ tempora
 inter tropicos & æ-
 quinoctia æqualia
 sunt. A uerno enim
 æquinoctio ad æsti-
 uos usque tropicos
 dies sunt nonaginta
 unus & dimidius, ab
 æstiuâ cōuersione ad
 autūnale usq; æqui-
 noctium

D 4

noctium

παρινῆς ἰσημερίας, ἡμέ-
 ραις βγ. ἀπὸ δὲ ταύτης
 ῥῆ ἰσημερίας, ἀρχὴ χημερι-
 νῆς τροπῆς, ἡμέραι ω η.
 ἀπὸ δὲ χημερινῆς τροπῆς
 ὕδὶ ἐαρινῶν ἰσημερίων.
 ε δ δ. ἐπιζητᾶται ἔν, πῶς
 ἴσων ὄντων τῶν τοῦ ζωδια-
 κοῦ τεταρτημορίων, ἃ κ
 γνῶσιν χρόνῳ αὐτὰ ὁ ἥλιος
 διέξεισι. ῥηκτέον ἔν, εἰ δὲ
 αὐτὸ τοῦ ζωδιακοῦ τῆ πο-
 ρείαν ὁ ἥλιος ἐποιεῖτο, γνῶ-
 σιν χρόνῳ πάντα τὰ μ
 αὐτὸ διήει. νῦν δὲ ὑπόκει-
 ται ὁ ἥλιος τὸν κύκλον τοῦ
 μέσω τοῦ ζωδιακοῦ, πολὺ
 περισσώτερος ἂν αὐτῷ.
 ἔλλα αὖ ὑποκείμενος ὁ
 ἥλιος τῷ ζωδιακῷ, τὸ
 αὐτὸ εἶχε κέντρον, καὶ γνῶ-
 σιν χρόνῳ τὰ τεσσαρα μέ-
 ρη τῷ κύκλῳ τῷ οἰκείῳ διήει.
 εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν τροπικῶν τε
 καὶ

noctium dies nona-
 ginta tres & dimi-
 dius, ab hoc æquino-
 ctio ad solstitiū usq;
 hybernum dies octo
 ginta octo, ab hyber-
 no solstitio ad æqui-
 noctium uernum nō
 naginta quatuor. Sci-
 scitabitur quispiam
 cum sint æquales si-
 gniferi partes quar-
 ta, cur sol ipas tem-
 pore permeat ina-
 quali. Cui occurren-
 dū, quod si per ipsum
 signiferū sol iter face-
 ret tēpore æquali, cū
 ctas eius partes per-
 mearet: sed orbis so-
 laris media parte si-
 gniferi multo terra
 uicinior est. Caterū
 & si subiectus solaris
 signifero idē cum i-
 plo haberet cētrum,
 & ueluti in tēpore æ-
 quali quatuor partes
 sui orbis sol permea-
 ret. Nam à tropicis
 & æqui-

καὶ ἰσημερινῶν γινόμεναι
 διαμέτροι, εἰς ἴσας ἕτερον
 αὐτῶν τεσσάρων, καὶ τὴν ἡλιακῶν
 κίνησιν. νῦν δὲ ὁ αὐτὸ
 κέντρον ἔχει αὐτὸς συμ-
 βέβηκον, ἀλλ' ἐκκεντρός
 ὅστις ὁ ἡλιακὸς κίνησιν. καὶ
 διὰ τῶν ὁ τέμνει εἰς τέσσα-
 ρα ἴσας τῶν εἰρημίων
 διαμέτρων, ἀλλὰ εἰς ἴσας
 αὐτῶν αἰ περιφέρειαι.
 μόνοι γὰρ οἱ τοῖς αὐτοῖς κέν-
 τροις κινημένοι κίνησιν εἰς
 ἴσας ἔχουσι τενομορίας τὰς
 περιφάσεις τῶν δια-
 μέτρων. οἱ δὲ ἐκκεντροί, ἔκ-
 ἐπ' ἐκκεντροῦ ἐν ᾧ ὁ ἡλια-
 κὸς κίνησιν, αὐτὸς δὴ ὁ
 διακεδῆ πρὸς ἀπλοσίως τῶν
 ζωδιακῶν ἴσας τμήμασι
 ὅσαι τῶν ζωδιακῶν αὐτῶν τμή-
 ματα ὑποκίσεται τὸ ἡ-
 λιακὸν καὶ μέγιστον ἢ ἴσας
 αὐτῶν τμήμα, τὸ ὑποκί-
 μνον

& equinoctiali ducte
 diametri in partes
 æquales, dirimerent
 etiam solarē orbem.
 Nunc non idem cen-
 trū ipsos habere con-
 tingit, sed eccentricus
 est solaris orbis, &
 ob hoc non secatur
 in quatuor partes æ-
 quales ab iam dictis
 diametris, uerūm
 sunt inæquales ipsius
 circūferentiæ. Namq;
 soli qui eisdem cen-
 tris instituti orbes, in
 partes æquales sectas
 habent ex diametris
 circūferentiis: at qui
 sunt eccentrici, nequa-
 quā. Cū ergo solaris
 circulus sit eccētrus,
 solari circulo in duo-
 decim diuiso partes,
 æquæ ac signifero, cū
 sint signiferi sectiōes
 æquales, inæqualia se-
 gmēta solaris circuli
 ponūtur: & ipsius ma-
 ximū quidē erit seg-
 D 5 men-

μινον τοῖς διδύμοις. ἐλά-
 χισον δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον. ὁ-
 θρη καὶ ὄστρον μὲν, ἐλαχίστω
 διαρχεται χρόνῳ. ὅσδ δὲ δι-
 δύμοις, γὰρ μικρίστω. γὰρ ταῦ-
 θα μὲν ὑψηλότερα ὄν,
 γὰρ ἢ τῶ πρῶτον πρὸς γαίῃ
 πρῶτον, γὰρ δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνα-
 λόγως. ὁθρη δὲ τὸν κύκλον
 αὐτῶ ἐκκεντρον εἶν συμ-
 βέβηκεν, οὐ κατὰ τὸ αὐτὸ
 ὑψῶσιν ἀεὶ λινοῦθου, ἀλλὰ
 ὑψηλότερα ἢ τὴν πορείαν.
 Ἐμπὰς λιγ, ὕδι τὰ πρὸς
 γαίῃ τατα φερομένης. ὅ ἢ τὰ
 νυχθημέρα δὲ πάντα, λό-
 γω ἀκριβῆ, ἵσα ὄστρον ἀνα-
 λογίς, ὡς ἔπὸ νοεῖται, ἀλλὰ
 μόνον πρὸς αἰθροισιν. ἢ μὲν
 γὰρ αὐτῶ τῶ λόσμου ποδι-
 φραῖ, μείων μὲν παντὸς
 νυχθημέρου ἀναγκαίως,
 παντὶ ὄστρον δρῶμα τῶ λόσ-
 μος δὲ ἢ τῶ νυχθημερινῶ
 ἴσα

mētū, geminis subie-
 ctū: minimū autē, sa-
 gittario. Quāobrem
 id etiam segmentum
 minimo tēpore per-
 meat, geminis ue-
 rō longifsimo. Ibi
 enim est altifsimus,
 at in sagittario terræ
 proximus, & in alijs
 porrō iuxta propor-
 tionē. Inde eius or-
 bem eccentricum esse
 contingit, quia non
 in eodem semper mo-
 uetur fastigio, sed
 tam sublimis itinere,
 quām rursus terra
 proximus. Et ne qui-
 dē dies cū noctibus,
 quos naturales qui-
 dā uocant, ad libellā
 inter se inuicem sunt
 æquales, ut intelli-
 gitur, sed solo sensu æ-
 quales esse cēsentur.
 Nā mūdi cōuerfio mi-
 nor est necessariō,
 quā omnis cū nocte
 dies in quouis pro-
 cursu,

ἡμετέρας τῶν ἑαυτοῦ λυ
 κλον διέξαγοντος, ὅν τὴν
 ἡλιαν τῶν ἰόσμοι ἰούρ ὁ
 ἡλιος πρόεισιμ. ἐκπεριελ-
 θόντος γὰρ τῶν ἰόσμοι ἰούρ
 αὐτῶν σμῆου, ἔπω ἰούρ τῶν
 ἀνατολῆν ὁ ἡλιος θεωρεῖται,
 ἀλλ' ὁπόταν ἢ περιφέρεια
 τῶν λυκλον ἀννεχθῆν ἢ διή-
 νυσε ἢ τῶν πωαιρετικῶν
 λυκλον ὁ ἡλιος τῶν νυχθῆ-
 μινῶν, τότε καὶ αὐτῶν ἰούρ
 τῶν ἀνατολῆν φαίνεται. εἰ μὲν
 τὰ δωδεκατημόρια τῶν ἰούρ
 ἡμετέρας ἴσα ὄντα, ἢ ἴση καὶ
 ἀντελε χροῶν, σινέβαι-
 νη αὐτῶν καὶ τὰ νυχθῆμορα
 πάντα ἴσα εἶν. νυκτὶ δὲ τὰ
 ἡμετέρας ἰούρ, ὅρδα μὲν
 ἀναφέρεται, ἰούρ δὲ ἰούρ
 δίνεται. καὶ ὁρδοῖς ἀνα-
 φερῶν ἰούρ αὐτοῖς, μακρό-
 τος ὁ τῆς ἀναφῆς αὐτῶν
 γινεῖ χροῶν. καὶ τὰ μέρη
 εἶν αὐτῶν

cursu, mundo citius
 diurno cū nocte in-
 teruallo, suū ambitū
 peragente, quem sol
 contra mūdi motum
 facit. Circūcūte enim
 idem punctum mun-
 do, necdū sol in oriē-
 te spectatur, sed cūm
 ambitus orbis circū-
 actus fuerit, que per-
 ficiebat die, cū nocte
 sol motu delecto, rū
 ipse quoque in orien-
 te apparet. Quod si
 cuncta dodecatemo-
 ria, nempe signa si-
 gniferi sint æqualia,
 tempore etiam æqua-
 li oriri contigisset,
 diesq; cum noctibus
 essent equales. Nunc
 uerò tropica signa re-
 cta quidē ascendunt.
 sed obliqua occidūte
 rectisq; scandenti-
 bus ipsis, longius tē-
 pus ipsorum ortus
 fiat necesse est. Cūm
 partes

Ἐν αὐτῷ, & ἔφ' νυχθημέρῳ
 διερχεται ὁ ἥλιος, ἀναλό-
 γως βραδύονα τὴν ἀνατο-
 λὴν ποιεῖται. ἢ δ' ἔμπα-
 λιν τῶτων, ὡς τ' χειμερι-
 νῶν γίνεται ζῶδιον. καὶ
 ἕτως αἱ μὲν τῶ ἀδέρῳ
 πειροφαι, ἴσαι εἰσίν. τὰ
 δὲ νυχθήμερα, ἐκ' ἐπ. πρὸς
 γ' τ' ἀλιδίασθ' λόγον, γο-
 λαϊότροον, καὶ δ' ἀπὸρ' ἔφα-
 μιν, τῶ ἡλίου πρῶσιόντος
 τοῖς τροπικοῖς, καὶ ἀπ' ἠω-
 ρούντος, καὶ εἰς τὸν ὡθι
 πλεον' πρὸς αὐτὸς ἐγγροί-
 ζοντος, καὶ ἐκ ὄντων ἀσι-
 κήτων τῶν ἑσ' αὐτοῖς, εἰ δὲ
 τ' ἐπ' ἠρόντορῳ, ἢ γ' συνῆν
 ἑσ' ἔφ' θεινῶν κείται λιύ
 κλω, ἢ δ' αἰθιοπία ἐνδὸθεν
 ἐπ' ταύτης. ἀπ' τῶτων ὁ
 ποσειδώνιος τ' ἠρόντορ-
 μορ λαβῶν, καὶ πᾶν τ' ἑ-
 σ' τ' ἰσημερινὸν κλίμα
 εἶνεκα-

partes igitur ipsorum
 sol die cum nocte per-
 meat, iuxta propor-
 tionem ortum tar-
 diorem facit. Horum
 evenit contrarium in
 signis hybernis, &
 perinde ætheris con-
 uersiones sunt æqua-
 les, dies autem cum
 noctibus nequaquam,
 si ad libellā examen
 quæras, obliquius,
 (ut diximus) solead
 tropicos accedente
 & abeunte, & ob hoc
 diutius circa ipsos
 commorāte. Cumq;
 sub ipsis (inquiunt)
 non sit habitatio, ne
 quidem aliquanto
 intra ipsos. Syene
 tamen sub æstiuo ia-
 cet circulo, Aethio-
 pia uerò Syene ad-
 huc interior: à qui-
 bus Posidonius opi-
 natum est totum sub
 æquinoctiali clima
 esse

διάστημα, καὶ τὸ αἶρος τό-
 ταν ἔσ' μισατάτω καὶ
 βαθυτάτω τῆς σκιᾶς ὄν-
 τος, καὶ ὄμβροι γηγύσσον, καὶ
 πονδύματα γηγύσσον, δι-
 ναμίλια ἀναλύειν τὸν
 αἶρα. ἐπεὶ καὶ περὶ τῶν
 αἰθιοπῶν ὄμβρους σω-
 χῆς καταφέρειται ἰσορῶσι,
 πρὸς τὸ διέσθαι, καὶ μάλα
 τῶν ἀκμῶν αὐτοῦ. ἀφ' ὧν
 καὶ ὁ νεῖλος πληθαίνει ὑ-
 πονοῖται τὸ διέσθαι. ὁ μὲν
 ἐν ποσειδώνιος ἔτι φέρεται.
 καὶ λέγουσι, ἀν' ὅτως ἔχεται
 ὑπὸ τῶν ἰσημερινῶν, δις τ'
 ἔτη γίνεται τὰς ἡμέρας πρὸς
 αὐτοῖς. ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος
 δις αὐτοῖς κατανορφυλῶ
 γίνεται, διότι ἰσημερία
 ποῖται. οἱ δὲ ἀλλήλων τὸ
 πῆθ' ἔχειται τὸ ποσειδω-
 νίαν φασίν, ὅτι ἔνεκεν μὲν τ'
 ὑπὸ πλέοντος τοῖς τροπικοῖς

amplum habeat, sitq;
 eius aër in medioxu-
 mo, & umbræ terre
 fastigiosissimo, etiã
 imbres cadent, & sus-
 flabunt uenti, ut pos-
 sint aëra refrigerare.
 Quia in Aethiopia
 imbres enarrantur
 per æstatem iuges
 pluere, præcipue in
 ipsius articulo: unde
 etiam Nilus per æsta-
 tem inundare intelli-
 gitur. Posidonius igi-
 tur ita censuit. O-
 portuit sanè ita sub
 equinoctiali habere,
 quod bis anni sint
 apud eos tempora,
 quandoquidẽ etiam
 sol bis illis sit à ver-
 tice, bina faciendo
 æquinoctia. Qui au-
 tem Posidonij aduer-
 santur sententiã, aiunt,
 quia diutius ad tro-
 picos uersatur sol,

εδεινυγη τῶν πῶν τότε
 ὄψαν εἶναι τοῖς ποσειδωνίοις.
 ἀλλὰ ἄρ' ἔτι μερὶ τῶν τροπικῶν
 πάλιν ὁ ἥλιος ἀφίσταται. ὅ
 ἔτι οὐκ ἔστι αὐτοῖς ἀπὸ πλείον
 ἀναφύχεται, καὶ δύναιται
 τὰ κλίματα οἰκῆσαι. τὸ δὲ
 ἰσημερινὸν μίση τῶν τροπι-
 κῶν ὄντος, καὶ πῶς ὀλίγον
 ἀφίσταται καὶ ταχέως τῶν
 ἀπ' αὐτῶν ὑποτροπῶν ποι-
 εῖται, καὶ τὰ μερὶ τῶν πο-
 τροπικῶν καταδέχεται τὰ
 ἔτι τῶν λατιφυγμῶν ζώ-
 νων ἐτήσια ἀνδύματα, ὅ
 πῶς ἀμυδρόντα τὸν ἄρ' τοῦ
 ἡλίου φλογισμόν, καὶ ἀναφύ-
 χοντα τὴν αἶρα, μερὶ δὲ τοῦ
 ἰσημερινῶν, ταῦτα εὐχολογεῖται
 δύναιται εἰς δὲ διίξαι, τὸ
 τε ἰσημερινῶν τῶν νύκτα τῶν ἡ-
 μέρα, ὅθεν ἄρα λαβ' αὐτὸ
 δύναται πρὸς ἀναφύξιν
 τοῦ ἡλίου ἀέρος. ἀφ' ἧς τε
 τῆ

oportet in hac Posi-
 donij esse sententia.
 Cæterum à tropicis
 rursus plus sol di-
 stat, & perinde etiam
 qui sub ipsis aër ma-
 gis refrigeratur, pos-
 suntq; climata habi-
 tari. Sed cum sit in-
 ter tropicos medius
 æquinoctialis, & pa-
 rum admodum ab-
 sit, & celeriusculè ad
 ipsum redeat, cumq;
 sub tropicis loca ex-
 cipiantur à refrige-
 rantium zonarū fla-
 tibus Etelsijs, fama
 etiam est, solis ardo-
 rem refrigerato aëre
 demulceri. At æqui-
 noctialem usque hi
 non possunt perue-
 nire: quòd si transie-
 rint, astuosa & flam-
 mosa itineris spacia
 sub sole fient. Aequa-
 lis diei nox per se ni-
 hil potest ad aërem
 illic refrigerandum,
 cum

τῆ δυνάμει τοῦ ἡλίου κέρχ-
 μλιν, καὶ ὀρθλῶν ὁ ἔντονον
 ὡδὶ ὄσφ τοῦ κλίμα δὲ παν
 τὸς ἐκπέμποντι ὁ τῆ ἀκ-
 τίνα, ἐπεὶ γὰρ μὴ ἀξιόλογον
 ἐπ' αὐτὸ πλὴν ἀπόκλιση
 ποιεῖ. Ἐπονοεῖται ἡ ἕως
 τῶν φυσικῶν, τὸ πλείον ἢ
 μεγάλης θαλάσσης κατα
 ὄσφ τοῦ κλίμα ἕως βελή-
 οῦτα, εἰς βορρῶν τῆς ἀστροῖς
 μισαίτατον ἕως ἀβχρον, ὡσε
 ἐκ ὀρθῶς εἰοικη γνῶταῦτα
 φέρει δὲ ὁ ποσειδώνι.

πρὸ τῶν τῆς γῆς
 οἰκιστῶν.

Ὅλη δὲ τῆς γῆς καθ'
 ἕως δειση οἰκαμλίνης, τῶν
 οἰκήσεων αἱ ἢ περιόσιοι,
 αἱ δὲ ἑτερόσιοι, αἱ ἢ ἀμ-
 φίσιοι γρηθόνται. περί-
 σιοι μὲν, αἱ ἕως τῆς πό-
 λεις, γ' αἱς καὶ εἰς ἡμέραν
 καὶ νύκτα ὁ γνῶν τὸς δια-
 ρεθῆσεται,

cum fit uis solis inef-
 fabilis, rectumq; &
 ualidum in id clima
 omnifariam radium
 iaculetur, quia ab i-
 pso non magnopere
 declinat. Intelli-
 tur autem à Physicis
 magni maris pluri-
 mum in hoc climate
 substerni, quod me-
 dioximum est ad a-
 strorum alimentum,
 & perinde hic neu-
 quam rectè uidetur
 sensisse Posidonius.

De totius terræ ha-
 bitatione.

Tota, ut receptum
 est, habitatur terra.
 Habitationum alie
 sunt periscij, alie he-
 teroscij, alie ampli-
 scij euadunt. Periscij
 quidem sub polis,
 quibus in diem &
 noctem annus diui-
 ditur,

ρεθήσεται, ὀρίζοντος Ἰγί
 νομένου πρὸς αὐτοῖς τῷ ἰση-
 μερινῷ, ζωδιῶν δ' ἕξ ἴσῃ
 παντὸς τῶν ἰσημεριῶν γῆς
 ὄντων, καὶ ἕξ ἰσημεριῶν γῆς
 κλον ἔνδεξι γράφουσι πρὸς
 αὐτοῖς αἱ σικαί, πεδισκίως
 αὐτὸς ποῖσιν, παραπλη-
 σίως τοῖς λύνκλοις γὰρ τοῖς
 ἀπὸ τοῖς πόλοις ἐκλίμασι
 εὐρεφουμένου τοῦ λίσμου.
 ἑτερόσκιος δὲ εἶσι αἱ ὀ-
 κρατοι. ἐπεὶ ὅταν πρὸς με-
 σμβερίαν γῆσεται ὁ ἡ-
 λιος, τῷ Ἰγί τὴν βορείαν ἐ-
 χόντων ζώνῃ, πρὸς βορ-
 ρῶν ἀποκλίνουσι αἱ σικαί. τῷ
 δὲ τὴν ἀντιδύνατον ἡμῶν,
 πρὸς νότον ἀμφίσκιος δὲ,
 οἱ ἰσημεριῶν γῆς
 σονταί. πρὸς νότον Ἰγί γὰρ
 ἀπὸντος, καὶ ὡς πρὸς τὸν
 χειμερινὸν ἀπὸ τοῦ ἰσημε-
 ρινῷ λύνκλου τοῦ ἡλίου, πρὸς βορρῶν ἀποκλίνου-
 σιν αὐτῷ

ditur, cum sit incola-
 rum horizon æqui-
 noctialis, sex signis
 in totum supra ter-
 ram existentibus, &
 sex sub terra. Circun-
 quaque igitur ipsos
 circumscribentes um-
 bræ, periscios faci-
 unt, proximè ad
 polos mundo in re-
 gionibus sub polis
 obuoluto. Heteroscij
 autem sunt tempe-
 ratæ. Quia cum cir-
 ca meridiem sol fue-
 rit, zonam haben-
 tium septentriona-
 lem, ad aquilonem
 declinant umbræ. è
 regione nobis oppo-
 sitam temperatam ad
 austrum hñdem, sed
 ἀμφίσκιος qui sunt sub
 æquinoctiali. Ad au-
 strum enim abeunte
 sole, atq; hybernum
 tropicum, ab æquino

Ε σιγ αὐτῷ

σιρ αὐτῶν αἰσικαί. πρὸς δὲ
 ἄρ θεινὸν ἀπὸ τοῦ ἰσημερι
 νδ̄ περιουμῶν, πρὸς νότον
 αὐ̄ τρέποιντο. Ἐ τοιαύτη
 μὲν ὄσιν ἢ πόδι τὰς ζώνας
 ἢ γῆς διαφορά. ἐπὶ δὲ δὲ
 ἰσὶ κείνο ἐγνωκῆναι γήτων
 θα, ὅτι ἢ τω τὸν αὐξήτ;
 μὲν καὶ μειῶται ἢ ἡμέρα,
 πᾶσι τοῖς ἔχουσι τὴν ἡμε-
 τέραν ὀκράτορ. ὁ μὲν ἢ
 ἴσι γὰρ πρὸς δὴν καὶ ὑφαί-
 ρεις, πρὸς τῶν ἄσιν ὄσιν. ἀλλ̄
 λὰ πολλὰ ὄσιν ἢ γὰρ τῶν
 παραλλαγῶν, τοῖς μὲν ἐλα-
 χίστης γενομένης πρὸς δὴ-
 κως καὶ ὑφαίρσεως, τοῖς ἢ
 μεγίστης, τοῖς δὲ μέσης. τῶ-
 τὸ δὲ αἰτορ μὲν, τὸ μὲν ἐπί-
 σις πρὸς τῶν ἄσιν ἐγκυκλίω-
 τὸν ἰσμορ, μὲν δὲ τὸν βό-
 ρειορ τῆν πόλων τὰς ἴσας
 μοῖρας ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος
 ὄσιν θα, ἀλλὰ τοῖς μὲν πρὸς
 μεσημ-

etiali ad aquilonem
 uergunt ipsorū um-
 bra: ad aestiuum au-
 tem ab aequinoctiali
 eunte ad hunc con-
 uertentur. Atque hec
 est de zonis terre dif-
 ferentia. Illud uicif-
 sim hic nos prateri-
 re non oportet. quod
 per idem augetur &
 minuitur dies, cun-
 ctis nostram tempe-
 ratam habitantibus,
 nec tamen equalis
 additio & subtractio
 apud omnes est. Ca-
 terum multa est in
 his mutatio. alijs qui
 dem minimum fit in-
 crementum & subtra-
 ctio, alijs uero maxi-
 mum, alijs mediū. In
 causa est, quod nō a-
 que apud omnes mi-
 dus inclinetur, quod
 septentrionalis po-
 lus inaequalibus par-
 tibus ab horizon-
 te attollatur, sed ad
 meri-

μεσημβρίαν οὐκ ἔσιν πρὸς
 ὀλίγοις τοῖς ἢ πρὸς ἀρκτο
 ὤδι πλείοις, τῶν δὲ μείωσι τὸ
 τῶν μείωσις. πρὸς μεσημ
 βρίαν μὲν γὰρ ἀπ' ἀρκτο
 πορδουβλήναις, ταπεινό
 τερὸς ὁ πόλος γίνετ' ἀναγ
 καίως, καὶ μείωσι τὸ ἐγκλι
 μα τῶν λόσμου. ἐκείθεν δὲ
 πρὸς ἀρκτομῖοσι, τὸν ἀν
 τίον. γν' μὲν γὰρ τῆ ἴσῳ τ'
 ἰσημεριῶν γν' ἐκείνους τ'
 πόλων ὡδι τ' ὀρίζοντες θεω
 ρεῖται. καὶ πάντων τ' πα
 ραλλήλων ἴσα ἴσως γινώσκει
 ἴσῳ γινώσκει τμήματα ὄσιν,
 ὡς ἔρηται. ὁ τὸ παρ' αὐ
 τῶν ὀρίζοντες ὁ ἀξὼν διά
 μετρος γίνετ'. καὶ ὅτι ἀει
 φανές, ὅτι ἀφανές τὶ τῶν
 ἀστέρων αὐτῶν ὄσιν, ἐκείθεν
 ἢ πρὸς ἡμᾶς ἴσιν γν' σφαι
 ρικῶ γήματι τῆς γῆς, δ, τε
 πόλος ἔξαιρετ' ὁ παρ' ἡμῶν,
 καὶ οἱ

meridiem habitanti
 bus parum, & ad se
 ptentrionem plus, in
 horum medio medio
 criter. Ad meridiem
 namq; a septentrione
 iter facientibus, hu
 milior est necessario
 polus, minor que
 mundi inclinatio. Il
 linc porrò ad septen
 trionem euntibus, è
 contrario. Nam in
 terra, qua sub æqui
 noctiali uterq; polus
 in horizonte spectat
 ur, ac (ut dictum est)
 cuncta parallelorum
 supra terram & sub
 terra sunt æqualia
 segmenta, apud
 quos finientis axis
 est dimetiens, sine
 diameter: neq; astrū
 aliquod semper appa
 ret, neq; occultatur.
 Illinc ad nos eunti
 bus in globosa ter
 ræ figura, qui supra
 nos polus eleuatur,
 E 2 & ho

καὶ οἱ ὀρίζοντες μετα-
 πίπτουσι, καὶ ὁ ἄξων ὁ δένος
 ἐπὶ διάμετρος αὐτῶν γίνεσθαι,
 ὅς ἐστι τὴν γωνομῆν ἐγκλι-
 σιμ τὸ λόσμο ἐκ τῶ ἐπι-
 πέδου ὁξαιρομῆς, καὶ τὸ
 τῶ πόλο ὑψώμα. καὶ λυ-
 κλοι ἀρκτικοὶ ἄλλοι παρ'
 ἄλλοις γίνονται, καὶ τὰς τῶ
 ὀρίζοντῶ μεταπίπτουσι. δὲ
 γὰρ τῶ ἀρκτικῶς, τὰ παρ'
 ἐκείνοις ἀφανῆ τῶ ἀξῶν
 πῶθεν ἔχοντες, γράφεισθαι πό-
 λω καὶ διαστήματι ἐκ παρ'
 ἐκείνοις ὀρίζονται. τοῖς μὲν
 ἐν πλησίον τῆς διακεκου-
 μῆς, καὶ πρὸς μεσημ-
 βρία οἰκῶσι, ἐλάχιστοι
 γίνονται οἱ ἀρκτικοί, διὰ
 τὸ καὶ τὴν ἐγκλισιμ τὸ
 λόσμο βραχέαια εἶναι, τὸν
 πόλον πρὸς ὀλίγον ἀπὸ τῶ
 ὀρίζοντος ὁξαιρομῆν φαί-
 νεισθαι. τοῖς δὲ πρὸς ἀρκτικῶς ἐν

& horizontes succi-
 dunt, axisq; nullius
 amplius ipsorum di-
 metiens efficitur ob
 mundi factam incli-
 nationem sublati à
 plano, & poli subli-
 mitatem, orbeshq; ar-
 ctici alij apud alios
 emergunt, iuxta fini-
 tientiū interlapsus.
 Oportet siquidem
 arcticos, quæ apud
 singulos semper ap-
 pareant astra, ad po-
 lum comprehensa de-
 scribere, ex interual-
 lo apud singulos ho-
 rizontes. Propegi-
 tur torridam, & ad
 meridiem habitanti-
 bus minimi, euadūt
 arctici, quòd mundi
 fit inclinatio breuis,
 & polus parum à fi-
 niente eleuatus ap-
 pareat. Ad septen-
 tionem uerò, & pro-
 pe gelidam zonam
 πλησίον τῆς μεσημ-
 βρίας,

ἄρκτου, ἀνάγκη ἢ τοῦ ἀρκ-
 τικῶς μεγίστος εἶναι, καὶ τὸν
 πόλον ἀξιώλογον ἔχειν, τὸ
 ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ὑψώμα,
 καὶ τὸ κόσμον ἀκολούθως ἐ-
 πιπλῆσιν ἐγκελίδι. ὅσοι
 δὲ τὸ μεσαίταρον ἔχουσιν
 ἀρκτα καὶ μεσημβρίας (ὡν
 καὶ οἱ Ἕλληες εἰσι, ἢ πάν-
 τες οἱ τὸν αὐτὸν ἔχοντες
 παράλληλον) τῶν πάν-
 τα μέσως ἔχει τὴν πθειρι-
 μῶν. ὡς ἐπὶ παραλλή-
 λων κύκλων, οἱ ὑπὸ τῶν
 παρ' ἐκείνοις ὀρίζοντων
 τεμνόμενοι, ἢ μὴ τῆ δια-
 κικαυμένη εἰς ἴση, ἢ δὲ τῆς
 ἄλλοις ἠλίμασιν εἰς ἀνίστα-
 πέμονι. σύμμετρα ἢ ἔξει
 παρὰ τῶν, τὰ τε ὑπὸ
 γῆν καὶ πᾶν γῆν, μείζω
 καὶ ἐλάσσω τμήματα, καὶ
 ὄτω καὶ ἢ τὰς ἀυξήσεις
 καὶ μειώσεις τῶν ἡμερῶν ἢ
 ἀνα-

maximos esse arcti-
 cos necesse est, po-
 lumiq; satis amplam
 à finiete habere sub-
 limitatem, & perin-
 de mundum pluri-
 mum inclinari. Qui
 uerò medioxumi
 sunt inter septentrio-
 nem & meridiem, in-
 ter quos sunt Græci,
 & quicunque eun-
 dem incolunt paral-
 lelum, eis quæ dicta
 sunt medio crater ha-
 bent. Itaq; etiam pa-
 rallelorum orbium,
 qui sub singulis fi-
 nientibus secti, in
 torrida in partes æ-
 quales, in alijs cli-
 matis in partes secan-
 tur inæquales, mode-
 rata habitu, apud
 hos quæ sub terra, &
 supra terram maio-
 ra & minora segmen-
 ta, & perinde etiam
 iuxta dierū augmen-
 ta & diminutiones,

E 3 pro-

ἀναλογώσῃς ἔξεται συμ-
 μετρίας. οἱ δὲ πλεῖστον τῆς
 διακεκαυμένης οἰκόντες,
 ἐκ ἀξιολόγος ἔχουσι τὰς
 αὐξήσεις καὶ μειώσεις τῶν
 ἡμερῶν, διὰ τὸ πρὸς ὀλί-
 γον παρ' αὐτοῖς τὸ ἴσος μο-
 εγκεκλιμένον, ὀλίγην ποι-
 εῖν παραλλαγὴν ἢ πλεον-
 τῶν παραλλήλων τμήσας,
 ἵνα δ' ἡμῖς ἀνίσταται τῶν
 ὀριζόντων τέμνονταί. τῆς
 δὲ τῆς καταφυγμένης τὸ
 κλίμα παρακείμενον ἔχου-
 σι, πάνυ πολλὴ ὄσιν ἢ ἢ
 τὰς αὐξήσεις τῶν ἡμερῶν
 καὶ νυκτῶν παραλλαγῆ,
 τὸ τε ἴσος ἐπιπλεῖσιν
 παρ' αὐτοῖς ἐγκεκλιμένα,
 καὶ τὸ πᾶσι ἀξιολόγον
 ἔχοντος ἀπὸ τῶν ὀριζόντων
 ἴσος, καὶ ὅσα ὄσα μέγι-
 στον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀρκτι-
 κὸν ποιῶντες, ὡς μὴ πολὺ
 τὸ θε

proportionali habe-
 bunt moderamine.
 Qui uero iuxta tor-
 ridam habitant, non
 admodum magna
 habent augmenta &
 diminutiones die-
 rum, quod apud i-
 pso mundus parum
 inclinatur, exiguam
 faciendo mutatio-
 nem sectionis, que
 circa parallelos, qua
 in partes inaequales
 a finientibus secan-
 tur. Qui in gelida
 zona positum clima
 habent, ibi multa ad-
 modum est per aug-
 menta dierum & no-
 ctium mutatio, munda
 plurimum apud
 ipsos inclinato, po-
 loque satis amplum a
 finiente habente fa-
 stigitur, & ob hoc
 maximum apud i-
 pso faciente arcti-
 cum, ut parum ad-
 modum

τὸ θεοῦ ἀφιστάσθαι αὐτὸν
 ἕκαστος οἱ ἀπολόθως οἱ πρὸ
 αὐτοῦ ὀφείζοντες, ἀμετρο-
 τάτῳ τῷ εἰς ἀνίστα τῷ
 παραλλήλων ποιῶν τὸ
 μέγ, ὅθεν καὶ τὰ ἐστὶ τὰς
 αὐξήσεις καὶ μειώσεις τῶν
 ἡμερῶν, μεγίστης παρ' αὐ-
 τοῦ ἔχεται παραλλαγῆς.
 λέγεται γὰρ ἐν βρετανία,
 πρὸς καθάρσιον τὸ ἡλίος γῆρο
 μέγ, καὶ τῷ μεγίστῳ ἡ-
 μέραν ποιῶντος, ὡς ὀκτώ
 ἡμέρας ὡρῶν ἰσημερινῶν
 γίνεσθαι ἡμέρας, 5 δὲ ἡ νύξ.
 ὅθεν καὶ φῶς εἶναι παρ' αὐ-
 τοῦ νυκτὸς τὸν χρόνον τὸ
 αὐτὸ ἡμερῶν ὀφείζοντα
 τὸ ἡλίος παρατρέχοντος,
 καὶ ἀποπέμποντος τὰς
 αὐγὰς ἵππερ γῆν. ὅθεν ἀ-
 μέλει καὶ παρ' ἡμῶν γί-
 νεται, ὅταν πελάζει τὸ ὀφεί-
 ζοντι, πολὺ τὸ φῶς τῷ
 ἀνα-

modum ab æstivo ab-
 sit circulo. Vbi conse-
 quitur, ut apud ipsos
 finientes immensifi-
 simam in partes in-
 æquales parallelo-
 rum facient sectio-
 nem. Vnde & per
 dierum augmenta &
 diminutiones, ma-
 xima apud ipsos ha-
 betur mutatio. Tra-
 ditur itaque in Bri-
 tannia cum sol circa
 cancrum est, longis-
 simumq; facit diem,
 ut decem & octo ho-
 rarum sit dies æqui-
 noctialium, nox au-
 tem sex. Vnde etiam
 noctu tum lumen e-
 micat, sole ipso se-
 cundum finientem
 procurrente, & su-
 pra terram lucem di-
 mittente. Quod ferè
 fit apud nos, cum fi-
 nienti propius ac-
 cesserit sol, ortu mul-
 tum luminis admit-

E 4 tente.

πολλῶν αὐτῷ πηλαμβά-
 νοντος ὄθην καὶ γὰρ βρετα-
 νία νυκτὸς εἰν φῶς, ὡς καὶ
 ἀναγιγνώσκου δῶαδς. Ἐ-
 γὰρ τὸ φασιν ἀναγκαῖ-
 οὗτον εἶν ὡσεὶ τὸν ὀρίζον-
 τὰ, τότε πῶν πορείαν τὸ
 ἥλιος ποιουμένης, καὶ ὁ δὲ
 εἶν βαθυτέτων τῆς γῆς
 ἰόντος, εἶν τὸ ἐλάχιστον εἶν
 παρ' αὐτοῖς τμήμα ἑπὶ
 γῶν τὸ θεῖνδ' ἐν κλάσ, πρὸς
 τῶν ἑσπέρων καλομένην νῆ-
 σον, γὰρ ἡ γενομένη φασὶ
 πρὸς τὴν μακροκλίωτον
 φιλόσοφον, ὄλον τὸν ὀρι-
 νὸν ἑπὶ γῆς εἶν λόγος, αὐ-
 τοῦ καὶ ἀρκινοῦ εἶν. παρ'
 αὐτοῖς, ὅπου τὰν γὰρ ἑσπέρων
 ὁ ἥλιος ἡ, μελιαια γίνεται
 ἡ ἡμέρα. εἶν καὶ τὰ μέρη
 πάντα τὸ ἑσπέρων, ἑφα-
 νῆ ὡς παρ' αὐτοῖς. εἶν μὲν,
 εἶν ὅσον γὰρ τοῖς ἑσπέρων αὐτῶν

tente. Vnde & in Bri-
 tannia noctu lumen
 dicitur, ut scriptis
 proditum est. Nam
 id fieri maximè ne-
 cessarium est, quum
 apud finientem tum
 foliter faciat, nec per
 profundum terræ
 decurrat, quod sit
 ipsius circuli æstiu-
 minimū sub terra se-
 gmentum, circa in-
 fulam Thulem no-
 mine appellatam, in
 qua fuisse Pythea
 Mafsiliensem philo-
 sophum ferunt, to-
 tum æstiuum esse su-
 pra terrā, & factum
 ipsis arcticum. Apud
 hos cum fuerit sol in
 cancro, dies est men-
 struus, quod partes
 cancri omnes ipsis
 perpetuo appareant,
 sicut omnibus in qui-
 bus sol semper ap-

αὐτῶν ὁ ἥλιος ὄδει, ἀπὸ
 δὲ τῶν

δε ταύτης ρι νήσος πρὸς ἄ-
 σπ, ὡς ἐπὶ τὰ ἀρκτικά ἐκ
 τῶ πρὸς λόγον, καὶ ἔπορα
 μέρη πρὸς τὸ βαρύνω γέ-
 νοιτ' αὐ ἀεφανῆ τὸ ζῶδια
 καὶ καὶ ὅτως, ἐφ' ὅσον τὰ
 πρὸς ἑκάστοις φαινόμενα
 ἴσως γῆς, αὐτὸ διέρχεται
 ὁ ἥλιος, ἡμέρα γήνησται.
 καὶ ἐστὶ ἑλίμακα ρι γῆς
 ἀναγκαίως, γι' οἷς καὶ δι-
 μωνιαία καὶ τριμωνιαία
 γίνονται ἡμέρα, καὶ πρὸς ἀ-
 ρων καὶ πρὸς κλιμαίων. Ἐπὶ
 ἃ ἂν πόλον αὐτ', ἐξ ἑσθίων
 ἴσως γῆς ὄντων, ἐφ' ὅσον
 ταῦτα διέρχεται ὁ ἥλιος,
 ἀεφανῆ ὄντα, ἡμέρα γήνη-
 σται, τὸ αὐτὸ λυκισ καὶ
 ὀρέζοντος καὶ ἀρκτικῶ γι-
 νομθῆς αὐτοῖς καὶ ἰσημῆρι
 νῶ. τοῖς ἢ γὰρ γι' ἑσθίων συμ-
 πίπτει ὁ θερινὸς τροπικὸς
 (ἢ) ἀρκτικῶ, τοῖς δὲ ἐπὶ γήνησται, ἴσως βαρύνει ὁ

E s ἀρκτικός

ἀρκτικός ἢ θεινὸς εἰς τὰ
 πρὸς τὸ ἰσημερινὸν μέρος
 ἐκ τοῦ πρὸς λόγον τότου γι
 νομήνου. τῆς δ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσθ' ἰσμερινὸς τὰς
 τρεῖς λαμβάνει χάσεις,
 ἀρκτικός γινόμενος ὅτι
 πρὸς λαμβάνει τὰ ἀειφα
 νῆ τῶν ἀστέρων, μηδενὸς ἀ
 πλῶς πέρα τῶν ἢ δε
 μῶν, ἢ αὐχοντος. δεῖξω
 δὲ γίνετα, ὅτι χωρίζεται
 ἕκαστος τῶν γῆς τοῦ κόσμου ἢ
 μισφαίριον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου
 γῆς ἰσημερινὸς ἔστι, ὅτι ἄξι
 οῦτος ὁ διαίρων αὐτοῖς εἰς
 ἵσα τῶν ἡμέρων ἢ τῶν νυκτῶν.
 οἷς καὶ τῶν ἄλλοις ἢ πᾶ
 σιν ἐπίσης ἰσημερινὸς ἔστιν,
 ἐκ ἐπὶ δὲ ὅτι δεῖξω, ὅτι
 ἀρκτικός. καὶ τὰ ἢ τῶν
 τὰς ἡμέρας καὶ νυκτας
 αὐξήσεων τε καὶ μειώσεων,
 ἢ καὶ τὰ ἔστιν πρὸς τὰς
 ἐπίσης

stium in partes ad
 æquinoctialem hic
 iuxta rationem fa-
 cto. Eis qui sub po-
 lo, æquinoctialis,
 tres capit affectio-
 nes, factus arcticus,
 quod comprehendat
 astra semper appa-
 rentia, nullo profus
 præter hæc aut occi-
 dente, aut oriente. Di-
 citur finiens, quòd
 dispescat mundi su-
 pra terram hemi-
 sphæriū, ab eo quod
 sub terra. Æquino-
 ctialis porro, quòd
 dispescat ipsis in par-
 tes æquales diem &
 noctem, qui cunctis
 alijs peræquæ æqui-
 noctialis est, necdum
 finiens aut arcticus,
 ac iuxta differentias
 dierum & noctium.
 De augmentis & di-
 minutionibus hæc
 dicta sint apud om-
 nes per-

ἐπίσης ὁμοσημίων τῶν σκο-
 ποσιῶν καὶ φωτισμῶν τῶν
 ἀέρος. γὰρ μὲν γὰρ τῆ διακε-
 καυμένη, ἴσαι εἶναι πάντες
 αἱ νύκτες ταῖς ἡμέραις. γὰρ
 δὲ τοῖς ἄλλοις τμήμασιν,
 ἑτέρου τρόπου ἐξισούτοι
 ἢ τῶν, τῶν παρ' ἐνά-
 σοις μεγίστων ἡμερῶν ταῖς
 μεγίσταις νυξίαι ὁμοσημεί-
 ων, μήτε τῶν σκοποσιῶν,
 μήτε τῶν φωτισμῶν τοῦ
 ἀέρος παρὰ πλεονον-
 τισμῶν, ἀλλ' εἰς ἴση τοῦ
 ὅλου γίναντο διακρινόμε-
 ταῦτα. ἄπορ δὲ πάσης ἐπι-
 ποδιστὰ πνευματικῆ δια-
 φορᾶς εἶναι, τῶν γὰρ χημια-
 σφαιρῶν ἰσότητος. καὶ
 αὐτὸς πολὺ πρότερον, ὁ
 σύμπας κόσμος. γὰρ ἐπέ-
 ραις γὰρ χημικῶν ἰδέων,
 εἰδὲν αὐτὸν εἶναι διώκον τῶν
 πνευματικῶν ἐπιπέδων δι' ἐξῆς, ὅτι τῶν χη-
 μιῶν

nes peraeque exaqua-
 tis tenebris, & lumi-
 nibus aëris. In torri-
 da æquales omni-
 riã noctes diebus:
 at in alijs climatis a-
 lio exæquantur mo-
 do. Ita apud singu-
 los maximis diebus
 maximis noctibus
 exæquatis, neque
 tenebris, neque lu-
 minibus aëris apud
 aliquos superfluen-
 tibus. Sed in partes
 æquales, toto anno
 hæc dirimente, me-
 morata differentia
 totius, causa est terre
 figura, quæ globosa,
 ac ipse multo antè
 mundus. in alijs
 nanque figurarum
 faciebus iam dicto-
 rum, nihil esse po-
 test. Demonstrabi-
 mus deinceps, ut to-
 tus hac figura con-

ματι καὶ ὁ σύμπας κόσμος, καὶ τὰ ἀξιο-
λογώτατα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Σφαιρικὸν εἶναι τὴν
κόσμον.

Δοκεῖ μὲν ἔν καὶ αὐτῇ
ἢ ὀψις ἕπαρξάντων, ὅτι
σφαιρα μὲν ὁ κόσμος, ὃ τὸ
τό γε πλεῖστον ποιή-
σα δα τὸ πᾶν αὐτῶν ἡμέ-
ρας. ὃ γὰρ πάντα ἔχει, ὅ-
φρα τὰ ἕδαι εἰσὸν, ὅδον
ἄρ τῶν γινώσκοντων, καὶ
καταληπτικῶς ἡμῶν φαι-
νομένων, ἂν τὰ μὴ αὐτό-
δον ἐκφανῆ κατὰ τὴν φαι-
νομένην ἀποδοξίαν παρὰ
γίνεσθαι πρὸς ἡμᾶς. αὐτῶν
νῦν ἐπιδείξωμεν, ὅτι τὸ σε-
ρεώτατον αὐτῶν καὶ πυ-
κνότερον μέρους ἢ γῆς σφαι-
ρικῶς λέγεται ὅτι ἡμέρας,
ἑαδῶς αὐτῶν τὸς αὐτῶν
λοιπὰ

stet mundus, nec
non eius præstantis-
sime partes.

Quòd mundus sit
globosus.

Quòd mundus sit
globosus, nisi aspe-
ctus ipse nobis uide-
tur explicare, neuti-
quam de eius figura
tulerimus sententiã.
nec enim cuncta nobis,
quatenus habet, sub
imaginationem uenire
consueuerit. Proinde
ab euidentioribus &
liquidò apparentibus,
nobis ad ea quæ non
ex se manifesta, de
apparenti consequen-
tia conuenit accedere.
Itaque si demonstrauerimus
solidissimam ac densis-
simam eius partem ter-
ræ, globosæ esse figuræ,
facile ab ipsa ad
reliquas

λοιπὰ τῶν μέρων ἀντιμι-
 πόντες, καὶ ταυμάσιοι μὲν, ὅτι
 πάντα σφαιρικά εἰσι. καὶ
 ὅτως ἢ ὁ σύμπας τοιοῦ-
 τος ἔχει σχῆμα. πλείους ἴ-
 νων διαφοραὶ ποιεῖ τὸ ἦν
 γῆν σχῆμα, παρά τῆς
 παλαιότεροις τῆ φυσικῶν
 γεγονόσιν. οἱ μὲν γὰρ ἀν-
 τῶν, αὐτῇ τῇ κατὰ τὴν
 ὄψιν φαντασία κατανο-
 λουθήσαντες, πλατέως
 ἐπιπέδω ἔβλεπον σχῆμα
 ἔχον αὐτῶν ἀπεφύνασθαι.
 ἄλλοι δὲ ὑπονοήσαντες,
 ὅτι μὴ αὐτὴν διέμελλε τὸ ὕδωρ
 ἐπ' αὐτῆ, εἰ μὴ βαθεῖα καὶ
 κοίλη τὸ σχῆμα ἦν, αὐτῶν
 τῶν λεγόντων ἔβλεπον σχῆμα
 πρὸς αὐτῶν ἴσασθαι. ἄλλοι δὲ,
 κυβοειδῆ. οἱ δὲ ἡμέτεροι
 καὶ ἄλλοι τῶν μαθημάτων
 πάντες, καὶ οἱ πλείους τῶν
 ἔκτ' ἑσων ἀληθῆ διδασκα-
 λείσ,

reliquas eius partes
 accedendo, noueri-
 mus omnia globo-
 sa esse, & perinde e-
 tiam ipsa uniuersitas
 talem habet figurā.
 Multæ nimirum à
 priscis traditæ sunt
 Physicis de terræ fi-
 gura differētia. Ipso-
 rum nanque quidam
 suam ex aspectu se-
 cuti imaginationem.
 terram esse laram &
 planam figura pro-
 nunciauerunt. Alij
 deprehēdētes, quòd
 ne quidem in ipsa
 aqua permanere pos-
 sit, nisi profundā, ca-
 uamq; naturam ha-
 beat, ipsam hac figu-
 ra constare uoluerūt.
 Alij cubicofam qua-
 drangulāq; esse pro-
 nunciarūt, alij pyra-
 moidem. At nostri,
 & omnes mathema-
 tici, necnon Socra-
 tici complures, glo-
 bosam

λείσ, σφαιριῶν εἶν τὸ χῆ-
μα τῆς γῆς διεβεβαίωσαν
το. ἑτέροις τοίνυν σχήματος
παρὰ τὰ πνευματικά ἐκ
αὐτῶν οὐφύως πνευματικῶν
αὐτῶν, ἀναγκαίως αὐτὸ
τοῖσδε διεξυγμῶν ἀλη-
θῶς γήϊον, ἢτοι πλατεῖα
καὶ ἐπιπέδος ἢ γῆδον, ἢ
κρίσην ἢ βαθεῖα, ἢ τετρά-
γωνος, ἢ πυραμοειδῆς,
ἢ σφαιρικὴ ἢ σχήματι π-
δόντες ἐν, ὡς ἀληθεῖς, ἴσως
τὸ διεξυγμῶν καὶ τῶν
καλέμενον παρὰ τῆς δια-
λεκτικῆς διὰ πλειόνων
πέμπτον ἀναπόδεικτον,
προϊόντες δὲ ξωμῶν, ὅτι
σφαιριῶν ἔχει τὸ σχῆμα ἢ
γῆ. φήσομεν γάρ, ἀλλὰ μὴ
ὅτι πλατεῖα δὲ, ὅτι κοι-
λη, ὅτι τετράγωνος, ὅτι
πυραμοειδῆς, ὡς δὲ ξω-
μῶν τῶντα, ἐπειτα ἐπιού-
σῶν

bosam terræ figuram
esse confirmarunt.
Præter dictas igitur
figuras, ipsi non faci-
le quampiam aliam
accommodaueris. Ne-
cessariò id uerum ex
difficultis colligerur.
Aut lata & plana est
terra, aut caua & pro-
funda, aut quadrata,
aut pyramoides, aut
globosæ figura. Re-
cipiendo igitur dif-
ficultum, tanquam
uerū (iuxta id quod
est à dialecticis ap-
pellatum ex pluri-
bus) ad quintum in-
demonstrabile pro-
gredientes, demon-
strabimus globosæ
figuræ esse terram.
Nam dicemus, præ-
terea neque lata est,
neque caua, neque
quadrangula, neque
pyramoides, ut hæc
demonstrabimus, de
inde

σομλο, ὡς σφαιρικῶ ἐν
αὐτῷ ἀναγκαϊότατῃ ὄδῳ.
ὅτι τοίνυν μή ὄδῳ ἐπίπε-
δος, ὅτως αὐ κατὰ μά-
θοι μν.

Εἰ πλατῆ καὶ ἐπίπε-
δῳ ὅσῃ γήματι ἐκέρχῃ,
εἰς αὐτὴν ὄριζῶν πᾶσι τοῖς
ἀνθρώποις. ὁ γὰρ ὄδῳ ἐπι-
νοῆσαι, πᾶσι αὐτῷ τοῖς τῷ
γῆς γήματι μεταπίπτειν
ὄριζοντες. ἐνὸς δὲ ὄντος ὄρι-
ζοντος, κατὰ ταῦτ' αὐτῶν
πᾶσι αὐτῶν αἰ ἀνατλάει καὶ
ἀνίσταται ἐγγύθι, ὡς αἰ
ἀρχαὶ τῶν ἡμερῶν καὶ νυκ-
τῶν. νυκτὶ ἢ ὅτι ἀπαντᾷ
ἄλλῃ, ἀλλὰ πλείους φαίνεται
ἢ γῆ τοῖς ἐκέρχῃσι παραλ-
λαγῇ, γῆ τοῖς κλίμασι τῆς
γῆς, ἄλλοτε παρ' ἄλλοις αἰ
δινομένης καὶ ἀνίσχοντος τοῦ
ἡλίου. οἱ γὰρ πέρασαι πρὸς
τῆν ἀνατολὴν οἰκόντες, πέρασαι πρὸς
ἀνατολὴν

inde ipsam ostende-
mus esse globosam
necessario. Quod igi-
tur plana nō fit, hoc
pacto didicerimus.

Si latae planaeq; fi-
gurae fit, unus apud
omnes homines fue-
rit finiens. Neque
enim in tali figura
est nosse, quo pacto
finientes interci-
dant. Quod si unus
sit finiens, eadem ra-
tione apud omnes
ortus & occasus
fient, & perinde prin-
cipia dierum & no-
ctium eodem pacto
fient. At haec non
sunt, sed plurima in
dictis terrae climatis
apparet mutatio, a-
pud alios alia, tam
occidente quàm o-
riente sole. Per se
nanque ad orien-
tem habitantes, qua-
tuor horis dicuntur

λέγονται γὰρ τυγχάνειν τῷ
 ἐκβολῆ τῶ ἡλίου, τῷ Ἰβήρων
 πρὸς Δυσμὰς οἰκόντων.
 ἐλέγχεται ἢ ταῦτα ἢ ὅτι
 ἐτόθωρ, ἢ ἐκ τῶν πρὸ τῶν
 ἄστρα γινομένων ἐκλεί-
 ψων. κατὰ ταῦτον μὲν
 παρὰ τῶ ἀσπρ ἐκλειπόν-
 των, ὁ μὲν τῆς αὐτῆς ὥρας
 εὐρισκομένης, ἀλλὰ τὸ γὰρ
 τῆς Ἰβησι πρώτης ὥρας
 ἐκλείπου, πρὸς τῆς εὐρί-
 σκετοῦ ὥρας παρὰ τῆς
 πρῶταις πλὴν ἐκλείψου πε-
 ποιμένου. παρὰ δὲ τῆς
 ἄλλοις, ἀναλόγως. ἢ μὲν
 γὰρ πλατεῖ ἢ ἐπιπέδῳ φε-
 γῆς γῆματι, τὸ ἴσον αὐτῶν
 παρὰ τῶ ἀσπρ ὁ πόλος τῶ ὀρί-
 ζοντῶ ἐφαίνετο ἀφισως,
 ἢ ὁ αὐτὸς λύνος ἀρκτι-
 κός, ὡρ δὲ γὰρ τῆς φαι-
 νομένοις ὄσιν, ἀλλὰ παρὰ μὲν
 συλῶνταις καὶ αὐ-
 δίοψιν, ἐλάχισον φαίνεται τὸ τῶ
 πόλου ὕψος.

μέγιστον

μέγιστον δὲ, ὡς Βρετανούς,
 ἢ δὲ τοῖς ὄψεσι μέσθι λίμνα
 συμ, ἀλόγως, ἀπὸντων
 δὲ πρὸς ἀρκτοῦ ἀπὸ μεσημ-
 βρίας, ἀρκρῶν πηται πινός
 ἢ ὄρωμιλίων πρὸς μεσημ-
 βρίας ἄσρων. Ὁ πρὸς ἀρκ-
 τῶν πινὰ ὄρωται, τῶς ἀ-
 φανῆ ὄντα. καὶ εἰ τις ἀπ'
 ἀρκτων πρὸς μεσημβρίαν
 ἰοί, ἢ ἐμπαλιμ γίνετ. ὡν
 ἔδερ αὐ σωεβαυε, πλάτ δ
 ὅδ ἡμάτι πλ γῆς κερση-
 μῶν καὶ ὄψε ἄσρ ἐνός ὄν-
 τος τῶ ὄρῶντος, ἐκ ἀρῶ
 τῶτος ὅδ ἡμάτι κερση-
 ἢ γῆ. σωεβαυε δὲ ἐκ τῶς
 ἡμέρας παρὰ πᾶσι ἴσας
 εἶν. ὡν πᾶν τα ἡνωτῆα τῶς
 φαινομῶν ὄσι, καὶ μὴ εἰ
 πλάται καὶ ἐπιπέδω ἐκ-
 κρητο ἡμάτι ἢ γῆ, δὲ πῶ
 μνησῶν ἢ ὄλε αὐ τοῦ
 ἰώμο δὲ ἀμετρος ἢ, τῶς
 μὴ

maximum autē apud
 Britannos, in medijs
 climatis iuxta pro-
 portionē. Ab eūtibz
 à meridie ad septen-
 trionē, occultātur a-
 straque dā, quę ad me-
 ridiē spectātur: & in
 septētrione quædam
 spectantur, quę tum
 nusquā comparebāt.
 Ac si quis à septētrio-
 ne ad meridie cōten-
 dat, e contrario fit.
 Quorum nihil eueni-
 ret, si terrę figura la-
 ta esset, & perinde u-
 nus esset finies. Non
 ergo hęc nacta est fi-
 gurā terra. Cōtinge-
 ret quoq; dies apud
 omnes æquales esse:
 quorum omnia sunt
 contraria in eis quę
 apparent. Præterea si
 laram planamq; na-
 cta sit figuram terra,
 centum milium tota
 mūdi sit diametros,
 quę dimetiēs nomi-
 F natur.

κλὴ γὰρ ἐν λυσιμαχίᾳ, ἢ ἐν
 πορυφίῃ ἢ ἢ τῷ δροκίον-
 τος κεφαλῇ, τῶν δὲ ἐν σύ-
 λωι τόπων, ὑπερκαίεται ὁ
 καρκίνος. τὸ δὲ δὴ λυσι-
 μαχίας καὶ συλῶος ἡκον-
 τος μεσημβρινῶ, πρὸς καὶ
 δεκάτομ μέρος ὄσῃ, ἢ ἀπὸ
 τῷ δροκίοντος μέχρι καρ-
 κίνος πρὸς φέρεια. ὡς γὰρ δὴ
 τῶν σκισοῦργων δέκνυται.
 τὸ δὲ τῷ ὅλῳ κύκλῳ πρὸς καὶ
 δεκάτομ, πῆμιπῆρον τῷ
 δὴμέτρος γίνεται. ἀν τῷ
 νω ἐπίπεδον ὑποδέμε-
 νοι τῷ γλῶ, καθεύτοις ἐπ'
 αὐτῷ ἀγάγομεν ἀπὸ τῶν
 ἀκρῶν τῷ περιφερείας, τῆς
 ἀπὸ τῷ δροκίοντος ὑπὸ καρ-
 κίνος ἰσῶσις, ἐφάψοντῷ τῆς
 δὴμέτρος, ἢ δὴμέτρει τῶν
 δὴ συλῶος ὁ λυσιμαχίας
 μεσημβρινόν. ἴσα δὲ τὸ με-
 σαξὺ τῶν καθεύτων, μερῶν
 δῶν

natur. Habitantibus
 enim in Lyfimachia,
 ad uerticem immi-
 neat draconis caput:
 at in Syenes loco su-
 pereminet cæcer. At
 per Lyfimachiam &
 per Syenē eunti, me-
 ridiani quintadeci-
 ma pars est à draco-
 ne ad cancrum cir-
 cumferentia, ut ex
 sciothericis demon-
 stratur. At totius cir-
 culi quintadecima,
 quinta ferè diametri
 efficitur. Si igitur
 planam terræ faciem
 dederimus, perpen-
 diculares in ipsam
 ducamus ab extre-
 mis circumferentia,
 quæ à dracone in can-
 crum uenit, attingent
 diametrum quæ
 dimetitur per Sye-
 nen & Lyfimachiam
 meridianum. Erunt
 igitur inter duas per-
 pendiculares uicena
 milia,

δλω δ' ὅς τις μίλιος γὰρ ἀπὸ
 συνήνης εἰς λυσιμαχίαν σά-
 διοι. ἐπεί δ' ἐν πλείστον τῆς
 ὅλης διαμέτρου ἄσπ' ἢ διά-
 σπμα, δέκα μυριάδων ἢ
 ὅλη τὸ μισομυριεὶς διάμε-
 τρος γηήσεσσι. δέκα δὲ
 μυριάδων τῶν διαμέτρων
 ἔχων ὁ κύσμος, τὸν μέγι-
 στον ἔξει κύνθου μυριάδων
 λ. πρὸς ὃν ἢ γῆ μὲν σι-
 γμαῖα ἔσσι, πρὸς δὲ εἰκο-
 σι μυριάδων σάδιων ὄσιν,
 ὃ δὲ ἢ λ' τούτης πολυ-
 πλασίω ὄσιν, ἐλάχισον μί-
 ρ' τὸ ὄραν ἢ ἰσοπέχων.
 πῶς δ' ἔστι καὶ ἀπὸ τῶν
 φανερῶν, ὅτι μὴ οἶόν τ' ἐπί-
 πειδον εἶν τῶν γῆς, ὅτι ἢ
 ἔτε βαθεῖα καὶ κλίω τῶν
 σχήματι λίσχεται, ἢ τὸ τῶν
 τῶν αὐτῶν σιωφθέει. εἰ γὰρ
 ἔτως ἔχει τὰ ἢ τὸ σχήμα
 σὺν τῇ, πρῶτος αὐτῶν ἰβηρ
 σι τῶ

milia. uicena namq[ue]
 milia stadiorū a Sye-
 ne ad Lyfimachiam.
 Quia igitur quinta
 pars totius dimetiē-
 tis id interuallum,
 centum milium to-
 tus meridiani dime-
 tiens erit. Atqui cen-
 tum milium dime-
 tientem habens mun-
 dus, maximum habe-
 bit orbem tricena sta-
 diorū milia, ad quem
 terra puncti uice ha-
 bens ducentorum
 quinquaginta miliū
 stadiorum est. Id ue-
 rò eius multiplex, mi-
 nima cœli pars est.
 quo pacto igitur
 hinc non est manife-
 stū, fieri non posse ut
 terra sit plana. Quod
 uerò non profundæ,
 non cauæ sit figuræ,
 hinc noueris. Si hanc
 terra habeat figu-
 ram, prius Hispa-
 F a nis

σι τῶν πέρσων ἐγίνετο ἡ ἡ-
 μέρα, τῆς ἡτ' τῶν γλῶτ' ἄβο-
 χῆς ἐπὶ πλεονασμοῦ τοῦ πλη-
 σιάζουσι. τοῖς δὲ ἀφισώσι μ
 ἐπιπλείου, ἄλλοι ἐμποδίζο-
 σις πρὸς τὴν ὄψιν. καὶ γὰρ
 ὅταν κωλύσῃ τι γὰρ ἡλίω ἢ,
 τὸ μὲν πρὸς ἄρ' ἡλίω μέρει
 αὐτὸ σκιαζέται ἡτ' τὴν ἀνα-
 πολλῶν τὸ ἡλίω. τὸ δ' ἀντι-
 κρῶν, ἐλάμπεται. ὅθεν τῶν
 ὄλων ἐν τῷ παραπλήσιον
 αὐτῶν βαίνει, κωλύου τοῖ
 πρὸς τῶν γλῶτ' ἀγόμενοι ὅν
 τῶν. πρῶτοι γὰρ αὐτοὶ πρὸς
 τῆν δύσει γινέσκονται ταῖς
 ἀνατολαῖς. νωτὶ δὲ ἄλλοι τὸ
 ἐμπόδιον γὰρ τοῖς φαινομέ-
 νοις ὄσιν. καὶ μὲν ἡ δ' ὁ πό-
 λος ὁ ἀρκτικός, πλείον αὐ-
 τὸ φαίνεται τὸ ὀρίζοντα ἀ-
 φισώσιν πρὸς μεση-
 βρίαν γὰρ τοῦ τῶν γλῶτ' ἡ
 μακρὸν ἐμποδίζονται ὅθεν τὸ ἄβο-
 χῆς τοῖς πλεονασμοῖς
 τίσις.

ἥοις. καὶ ὁμοίως πλείονα
 ἄστρα ἐφαίνετ' αὐτὰ φανῆ
 γιν' ἔσθ' δὲ ἔσθ' ἡλίματι τῆς
 πρὸς νότον. καὶ μείζων ὁ λυ
 κλος ὁ ἀρκτικός ἀπολόθως.
 ὡμ πάντα τὰ γιναντία γιν'
 τῆς φαινομένων ὄσιν. οἱ τε
 ἐν ἔσθ' βαθυτάτω τῷ κοι
 λώματι οἰκόντες, ἐν αὐ
 τοῖσιτ' ἐγίνοντο, τὰ ἐξ ἑλ
 ἑλκωπὲρ γῆς ὄρα. ἀβγνὸ δὲ
 τῷ ἰσημερινῷ ἢ ἡμισυ. Ἐ
 γὰρ ἡμεῖς, ὅταν εἰς βαθύ
 πτόρου πλάθειλθόντες, ἀπὶ
 δωματι εἰς τὸν ὄρανόν, βρα
 χυ μέρος αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτῳ
 πᾶν ἡμισφαίριον ὄραμεν.
 καὶ αἱ νύκτες ἡμῶν παντὸς
 αὐτῶν μείζων τῶν ἡμερῶν ἐγί
 νοντο, τῆς ὑποκειμένης τῆ
 κυρτότητι τοῦ φέρειας τῆ
 ὄρανῶ, πολὺ μείζων ὕψους, τῆ
 ὑποκειμένης γὰρ τῆ κοιλώ
 τητι τοῦ φέρειας, μισα
 τάτης

nalibus. Itidem plus
 astra apparent sem
 per in hoc clima
 te, eis qui ad austrū,
 maioribus vicissim ar
 cticus circulus. Quo
 rum omnia in astris
 apparentibus, sunt
 contraria. Quibus in
 profundissima cavi
 tate habitantes, nul
 lo modo possent sex
 signa supra terram
 spectare, inde ne qui
 dem equinoctialis di
 midii. Nos enim cū
 in profundiorē locū
 descendimus, cælūq;
 suspicimus, pusillam
 partē eius intuemur,
 nec totū, ut par fuit,
 spectamus hemisphē
 riū. Noctesq; omni
 fariām maiores die
 bus essent, circūferen
 tia cæli imminēte ca
 uitati, multo maiore
 existente circūferen
 tia, quæ non immi
 neat cavitati, cū sit e
 F 3 recta

πάτης τῆ γῆς ἐν τῷ κόσμῳ
 ἰσομελής. Εἰ δὲ ἦν-λυ-
 βοειδῆς καὶ τετράγωνος ἢ
 γῆ, σπιεβαίνει ἄρ' ἕξ μὲν
 ὥρων γίνεσθαι τῆς ἡμέρας,
 δέκα δὲ ἑὸκτὼ τῆς νύκτα
 ἐκείνης πλοδρεῖς ἕξ ὥρας
 καταλαμπόμενης, εἰ δὲ
 πυραμοειδῆς ἦν ἡ γῆ, ὀκ-
 τῶ ἄρ' ὥρας ἐκείνη πλοδ-
 ρὰ καταλάμπει αὐτῆς.
 εἰ δὲ μὲν ἐῖν τῶν σχημά-
 των τῶτων πῶδι αὐτῆς τὰ
 φαινόμενα δεικνυσιν, ἀν-
 αγκαῖον σφαιροειδῆ ἐῖν
 αὐτῶν ἢ τῶν δὲ πλείο-
 νων πλείονος ἐνεσι δὲ καὶ
 πλεονουμένως δέξαι, ὅτι
 σφαιρικῆ ὄσι, ὁμοίως ἄρ' ἔ-
 φαινόμενων ὁρμωμένη. δι-
 ὅν γὰρ ἐδεικνυτο μὲν ἐν τῇ
 πλεονουμένῳ σχημάτων
 ἐῖν πῶδι αὐτῶν, δὲ τῶτων
 δεικνυται, ὅτι σφαιρικῆ
 ὄσιμ.

recta terra in mūdo
 medioxuma. Sin fue-
 rit terra cubicosa &
 quadrangula, conti-
 gerit sex horarū fie-
 ri diem, ut noctem
 decem & octo, quo-
 libet cubi latere sex
 horas lucis admitten-
 te. Quod si terra sit
 pyramoides, octo
 horis quodlibet la-
 tus splendesceret i-
 psius. Cū igitur ha-
 rum nihil figurarum
 apparentiæ osten-
 dant, conuincitur
 ipsam necessario esse
 globosam, iuxta ex
 pluribus quintum.
 At est spectantibus
 præcipuè ex appa-
 rētibus similiter de-
 monstrare, ut globo-
 sa sit terra. Quibus
 enim ostensum est,
 nullam dictarum fi-
 gurarum terræ depu-
 tatam, eisdē demon-
 stratur esse globosa.
 Primò

ἔστιν. πρῶτον μὲν γὰρ, με-
 τεπέπρωτον ἐπ' αὐτῶν οἱ ὀ-
 ρίζοντες. ἔπειτα δὲ, ἐπὶ
 αὐτὰ πᾶσι πᾶσι ἀστρα
 θεωρεῖται πρὸς ἀρκτον καὶ
 μεσημβρίαν. ὅδε τὸ πρὸ πό-
 λος ὕψος, ὅδε τὸ μέγεθος τῆ
 ἀρκτικῆς, ὅδε τὰ μεγέθη τῆ
 ἡμερῶν τε καὶ νυκτῶν.
 ἀπὸρ ἀπαντα δέκνουσι
 σαφῶς, ὅτι σφαιρικόν ὄντι
 τὸ τῆ γῆς σχῆμα. γν' ἐπὶ τῶ
 γὰρ σχῆματι ὅδε μὲν τῶ φαινο-
 μῶν γίνεσθαι δυνάτ', ἀλλ'
 ἂν μόνως σφαιρῆς ἐπιφαι-
 νεσθῆναι τὰ τὰ αὐτῶν τῆ συμπίω-
 μάτων δυνάτῳ. καὶ μὲν
 ὁ πόταρ γν' πελάγει, γν' πε-
 λάγει μὲν μὲν, πρῶταις
 ταῖς ἀκρωρείαις ἢ ὄψις γν'
 τυγχάνει. τὰ ἢ ἄλλα, ὑπὸ
 τῆ τῶ ὕδατος κυρτότητος
 ἐπιπλοθεῖται. ἔπειτα καὶ τῶν πορείων, ὑπερπιδέ-
 μενοι τὰ κυρτώμασιν, τὰς λαγύσι τῶ ὄρων γν'
 F 4 τυγχάνει

Primò nanque in
 ipsis finientes inter-
 cidunt. Deinde, non
 eadem apud omnes
 aftra spectantur ad
 septentrionem ac me-
 ridiem, neque poli
 fastigium, neque ar-
 ctici magnitudo, ne-
 que dierum noctiumque
 magnitudines. Quæ
 cuncta manifestè o-
 stendunt, terræ figu-
 ram esse globosam,
 quòd in figura qua-
 uis alia nihil possit
 eorum quæ appa-
 reant fieri. Nam cum
 in mari propius ter-
 ræ accesserimus, pro-
 montoria primùm
 uisus assequitur, alia
 uerò sub culmine oc-
 cultantur. Deinde,
 superando uiam, al-
 titudines & culmina
 superuecti, & mon-

τυγχάνομεν καὶ τοῖς πρό-
 ποσιμ, καὶ γὰρ αὐτοῖς μὴ-
 φρι τῆς πλοῖοις, ὅποσα μέ-
 ρη ἔχ' ὄραται ἀπὸ τῆν κατα-
 στροφάτων, καὶ ἐκ κοίτης
 νεὼς ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἰσοῦ
 αἰνόντου, καὶ τὰ ἐπιπε-
 δῶν τῶν λυγρωμάτων
 ὑπορπιδέμενοι, πολλὰ κί-
 ὄραται εἰώθεσιμ, καὶ νεὼς δὲ
 ἀπὸ γῆς ἰσοῦς, πρῶτον τὰ
 σκάφη ἀποκρύπτεται, ἐπὶ
 τῆν πῶδι τ' ἰσοῦ ὄρωμένων.
 καὶ ὅποτε ἐκ θαλάσσης γῆ
 πελάζει, ὁμοίως πρῶτον
 ὄραται τὰ ἰσία. τὰ δὲ σκά-
 φη ἐπὶ ἐπιπεδῶνται ὑπὸ
 τῆν πῶδι τοῦ ὕδατος λυγρότη-
 τος. ἀπὸρ' ἅπαντα μονο-
 νὰ γραμμικῶν, ἀπὸ δέξιμ
 ἐφάνη, δίοτι σφαιρικῶν ὄσι
 τὸ πλ γῆς κῆμα. Αναγ-
 κάσιμ ἐν ἡ τ' πῶδιχοντα
 αὐτῶν αἴρα σφαιρικῶν, ἢ
 ἀπ

rium transeundo ca-
 uitates, & qua pra-
 pediunt. In ipsis ue-
 ro nauigijs quaecun-
 que partes non spe-
 ctantur, ex stratis re-
 bus, & cauitate nau-
 uis, eas arborem nau-
 uis scandendo obie-
 cta culmina superan-
 do saepe spectare con-
 sueuerunt. Nauēq; à
 terra abeunte, pri-
 mum scapha occult-
 atur circa arborem
 spectantibus. Et cum
 ex mari terrae appro-
 pinquauerit, simili-
 ter primum spectan-
 tur uela, at scapha
 occultatur ab aquae
 fastigio, quae cuncta
 solis linearibus de-
 monstracionibus ap-
 parent, ut globosa
 terrae figura. Necess-
 e igitur est etiam cir-
 cumfluum aërem esse
 globum ab ipsius

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τῶν ἀναθυμιά-
 σων ἀερομελῶν, καὶ ἐπι-
 συρρέουσιν, ἢ ὅπως καὶ τὸ
 τῶν ἀέρος σχῆμα ὁμοίου ἐ-
 πὶ γαζομελῶν. ὁ μὲν ἄλ-
 λά καὶ τὰ στερεὰ τῶν σωμά-
 των, οἷά τε ὄσφι πολλαχῶς
 σχηματίζονται. ἡδὲ δὲ πνευ-
 ματικῆς ἢ πυρρῆδος ὁσίας,
 ὁπότῃ καὶ αὐτὰς εἶναι, ἢ
 δὲ ἐγγυρῆσι φεῖται γίνε-
 σθαι. ἡδὲ τὸ οἰκῆιον ἐν τῇ φύ-
 σε αὐτῶν ἄρα γίνονται σχῆ-
 μα κλινομελῶν, ἢ τὸ ἴσον
 ἀπὸ τοῦ μισοαὐτάτου πάντη
 ἀρτανόμῶναι. μαλακῆς
 αὐτῶν τῶν ὁσίας ὄσφι, ἢ μη-
 δένος ὄντος στερεῶ, ὁ ἄλλως
 μετασχηματίζονται αὐτῶν.
 τῶν δὲ ἀέρος ὄντος σφαιρι-
 κῶ, ὅτῃ καὶ ὁ ἀέθρῃ πάλιν
 ὅτῃ εἰς γωνίας ἀπόπνοος σε-
 ρῶ ἀπκλινομελῶν, ὅτῃ εἰς ἐπιμηκῆς πηχηματίζονται

toro sublatis exhalationibus contractis,
 & perinde aëris figuram similem facientibus. Preterea etiam solida corpora possunt multifarie figurari. At in spiritali & ignea essentia, cum per se fuerint, nil tale fieri molietur. Ad id igitur quod suum est ipsorum naturæ, accedit hæc explicata figura, & quæ à medioxumo omnifariam explicantur, cum sit ipsorum molliis essentia: nec fit quicquam solidum, quod partes aliter figuret. At cum sit aër globosus, ita etiam est æther. Cumq; sit circumplectens, talis neque in angulos ab aliquo declinetur solido, neque in spaciosum quicquam

αὐτὸν ἢ βιαζόμενον ἔχον, σφαιρα καὶ αὐτὸς αὐτὸν ἐφ' ἀναγκάως. ὅθεν πολλὰ ἀνάγκη, τὸν συμπαντα κῆσμον τοιαύτω σχήματι κερκιδά. καὶ μὲν κερκιδά νοθευανώτατον, τὸ τελειώτατον τῶν σωμάτων, ἔξτελειωτάτω τῶν σχημάτων κερκιδά. καὶ ἐστὶ πάντων δὲ σχημάτων, ἢ σφαιρα. αὐτὴ μὲν γὰρ οἶα τέθεικε πᾶσι λαμβάνειν πάντα τὰ τῆ αὐτῆς διαμέτρου κερκιδά τῶν σχημάτων. ἔξτε δὲ ἄλλων σχημάτων ὅθεν οἶον τε πᾶσι λαμβάνειν σφαιρα, τῆ ἴσου διαμέτρου κερκιδά αὐτῆς, ἀναγκαστικὸν τῶν ἰσῶν σφαιρα εἶναι τῶν κῆσμων.

Μίσση

figuratur ui illata u-
 la, etiam ipse globus
 fit necesse est. Quam-
 obrem mundum uni-
 uersum hanc figu-
 ram habere oportet.
 Illud quoque nos ma-
 xime debet persuade-
 re, quod omnium cor-
 porum perfectissi-
 mum sit, id perfectis-
 simam habere figu-
 ram: cumque omnium
 corporum sit absolu-
 tissimum mundus,
 ut figurarum omnium
 globus, quae potest
 cuncta ambire, quae
 eodem continentur
 diametro: neque figu-
 ra alia quaequam glo-
 bum potest compre-
 hendere, quae ean-
 dem habeat diamet-
 rum, maxime necessa-
 rium est globum
 mundum
 esse.

Quod

Μέσον τὸ κόσμος εἶναι
τινὸν γινώσκω.

Quòd terra, mundi
sit medium.

Ὅτι διὰ τὴν ἑσπέραν τὸν κόσμον
μεσσηχόμενον, αὐτὸν τὸν
μεσαίτατον ἐπέχει αὐτοῦ,
παλίμ ἀπὸ τοῦ ἐξ ὀδοῦ τῆς
ἡμετέρας πλείονων πῶμα
πῶμα ἀναπόδεικτον ὁρώ-
μενοι πρὸς ἀστρονομίαν. τὸ γὰρ
πρῶτον διεξοδικῶς καὶ
ἐπιληθῆς, καὶ ἀναγκαῖον. ἢ
γινώσκω μεσσηχόμενον τὸν κόσ-
μον. ἢ τοὶ πρὸς ἀνατολῆν
ἴσταν, ἢ πρὸς δύσει, ἢ πρὸς
ἀρκτῶν, ἢ πρὸς μεσημβρίαν,
ἢ ὑπεροχῶν, ἢ πεπειστέ-
ρα τὸ μέσον, ἢ αὐτὸν τὸν με-
σαίτατον ἐπέχει αὐτοῦ.
ἢ δὲ ἐν τῶν πρώτων. τὸ
τελευτῶν ὅτι ἀληθῆς ἐ-
στιν, ὡς διεξοδικῶς ἀνα-
γκαῖον ἀπὸ τῶν κόσμου τὸ με-
σαίτατον ἐπέχει αὐτοῦ,
ὅτι πρῶτον μὴ μὴ πρὸς τῆ
ἀνατο-

Quòd à mundo
comprehensa terra
ipfius medioxumum
obtineat, rursus ab
accessu pluriū quin-
tum sine demonstra-
tione aggressi con-
stituamus. Nam eiuf-
modi disunctum &
uerum & necessa-
rium est. Terra à
mundo comprehen-
sa, aut ad ortum est,
aut ad occasum: aut
ad septentrionem,
aut ad meridiem: aut
sublimior, aut humi-
lior medio, aut ipfium
medioxumum mun-
di obtinet. Verùm
primorum nihil ha-
bet, ultimum ergo,
ut demonstrabimus,
est uerum. medium
ergo mundi ipsam
obrinere necesse est.
Quòd igitur ad or-
tum

ἀναφλῆ, δὴ δὲ ἐκ τῶν
 εἰ γὰρ ἢ πρὸς τῷ ἀναφλῆ,
 ἀνίσχοντο ὅτ' αὐτὸ ἡλίου,
 βραχύτερα ἐγίνοντο αἱ τ'
 φωτίζομενων σκιάι. Διο-
 μνός ἤ, μείζους αὐτῶν ἐμπεν-
 το. πλησίον γὰρ ὄντων τῶν
 φωτίζομένων, μικραὶ γίνον-
 ταὶ αἱ σκιάι. ἂν δὲ μακρῶν
 ἢ ἐπιπλέον, πρὸς λόγον ἢ
 ἀποστάσεως μεγαλιώδη
 εἰώδασι. καὶ μὴν καὶ ἀνα-
 τέλλοντα πάντα, μέζονα
 εἰσφάνει αὐτῶν πλησιώ-
 τερων τ' ἀνατολῆς ἔσι. Διὸ
 μὲν ἢ, ὅτ' αἰεὶ ὡς πρῶτα
 εἰσφάνει, βραχυτέρα.
 αἰετὸν πρῶτα ἢ ἡμέρας ἕξ
 ὥραι βραχυτάτα αὐτῶν ἐγι-
 νοντο, ταχέως ἡμῶν κατὰ
 λορυφῶν τὸ ἡλίου γρομέ-
 νο. ἀπὸ δ' ἐτ' ἕκτου, μακρῶν,
 αἰετὸν τὸ ἀπὸ λορυφῶν ἡμερῶν
 κατ' ὅτ' ὡς ἂν τῶν Διὸν
 μείζο

tum non fit, hinc
 manifestum. Nam si
 ad ortum fuerit, sur-
 gente sole breuiores
 erunt luminatorum
 umbræ, occidente au-
 tem maiores explica-
 buntur. Nam si uici-
 niora fuerint lumi-
 nata, minores fient
 umbræ: si longius di-
 stabunt iuxta distan-
 tiæ rationem, maio-
 res euadere consue-
 uerunt. Enimvero
 etiam cuncta orien-
 tia nobis, maiora ap-
 parerēt. quia uicinio-
 res ortui simus. at oc-
 cidentia, quia nobis
 remotiora, minora
 uiderentur, primæque
 diei sex horæ essent
 breuissimæ, sole con-
 festim ad uerticem
 conscendente: à sex-
 ta uero longæ, ue-
 luti à uertice, inter-
 uallo (utpote ad
 occasum) maiore ex-
 isten-

μέγιστος ὄντος. ὡρὸς δ' ἐργὴ
 τοῖς φαινομένοις ἐστίν. ἔκ
 ἀρχῆς πρὸς ἀνατολὴν μᾶλλον
 ὄσιν ἢ γῆν. ἀλλὰ μὲν ὄσ' εἰ
 πρὸς δύσε μᾶλλον. πάντα
 γὰρ ἂν ταύταν τὰς πρὸς
 ἡμῖνοις σκιὰς βαυνοῖ. εἰ ὅ
 πρὸς ἀρχῆν ἢ μᾶλλον ἢ
 γῆν, σκιὰς βαυνοῖ ἂν κατὰ
 πρῶτα. τὰς ἀνατολὰς πρὸς
 ὄσ' τὸ ἐλίμα ἀρκλίνας
 τὰς τ' φασίζομένων σκιάς.
 καὶ εἰ πρὸς μεσημέριον αἰ
 σκιά ἀπέκλινον ἂν, καὶ
 ἐκίοντο καὶ δυομένον
 τὸ ἥλιον. νυκτὶ δ' ἐδ' ἐργὴ
 πετατότων, ἀλλὰ γὰρ ἢ
 τῶν ἰσημερινῶν ἀνατέλλον
 τ' πρὸς ἰσημερινῶν δύ
 σιν ἀρκλίνας σκιάς αἰ σκιάς.
 δυομένον δ' εἰ πρὸς ἰσημε
 ρινῶν ἀνατολῆν. γὰρ δ' ἐχει
 μερινῶν τροπῶν, ἀνατέλ
 λουσι καὶ ἢ πρὸς δεξιὰς δύσεως, δυομένον δ' εἰ πρὸς
 δεξιὰς

xistente. quorum in
 eis quæ apparent, ni
 hil est. Non ergo ad
 ortum magis est ter
 ra, at ne quidem ma
 gis ad occasum: nam
 contraria omnia præ
 dictis contingerent.
 Sin ad septentrio
 nem sit magis terra,
 eueniret in omni or
 tu ad hoc clima um
 bras luminatorum
 extendi. Sin ad me
 ridiem sit, ad meri
 diem etiam umbræ
 inclinarint tā orien
 te quàm occidente
 sole. Nunc uerò ho
 rum nihil euenit, sed
 in æquinoctialibus
 oriente, ad æquino
 ctialem occasum de
 clinarent umbræ: oc
 cidente uerò, ad æqui
 noctialem ortum. In
 hybernis solstitijs,
 oriente ad æstiuos
 occasus, occidente

θερινὰς ἀνατολάς. ὅταν ἢ
 πάλιν γινώσκει ἀύρα, ἢ
 πρὸς χειμερινὰς λύσεις ἢ
 ἀπόκλισις γίνεται τῶν
 σκιῶν. διαιρεμένο δὲ πρὸς
 χειμερινὰς ἀνατολάς, ὡς
 χασμοῦ γίνεσθαι τῶν σκιῶν.
 ὅθεν ὁ δὲ πρὸς τῶν τινὶ
 τῶν κλιμάτων ὅτι ἢ γῆ. ἢ
 δὲ ἢ ὑψηλοτέρᾳ τῶν μέσων,
 ὅτι ἢ τὸ ἡμισμοῦ ἢ ὑψηλῶν
 γῆν φαίνεται, ὅτι τὰ ἢ ἢ
 ζώσθαι, ἢ αἰρετοί, ὅτι
 τὸ τῶν ἡμερῶν ἢ ἡμισυ,
 ἀλλὰ μέγιστα τῶν πάν-
 των. ὅθεν καὶ τὰς νύκτας
 τῶν ἡμερῶν ἢ παντὸς
 ἢ συνήθως μείζων εἶναι. ἢ
 δὲ ταπεινότερα τῶν μέσων
 ἢ, ταύταντα πάντα σω-
 βανε τῶν πρὸς ἡμῶν,
 μείζων ὄντων τῶν ὑψηλῶν
 γῆν ἢ ἡμισφαιρίων. ὡς ὅτι
 γῆ ὑψηλῶν, ὅτι γῆ ταπεινῶν
 πῶς.

uerò ad æstiuos or-
 tus. Cùm porro hinc
 surrexerit, in occasus
 hybernos fit umbra-
 rum acclinatio. Occi-
 dête ad hybernos or-
 tus, ut umbrarū fiat
 decussctio, X literę fa-
 ciē habēs, unde in a-
 liquod harū clima nō
 uergit terra. Sin me-
 dio sit sublimior,
 pars mūdi dimidia su-
 pra terrā nō apparue-
 rit, neq; sex signa &
 centum & octoginta
 partes, neq; æquino-
 ctialis dimidiū. Sed
 his omnibus minora
 unde noctes diebus
 omnino contingeret
 esse maiores. Quòd
 si medio sit humilior
 prædictis, cuncta
 euenerint contraria,
 maiore existente su-
 pra terrā hemispha-
 rio. Proinde neque
 in sublimi, neque
 in deiectu est humi-
 li. Ostēn-

τι δὲ διεδείκται δὲ, ὅτι
 μὴ δὲ πρὸς τῶν τεσσάρων
 κλιμάτων πνι αὐτὸ ἄρα
 τὸ μεσαίτατον τῶν κλίσεων
 ἐπέχει αὐτῷ ἀναγκαῖον.
 καὶ πρὸς τοῖσι, καὶ βαρυ
 τάτῳ τῶν γῆ τῶν κλίσεων
 σωματίων ὅσα, καὶ τὸ κα
 τώτατον ἐπέχει ὠφέλι
 στή, ὅπου ταυτὸν τῶν με
 σαυτάτων ὄσιν.

πρὸς μέγεθος
 τῆς γῆς.

Πρὸς δὲ μεγέθος τῆς γῆς,
 πλείους ἢ γινώσασιν ὀφθαλμοῖς
 πρὸς τοῖς φυσικοῖς. Βελ
 τίος δὲ τῶν ἄλλων εἰσὶν, ἢ
 τε τῶν ποσειδωνίων, ἢ ἢ ἔρα
 τοδένος, αὐτὴ ἢ, ἢ γὰρ γινώ
 μετρικῶς ἐφόδος δὲ κινύσσει
 τὸ μέγεθος αὐτῆς, ἢ δὲ τῶ
 ποσειδωνίων, ὅσιν ἀπλοῦς ἐ
 ρα. ἐκείνη δὲ αὐτῶν,
 ἢ ποσ-

li. Ostēsum est, quod
 ne quidem in aliquo
 quatuor climatum,
 ipsum ergo mundi
 medioximum obti
 nere necesse est. Pra
 terea grauiſſimam
 omnium in mundo
 corporum, & infi
 mum omnium, quod
 idem est ac medio
 ximum.

De terræ magni
 tudine.

De terræ magni
 tudine complures
 sunt Physicorum sen
 tentiæ, sed in primis
 antecellunt quæ Posi
 donij & Eratoſthe
 nis, & geometrica do
 ctrina ipsius demon
 strant magnitudinē.
 Posidonij certè sim
 plicior est senten
 tia. ipsorum tamen
 uterq;

ὑποδείξεις πινὰς λαμβά-
 νων, ὅσα τῶν ἀπολούδων
 τῆς ὑποδείσεως ὑπὸ τὰς
 ἀποδείξεις παραγίνεται.
 ἐροῦμεν δὲ πρὸς πρώτη-
 ρας τὸ ποσειδωνίου. φη-
 σὶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν μεσημ-
 βρινῶν ἐκείνῃ ῥόδον καὶ ἀλε-
 ξάνδρειαν. μεσημβρινοὶ δὲ
 ἀντικλιεῖσιν, οἱ δὲ τῶν πό-
 λων γραφομένοι τὸ κόσ-
 μος, καὶ ὅσα σημεῖον, δὲ ἐκά-
 στες τῶν ὑπὸ τῆς γῆς βεβη-
 κῶτων τῆς κορυφῆς ὑπερ-
 κείτου, πόλοι μὲν εἰσὶν οἱ αὐ-
 τοὶ πάντων, τὸ δὲ ἕτερον κο-
 ρυφῶν σημεῖον, ἄλλο ἄλ-
 λων. ὁ δὲ ἀπειροὶ δυνάμει
 γράφεται μεσημβρινοί.
 καὶ εἰς ῥόδον, καὶ ἡ ἀλεξάν-
 δρεια, ὑπὸ τὸ αὐτὸ κείνῃ
 κλίμα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν
 πόλεων πεντακισχιλίων
 σταδίων εἰς ὁμοῦ. καὶ ὑπο-
 κρίνω

uterq; nonnullas si-
 bi asciscit hypothe-
 ses. consecutione hy-
 pothesium ad dem-
 strationes accedit.
 Posidonij primò re-
 feramus sententiam.
 Sub eodem, inquit,
 igitur meridiano po-
 sita Rhodus & Ale-
 xandria. Sunt autem
 meridiani circuli, qui
 per polos descripti
 mundi, & per pun-
 ctum quod à uertice
 imminet, singulis per
 terram euntibus ho-
 minibus. Poli igitur
 ijdem omnium, at ad
 uerticē punctū aliud
 aliorum, unde infi-
 niti describi possunt
 meridiani. Rhodus
 igitur & Alexandria
 sub eodem posita est
 meridiano, interie-
 ctum utrique ciuita-
 ti interuallum quin-
 que milium stadio-
 rum esse existimatur,

atq;

κείδω ἕτας ἕχην. εἰσι δ' ἐ
 καὶ πάντες οἱ μεσημβρι-
 νοὶ τῶν μεγίστων ἐν κόσμῳ
 κύκλων, εἰς δύο ἴσα τεμ-
 νοῦντο αὐτοῦ, καὶ ἴσα τῶν
 πόλων αὐτοῦ γραφόμενοι.
 τούτων πένω ἕτας ἕχην
 ἡποκεκλιών, ἕξῃς ὁ πο-
 σειδώνιος, ἴσους ὄντα τὸν
 ζωδιακοῦ τοῖς μεσημβρι-
 νοῖς, ἐπεὶ ὁ αὐτὸς εἰς δύο
 ἴσα τέμνει τὸν κόσμον, εἰς
 ὀκτὼ καὶ πεσσαράκοντα
 μέρη διαρεῖ, ἕκαστον ἐν δύο
 δεκατημερίων αὐτοῦ εἰς
 πένταρα τέμνον. αὐτίνω
 καὶ ὁ ἴσος ῥόδος καὶ ἀλεξαν-
 δρείας μεσημβρινός, εἰς τὰ
 αὐτὰ τρεῖς ζωδιακῶν πεσα-
 ράκοντα καὶ ὀκτὼ μέρη
 διαρεῖν, ἴσα γίνεται αὐτοῦ
 τὰ τμήματα τοῖς πεσση-
 ρακοῖς τὸ ζωδιακὸν τμήμα
 σιμ, ὅταν γὰρ ἴσα μεγέθη εἰς
 ἴσα

atq; ita habere ponatur. Sunt uerò cuncti meridiani maximorum in mūdo orbū, ipsum in duas aequales partes dispescentes, perq; ipsos descripti polos. Cū hæc ita habere posita sint, deinde Posidonius, ut par est, ait signiferum æqualem meridianis (quandoquidem ipse quoque mundū in binas partes diuidit æquales) in quadraginta octo partes ipsum dispescit, singula eius signa in quatuor partes diuidendo. Si igitur etiā per Rhodū & Alexandriā meridianus in easdē quas & signifer dirimatur, quadraginta & octo partes, æqualia erunt ipsius segmenta iā dictis signiferi segmentis. Nā cū magnitudi-
 G nes

ἵσα διαιρεθῆναι, ἀνάγκη καὶ
 τὰ μέρη τοῖς μέρεσι τῶν
 διαιρεθῆντων ἴσα γίνεσθαι.
 τούτων τοίνυν ὅπως πρὸς
 ποσειδώνω, ἕξῃς φησὶν ὁ
 ποσειδώνιος, ὅτι κενώθεος
 καὶ λυμνός ἀστὴρ λαμπρό-
 τατός ἐστι πρὸς μεσημ-
 βείαν, ὡς ἂν ἴδῃ πηλια-
 λία ἢ ἀργός, ὅπως γὰρ ἐλλὰ
 δι' ὅδε ὁλός ὀρεῖται, ὁβρηθῆναι
 ὁ ἀστὴρ γὰρ τοῖς φαινομέ-
 νοις μιμνήσκειται αὐτῷ.
 ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτικῶν ὡς
 πρὸς μεσημβείαν ἰούσιν,
 ἀρχὴν τῷ ὀρεῖσθαι γὰρ ἔρ-
 ῶ λαμβανει, καὶ ὀφθεῖς
 ἕδη τῷ ὀρίζοντι, διδῶν
 ἢ τὴν σφοδρῶν τῷ κόσμῳ
 καταδύεται. ὁπόταν δὲ
 τοῦ ἀπὸ ῥόδου ποντανικη-
 λίας σαδῖος διαπλῦσεν-
 τας, γὰρ ἀλεξανδρεία γενώ-
 μεθα, ἐγείσκει ὁ ἀστὴρ ὅπως
 ἴδῃ

nes aequales, in par-
 tes diuiduntur aequa-
 les, partes diuisarum
 magnitudinū aequa-
 les esse necesse est. Cū
 igitur hæc ita habere
 receptum & confes-
 sum sit, dein inquit
 Posidonius, Canobus
 stella ita appella-
 ta, lucidissima est ad
 meridiem in temone
 Argus, ea in Gracia
 neutiquā spectatur,
 & perinde neq; Ara-
 tus in Phænomenis
 ipsam memorauit.
 A septentrione au-
 tem in meridiem eun-
 tibus, primū in Rho-
 do sub uisum cadit,
 infinite que perse-
 cta, confestim ex mū-
 di conuersione occi-
 dit. At cū a Rho-
 do quina stadiorum
 milia Alexandriam
 uersus nauigaris,
 in Alexandria ipsa
 ab horizonte sub-
 limis

Ἰσοπέδου τοῦ ὀρθογώνου
 τῆς περὶ τὴν ἀκρὸν βῆσιν με-
 τὰ τὴν ἑξῆς τέταρτον ἰσο-
 πλάτου, ὃ ὅτι πρὸς τὴν ἑξῆς
 ἰσοπέδου τοῦ μετὰ τὴν ἑξῆς
 ἰσοπέδου ἢ ἀλεξανδρείας.
 ἀνάγκη τοίνυν καὶ τὸ ὑ-
 πὸρ κέλευθρον τοῦ αὐτοῦ με-
 τὰ τὴν ἑξῆς τμήμα τοῦ δια-
 στήματος τοῦ μετὰ τὴν ἑξῆς
 καὶ ἀλεξανδρείας, πρὸς τὴν
 ἑξῆς ἢ ὀρθογώνου μέρος αὐ-
 τοῦ ἑξῆς. Ἰσοπέδου καὶ τὸ ὑ-
 ὀρθογώνου τῆς ἑξῆς, τὸ ὀρθο-
 γώνου τῆς ἀλεξανδρείας
 ἀφίσταται. ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς
 τῆς ἑξῆς τμήμα τῆς ἑξῆς
 κέλευθρον ἢ γῆς μέρος, πρὸς
 τῆς ἑξῆς ἢ ὀρθογώνου ἢ ὀρθο-
 γώνου καὶ τῆς ἑξῆς τμή-
 μασι τῆς ἑξῆς κέλευθρον, ἐν τῆς
 ἑξῆς ἢ ὀρθογώνου ἢ ὀρθογώνου
 ὃ μέγιστον κέντρον ἢ γῆς
 ἐν τῆς ἑξῆς κέντρον πρὸς τῆς
 ἑξῆς

limis apparet, in me-
 dio ad libellam celo.
 pars signi eius quar-
 ta, quæ est quadrage-
 sima octava, pars me-
 ridiani per Rhodū &
 Alexandriā. Necessè
 igitur etiā imminens
 eiusdē meridiani se-
 gmentum interualli,
 quod est inter Rho-
 dum & Alexādiam
 quadagesimā octa-
 uam partem eius es-
 se, quod finiens Rho-
 diorum à finiente
 Alexandrinorum ab-
 sit quadagesima oc-
 tava signiferi orbis
 parte. Quia igitur
 hoc interuallo posi-
 ta est terræ pars quin-
 que milium stadio-
 rum esse, & alijs sub-
 iecta segmentis quin-
 que milium stadio-
 rū esse cōprobantur,
 & is maximus terræ
 circulus inuenitur du-
 centorum quadra-

ρων ἢ ἕκαστην, ἐὰν ὧσιν οἱ
 ἀπὸ ῥόδοις πεντακισχίλιοι. εἰ
 δὲ μὴ, πρὸς λόγον τὸ δια-
 σήματ' ἔσται, καὶ ἡ μὲν ποσει-
 δωνίου ἐφόδος πρὸς τὸ ἡλί-
 κτὴν γλῶσσοι μέγιστος τοιαύ-
 τη, ἡ δὲ Ἐρατοσθένους γεω-
 μετρικῆς ἐφόδος ἐλαττωτέρα,
 καὶ οὐκ ἔστι τὴν ἀναφαισάτωρ
 ἔχειν. ποιήσεις δὲ σαφῆ τὰ
 λεγόμενα ὑπὸ αὐτοῦ, τὰ δὲ
 πρὸ ὑποθεμάτων ἡμῶν. ὑ-
 ποκείδω ἡμῶν πρῶτον μὲν
 καὶ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 μεσημβρινῶν κείδω συλλύω
 καὶ ἀλεξανδρείαν, καὶ τὴν
 διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν
 πόλεων, πεντακισχιλίων
 σταδίων εἶναι, καὶ τρίτον, τὰς
 καταπεμπορίας ἀκτί-
 νας ἀπὸ διαφορῶν μέρων
 τοῦ ἡλίου ὑπὸ διαφορὰ μέρη
 τῆς γῆς, παραλλήλους εἶναι
 (ὅπως γὰρ ἔχειν αὐτὰς οἱ
 γεω-

ginta milium, si fue-
 rint à Rhodo in Ale-
 xandriam quina mi-
 lia: sin minus, ad ra-
 tionē interualli. Atq̃
 hæc Posidonij doctri-
 na de terræ magnitu-
 dine. Eratosthenis
 autem ratio geome-
 tricis comprehensā
 argumētis, quiddam
 obscurius uidetur cō-
 tinere, sed ab eo di-
 cta faciemus apertio-
 ra, hypothesis præ-
 muniendo. Primò
 igitur nobis receptū
 fit sub eodem meri-
 diano esse Syenen &
 Alexādrīa, med. umbr̃
 harum ciuitatum in-
 teruallum quinque
 milium stadiorum
 esse, tertioq̃ dimif-
 sos radios à diffe-
 rentibus partibus
 solis ad differentes
 terræ partes paral-
 lelos esse. Ita nan-
 que ipsos habere
 geome-

γεωμέτραι ἑποπίθοντες.)
 πέταρον, ἐκείνο ἑποκέ-
 δω δεικνυμένων παρὰ
 τῆς γεωμέτραις, τὰς εἰς
 παραλλήλους ἐμπιπείσας
 ὑθείας, τὰς ἐναλλάξ γε-
 νίας ἴσας ποιεῖν. ὡς ἐμπῆρον,
 τὰς ἂν ἴσων γωνιῶν βε-
 βηκνύσας πῶς φέρειας, ὁμοίας
 εἶναι τὸ τόδε, τὸ αὐτῶν
 ἀλλοθίαν, καὶ τὸν αὐτῶν
 ἔχειν λόγον πρὸς αὐτὸ οἰκείως
 κύκλος. δεικνυμένου καὶ
 τούτου παρὰ τοῖς γεωμέ-
 τρῶν. ὁπόταν γὰρ πῶς
 φέρειαι ἂν ἴσων γωνιῶν
 ὡς βεβηκνύσαι, ἀνὰ μίαν ἑπι-
 στήν αὐτῶν δέκατον ἢ μίαν
 τῶν οἰκείων κύκλος, καὶ αἱ ἑπι-
 πταὶ πῶς αἰ δέκα τὰ μέρη
 γνήσοντα τῶν οἰκείων κύ-
 κλων. τούτων ὁ λατρετα-
 τήσας ἐκ αὐτῶν χαλεπῶς τὴν
 ἐφοδὸν τῶν ἐρατοδίνων λα-
 τρεμά-

geometra constitue-
 runt. Illud porro
 quartum ponatur à
 geometris demon-
 stratum, in paralle-
 los dimissas rectas
 lineas, mutuos an-
 gulos aequales effi-
 cere. Quinto ad æ-
 quales angulos per-
 uenientes circumfer-
 entias similes esse,
 hoc est eandem pro-
 portionem, eademque
 habere rationem ad
 suos circulos, hoc
 etiam à geometris
 demonstrato. Cum
 enim circumferentia
 ad æquales angulos
 peruenerint, si una
 quæuis ipsarum fue-
 rit pars decima sui
 orbis, etiam reliquæ
 omnes decem partes
 fient suorum orbium.
 His perceptis, diffici-
 lis nõ erit Eratosthe-
 nis disciplina, quam
 G 3 hoc

πικμάδοι, ἔχουσαν ὄτως.
 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κείσθαι φη-
 σι μεσημβρινῶ συνύλιον καὶ
 ἀλεξάνδρειαν. ἐπεὶ ἐν μέ-
 γιστοι τῶν ἡμῶν λόσμων οἱ
 μεσημβρινοὶ, οἱ καὶ εἰς
 ὑποκειμένους αὐτοῖς τῆς γῆς
 λυκλῶς μεγίστος ἐν ἀναγ-
 καίως. ὡστε, ἡλίον αὐτῶν
 εἰς συνύλης καὶ ἀλεξαν-
 δρείας ἵκοντα λυκλῶν τῆς
 γῆς ἢ ἐφοδὸς ἀποδείξει
 αὐτῶν, τιλικῶτος ὅστις ὁ μέ-
 γιστος τῆς γῆς λυκλῶς. φησὶ
 πίνω, καὶ ἔχει ὄτως, τὴν
 συνύλιον ἔπὶ τοῦ θεινῶ
 τροπικῶν κείσθαι λυκλῶν.
 ὁπόταν ἐν τῇ καρκίνῳ ἡλιό-
 μνος ὁ ἥλιος, καὶ θεινὰς
 ποιῶν τροπὰς ἀκειβὰς με-
 σσημῶν, ἀσμοὶ γέγονται
 οἱ τῶν ὠρολογίων γνώμο-
 νες ἀναγκαίως, ἢ καὶ ἄλλοι
 ἀκειβὰ τοῦ ἡλίου ὑποκειμένου, καὶ εἰς γίνεσθαι λό-
 γος, αὐτῶ

hoc pacto perpende-
 ris. Sub eodem, ait,
 est meridiano Syene
 & Alexandria. Quia
 igitur maximi in mū-
 do meridiani, oportet
 etiam eis subie-
 ctos terre orbis, ma-
 ximos esse. Necessa-
 rio itaque quantum
 per Syenen & Ale-
 xandriam venientem
 terre circulum hęc
 disciplina demonstra-
 uerit, tantus est ma-
 ximus terre circulus.
 Ait ergo hoc modo:
 Syene sub æstiuo tro-
 pico posita est circulo.
 Cum ergo sol fue-
 rit in cancro, solsti-
 tium que faciet æstiu-
 um, & medium cae-
 lum ad libellam ob-
 tinuerit, ab umbra
 immunes sint neces-
 se est horologiiū gno-
 mones, sole ad un-

γος, ἡδὲ σαδὸς τριακοσίου
 πλὴν διάμετρον. γὰρ ἀλεξαν
 δρεία δέ, τῆ αὐτῆ ὄρα ἀπ
 βιάσασιν οἱ τῶ ὠρολογίων
 γνώμονον σκιαί. ὅτι πρὸς
 ἀρκῆτα μάλλον εἰ σήνης
 ταύτης εἰ πόλεως κειμέ
 νης, ὑπὸ βῆ μισσηβρινῶ
 ποίνω καὶ μεγίσω λυκλω
 τῶν πόλεων κειμῶν, αὐ
 πδισαγάγων πδισφί
 ρεαν ἀπ τῶ ἀκρῶ τῆς τῶ
 γνώμονος σκιάς, ἡδὲ πλὴν
 βάσιν αὐτῶ τῶ γνώμονος
 τῶ γὰρ ἀλεξανδρεία ὠρολο
 γίου, αὐτῆ ἠπδισφεία,
 τμήμα τῶ μεγίσω τῶν γὰρ
 τῆ σκίῃ λυκλω. ἐπεὶ
 μεγίσω λυκλω ὑπὸκειται
 ἢ τῶ ὠρολογίῳ σκίῃ. εἰ δὲ
 ἐξῆς νοήσαιμεν ἑθδέας
 εἰς εἰ γῆς ἐκβαλλομένης
 ἀπ ἐκετέρῳ τῶ γνώμονων,
 πρὸς βῆ κέντρῳ τῆς γῆς
 συμπε

guem posito ad per
 pendiculum. Hæc ra
 tio facit dimetientem
 ad stadia trecenta. In
 Alexandria uerò ea
 dem hora iactant ho
 rologiorum gnomo
 nes umbram, sicut
 est, ad septentrionem
 magis quàm Syene,
 hac ciuitate posita.
 Sub meridiano igitur
 ac maximo circulo
 positarū ciuitatū
 si circūagamus circū
 ferētiam, ab extremo
 umbre gnomonis, ad
 basin ipsam gnomon
 is in Alexandria ho
 rologij, ipsa circūfe
 rentia segmentū fiet
 maximi in fossura cir
 culorū, quia maximo
 circulo subiacet ho
 rologij fossura. Si igitur
 intelligamus de
 inceps rectas lineas
 per terrā productas,
 ab utroque gnomone
 ad terre centrum

G 4 coin-

πῶς ἢ μὴ δεικνύει πῶς
 τῶν ἐπιπέδων ἐπὶ γῆς ἢ συμ-
 πῶσι δυνάμει, καὶ ἀπὸ τῶν
 ὁρολογίων ἀχθισμῶν ἔστι τὸ
 ἐπιπέδον ἐπὶ γῆς ἡμετέρας,
 ἢ δὲ ἐπὶ συμπίπτει ἀκρῶς τῆ
 γῆ ἀλεξανδρείαν γνῶμονος,
 καὶ ἐπὶ ἀπὸ ἀκρῶς αὐτοῦ ἐπὶ
 σκιάς ἔστι τὸ ἥλιον ὅτι ἐπὶ
 πῶς αὐτῶν φάσεως ἀναχ-
 θεῖσθαι γῆς ἡμετέρας, καὶ ἔστι
 μὲν ταύτης βέβαια πῶς
 φέρεται ἢ ἀπὸ ἀκρῶς τῆς
 σκιάς τοῦ γνῶμονος ἔστι τῆ
 βάσις αὐτοῦ πῶς ἀναχθεῖσθαι,
 ἔστι δὲ τῆ πῶς τῶν ἐπιπέδων
 ἐπὶ γῆς, ἢ ἀπὸ συνήθους διήκω-
 σαι εἰς ἀλεξανδρείαν ὁμοί-
 αι φίνω αἰ περιφέρειαι
 εἰσὶν ἀλλήλαις, ἔστι ἴσων
 γωνιῶν βεβηκνύει. ὅμ ἄρα
 λόγος ἔχει ἢ ἐπὶ τῆ σκιάφι
 πρὸς τὸ οἰκίον λυκόν,
 ὅσον ἔχει λόγος καὶ ἢ ἀπὸ
 συνήθους

quales. Quorū unus
 in cētro terræ per co-
 incidentiā rectarum
 linearum, quæ ab ho-
 rologiactæ sint, in
 terræ centro factus:
 alter per collapsum
 extremi in Alexādria
 gnomonis, & ab ex-
 trema eius umbra ad
 solem, per ad ipsum
 contactū reducta fa-
 ctus, & in hac uenit
 circumferentia, quæ
 ab extrema gnomo-
 nis umbra ad basim
 ipsius circumacta: in
 eis autē qui sunt ad
 centrū terræ, à Syene
 perueniēs in Alexan-
 dria. Similes igitur
 circumferentiæ sunt
 inter se inuicem, in
 angulis perueniētes
 æqualibus. Quam
 ergo habet rationē,
 qui in fossura ad suū
 orbem eam habet
 rationem, etiam à
 G s Syene

οὐνήν εἰς ἀλεξανδρείαν
 ἵκασθαι. ἢ δ' ἐχρὶ τῆς σκάφης,
 πρυτανικοῦ μέρους εὐρίσκε-
 ται τὸ ἰκέεις λυκλὸ δέ ἐν
 ἀναγκαίως καὶ τὸ ἀπὸ οὐ-
 νῆς εἰς ἀλεξανδρείαν διά-
 σματα πρυτανικοῦ εἶν μέρ-
 ος τὸ μέγιστον ἔστι γῆς λυ-
 κλο. καὶ ἐστὶ ἴσθμ., σταδίων
 πρὸς ἑκατακχιλίων. ὁ ἀφ' αὐτῆς
 πρὸς λυκλὸς γίνεται μυ-
 ριάδων εἴκοσι πρὸς ἑξήκοντα.
 καὶ ἡ ἐρατοδοθῆς ἐφοδοῖ
 τοιαύτη. τίθεται δὲ καὶ χει-
 μερικῆς τροπῆς ὥρολό-
 για εἰς ἑκατέρωθεν τῶν πό-
 λεων, καὶ ἐκατέρωθεν σκιᾶς
 ἀπὸ βαλλόντων, μέγιστον ἢ
 ἐν ἀλεξανδρείᾳ εὐρίσκεται
 ἀναγκαίως, ὅτι τὸ πλεον
 ἀπὸ τῆς αἰῶναι χειμερινῆς τρο-
 πῆς πρὸς τὸν πόλιν ταύτην.
 λαμβάνοντες, ἐν τῇ ἑκα-
 τέρωθεν τῆς σκιᾶς, καὶ ἡ
 ὑπόρ

Syene in Alexandria
 perueniens, quae in
 fossura quinquage-
 sima pars inuenitur
 sui orbis. Oportet
 igitur necessario & a
 Syene in Alexandria
 interuallum quin-
 quagesimam esse par-
 tem maximi terrae cir-
 culi, id est stadio-
 rum quinq; milium.
 Vniuersus ergo cir-
 culus, fit ducento-
 rum quinquaginta
 milium. Atque haec
 est doctrina Erato-
 sthenis. Ponuntur
 etiam in hybernis
 solstitijs horologia
 in utraque ciuitate, &
 utraq; iactante um-
 bras, necessario ma-
 ior inuenitur in A-
 lexandria, quod lon-
 gius absit a solstitio
 hyberno haec ciuitas.
 Capiendo igitur um-
 brae excessum, quo ex-
 ceditur

ἑσπέρει· ἢ γὰρ συνήν πρὸς
 τῆς γῆς ἀλεξανδρείας, εὐρίσ-
 κτος καὶ τῶν τῶν μέγιστον
 τῆς ὀρολογίου κεντρῶν. καὶ
 ὅπως καὶ ἀπὸ τῶν γνώρι-
 μου γίνεται, ὅτι πρὸς τὴν
 ἐκδομῆς μυσταδίων ἔστιν ὁ μέ-
 γιστος τῆς γῆς κέντρος. ἔσται
 ἔν τῃ διάμετρον τῆς γῆς
 ἑπτακτῶν ὀκτώ μυσταδίων,
 τρίτον γὰρ τῶν μεγίστων τῶν
 γῆς αὐτῆς κεντρῶν ὀφεί-
 λουσι. οἱ δὲ λέγοντες, μὴ
 διώκεται τῆς γῆς σφαιρι-
 κῆν ἔσθαι, διατεταταῖς τῆς θα-
 λάσσης κοιλώματα, καὶ τὰς
 τῆς ὀρέων ὄξους πᾶν ἀλό-
 γως ἔσθαι δεξασσοί. ὅτι γὰρ
 ὄρεα ἢ κλιόπερον πρὸς τὴν
 καὶ δεκά σπείων ἢ τῆς ἡμέ-
 ρου εὐρίσκειται, ὅτι θα-
 λάσσης βάθος τριάκοντα
 δὲ σπείδια πρὸς πᾶσιν ἢ μὴ
 ριάδες

ceditur quae in Syc-
 ne, ab ea quae in Ale-
 xandria, eam quoque
 inueniunt partem
 quinquagesimā ma-
 ximi in horologio
 circuli. Et penitus
 etiam ab hoc dino-
 scitur ducentorum
 quinquaginta milia
 maximus terrae cir-
 culus. Erit itaque to-
 tius terrae dimeriens
 supra octoginta mi-
 lia, ut habere oport-
 eat tertiam partem
 maximi in ipsa orbis.
 Qui itaque aiunt ter-
 ram globosam esse
 non posse, ob maris
 cauitates, & mon-
 tium fastigia opinan-
 tur. quod a ratione
 admodū abest. Neque
 enim editior mons
 quindecim stadiis ad
 perpendicularum inue-
 nitur, neque maris pro-
 funditas triginta sta-
 dia ad summum, ad
 stadio-

ριζίδες ὀκτώ στανων, ὅσων
 να λόγον ἔχουσιν. ἀλλὰ ὁ-
 μοίον ὄσιν ἔστω, ὡς εἰς ἡ
 νιορτός τις ἄδι σφαίρας εἴη,
 αἴτε ὄσοι καὶ αἰ πρὶ τὰ σφαί-
 ρια τῶν πλατάνων ὁ ἰωλὺς
 σιν αὐτὰ σφαίρια εἶν. καὶ
 τοὶ αὐτοὶ πλείονα λόγον
 ἔχουσι πρὸς τὰ ὅλα τῶν σφαί-
 ριων μεγέθων, ἢ αἰ κωλότκ-
 τες τῆς θαλάσσης, καὶ αἰ τῶν
 ὄρων ἰσοροχὰι πρὸς τὸ
 πᾶν τῆς γῆς μεγέθους. ὅσα
 δὲ τῶν μεγέθων ἢ γῆς ἢ λίαν,
 εἴη τῶν πλοδεδισγμένων
 ἐφόδων ἐπιδεδεικται, ὁ
 μόνον πρὸς τὸ σύνταγμα τοῦ
 κόσμου μεγέθους οὐκ ἔστι λό-
 γον ἐπιχρῶσα εἴη πολλῶν
 ἐλεγχεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 τὸ ἡλιακὸν ὕψος, ὅ κατὰ
 πολὺν μέγαν ὄσιν ἢ περιέ-
 χουσι τὰ ἀπλανῆ τῶν ἀστρων
 σφαίρα. ὡσαύτῃ εἶν καὶ
 ὕδωρ

stadiorum octoginta milia ullam habet rationem. sed uel tale est, ut si in pila sit puluisculus quispiā, & eminentiæ circa sphaeria platanorum non prohibent ipsa esse sphaeria. Quamquam hæ maiorem habent rationem ad totas sphaeriorū magnitudines, quam cauitates maris, & montium fastigia ad totius terre magnitudinem. Quanta sit terræ magnitudo, ex iam dictis præceptiōnibus est demonstratum. Non modò ad totius mundi magnitudinem, puncti rationem habere, multis conuincitur argumentis sed etiam solare fastigium. At multo maior est globus, astra hærentia cælo continēs. Quæ admo-

ἡ δὲ ἀμφοτέρων μυριάδες
 μύρια, καθ' αὐτὰς ἢ θεω
 ρήθηται ἀξιόλογον ἔχουσι τὸ
 πλῆθος. πρὸς δὲ τῷ θά-
 λασσαν, ὅθεν λόγον ἔχου-
 σιν, ἀλλ' ὅδε πρὸς τοῦ νε-
 λου ἢ ἄλλου πινὰ τῷ ἀξιο-
 λόγον ποταμῶν. ὅτω καὶ
 ἢ γῆ, καθ' αὐτὴν μὲν ἕξ-
 ταζομένη, ἀξιόλογον φαί-
 νεται τὸ μέγεθος ἔχειν,
 ἢ ἵσχυρὸς τὰς ὀκτὼ μυ-
 ριάδας ἢ διάμετρος ὄσιν.
 ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἡλιακόν
 ὑψὸς λόγον πινὰ φαίνεται
 ἔχουσα, ὅτε πολὺ πλείον,
 πρὸς τὸ σύμπαν τὸ ἰσό-
 μετρον μέγεθος. λόγον γὰρ ὁ-
 φείλει ἔχειν μέγεθος πρὸς
 μέγεθος, ὅποσον τὸ μεί-
 ζον ἴσος τοῦ ἐλάσσονος
 οἶον τ' ἢ καταμετρηθῆ-
 ναι, ἢ δεκαπλάσιον, φέρε
 εἰπῆμ, ἢ εἰ βόλοι, καὶ μυ-
 ριοπλά-

admodum igitur am-
 phorarum centena
 milia per se inspecta,
 magnitudinem ingen-
 tem habent: in maris
 autem comparatio-
 ne rationem habent
 nullā, sed ne quidem
 ad Nilum, alium ue
 quempiam magnum
 fluuium: ita terra per
 se in quaestione habi-
 ta, ampliam habere ui-
 detur magnitudinē,
 cuius dimetiens est
 supra octoginta mi-
 lia: neq; tamen ad so-
 lare fastigium quam
 piam rationem habe-
 re uidetur, & ne qui-
 dem multo magis
 ad totius mundi ma-
 gnitudinem. Opor-
 tet nanque magnitu-
 dinem ad magnitu-
 dinem habere ratio-
 nem, cum maior mi-
 norem metiri potue-
 rit. Verbi causa, si
 decupla fuerit tibi
 dicenda

ριοπλάσιον ὄν, ὃ ἢ τὸ ὕδα
 τος ἀμφορεύς, ἐκ αὐτῆς κατα-
 μετρήσει τὴν θάλασσαν,
 ἀλλ' ὅδε τ' ἄλλοι οὐκ ἔχουσιν
 ὁ ἀμφορεύς ὁδὸν ἄλλοι
 ἔχει πρὸς τὰ εἰρημνία, ὅπως
 ὅδε τ' ἄλλοι οὐκ ἔχουσιν
 λόγον πᾶσι πρὸς τὸ τ' ἰσό-
 μο μέγεθος ἔχει, ὅσα δὲ ἐκ
 πάντων πολλῶν ἐλεγχεται.
 μόνου ἂν ἡραμικῆς ἐχου-
 τὰς ἀρδείξεις, πρῶτον μὲν
 γὰρ, ὅτι ἡλιος καταπολύ-
 μίαν ὡς συμπάσης τῆς
 γῆς καὶ θαλάσσης (ὡς ὅσα
 τῶν ἑξῆς ἀρδείχεται)
 ὅσον ποταμοὶ ἡμῶν φαντα-
 σίαν ἀρδεύει, καὶ ταῦτα
 λαμπρότατα ὡν, πᾶσι
 ἐν ἡμέρᾳ, εἰ ἀπὸ τοῦ ἡλι-
 οῦ ὕψος ὀρθῶν μὲν εἰς τὴν
 γῆν, ἢ τοὶ ὅλοι αὐτῶν ἡ-
 μῶν ὀφθαλμοί, ἢ ἀστέρος τοῦ βρα-
 χυτάτου τοῦ μεγέθους ἔχουσα.

εἰ δὲ

dicenda, uel deciesmi-
 lies tāta: at aquę am-
 phora neutiquā ma-
 re merietur, at ne qui
 dem Nilum. Quem-
 admodum igitur am-
 phora nullam habet
 ad ea quę dicta sunt
 rationem, ita ne qui-
 dem magnitudo ter-
 ræ rationem habet
 ullā ad mūdi magni-
 tudinē. Id admodum
 multis est cōprobatū
 argumētis, per linea-
 res obtētis demonstrā-
 tiōes. Primō nāq; sol
 cū sit multo maior
 uniuersā terra, ma-
 riq;, quemadmodum
 mox demonstrabitur:
 tantus tamē pedalem
 nobis suggerit ima-
 ginē, cū sit fulgētissi-
 mus. Intelligere igitur
 nobis par est, si à
 solarifastigio in terrā
 oculos detecerimus,
 aut prorsus nihil cer-
 nimus, aut stellę pere-
 xiguar

xigū videtur magni
tudo. Quod si fieri
queat, ut ad solem
usque attollamur, cæ-
terasq; uagas stellas,
terra à nobis specta-
ri non poterit, ne qui-
dem etiam si solis ful-
gorem obtineat, ut
par sit hærentes quo-
que cælo stellas ter-
ra esse maiores, cum
à terra cernantur. Et
terra ipsa à uagarum
stellarum globis sub-
uisum cadere non
possit, quod sole mul-
to fit minor, licet sol
locum hærentiū cæ-
lo stellarum positus,
non maior fortè in-
obrutum casurus sit
stella. Liquet ergo ex
his, puncti uicem ter-
ram obtinere mûda-
næ magnitudini col-
latam. Vndiq; enim à
terra tam æqualia uî-
dentur, quàm for-
tè

εἰ δὲ ὕψι τὰ ὑψηλότερα
αἰετὸ τοῦ ἡλίου μεθεωριθεῖεν
ὡς, καὶ δ' ἑσπέραισι, καὶ
ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀπλα-
νῶν σφαιραῶν, ὃ δὲ ὅλος αὐ-
τῶν ἡμῖν ἐφθεῖν ἡγῆ. ὅσι εἰ τῶν
ἡμῶν ἡλίου λαμπρότητα
ταῖς ἐχρᾶται ἐπινοθεῖεν. ὅθεν
καὶ αὐτὸ ἀστέρων αὐτῆς μέ-
γεθος εἶναι ἀναγκαῖον. Ἐν γὰρ
τοῖς μὲν ἀπ' αὐτῆς ὁρῶν,
καὶ ὅτι τοῦ ὕψους τῆς σφαιραῶν
τῶν ἀπλανῶν ἐκ αὐτῆς
ἐφθεῖν, καταπολὺν γὰρ τοῦ
ἡλίου τὸ μέγεθος ἐλάττωμα
ἐπαρχέσθαι. ἐπεὶ τὰ γὰρ καὶ
αὐτὸς ὁ ἡλῖος γὰρ ὕψους
τῶν ἀπλανῶν ἐπινοθεῖς
ἀστέρας τὸ μέγεθος φα-
νῆσθαι. γνώμεται δὲ, ὡς ἐστὶν
ὅτι ἡλίου τὰ ἀστέρων θεῶν, ὅτι ἡ
γὰρ σιγμιαία ἐστὶ πρὸς τὸ μέ-
γεθος τοῦ κόσμου. ἀπὸ παν-
τὸς γὰρ μέρους αὐτῆς, ὃ μόνον ἡ
ὁρᾶται, ἀλλὰ ὅμοια
ὅσον γὰρ

τῶν ἀγμάτων ὡν ὁ δὲ τόπος
 αὐτῶν σιβαίνων, εἰ μὴ αἱ πε-
 ραίησαι ὀρθαίαι ἀπὸ πάν-
 τος μέρους αὐτῆς πρὸς πάν-
 τα τὰ μέρη τοῦ ὄρανός, ἴσαι
 ἦσαν ἀλλήλαις. ὁ δὲν ἕν-
 τρος λόγος ἐπέχειν αὐτῶν
 πρὸς τὰ ὅλα ἀναγκαῖον.
 ὁ δὲ καὶ τὰ τοῦ ζώσης καὶ
 διωδεκατημορία σιβαίνου-
 σι. τὰ γὰρ ἕξ αὐτῶν ἕως γῆν
 φαίνετ' ἀκριβῶς, μηδεμίαν
 μοῖραν τοῦ ἡπείρου γῆν βά-
 θος ἀπὸ κέρυπτοντος, ἀλλὰ μὴ
 δὲ πολλοὺς μοῖρας. καὶ εἰ
 γὰρ ἀκριβῶς αἱ πῆρ μοῖ-
 ραι, ἕως γῆς εὐρίσκοντες,
 καὶ τὸ τοῦ ἰσημερινῶς δὲ ἡμι-
 σου μέρους αἰεὶ ἕως γῆς
 ὄσει. ὡς ὁ δὲ γνώσιμον ἐκ
 τῆν ἰσημερινῶν, ὁ δὲ ἀνα-
 ειαιῶ τῆς ἡμέρας ἕως τῆς
 νυκτὸς πλειονεκτουμένης.
 ὁ δὲ ὅτι αὐτῶν σιβαίνων, εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς
 ἀπελαμ-

ma similia. Quod
 non eueniret, nisi o-
 mnes à terra ad ca-
 lum productæ lineæ
 rectæ essent æquales,
 ut sit necesse centri
 rationem terram ha-
 bere. Quod etiam
 arguit signiferi par-
 tes duodecim, quan-
 do semper supra ter-
 ram sex signa com-
 parent, quam nullam
 leuat ab oculis terre
 tumor, & ne scrapu-
 lum quidem partis
 ullum. Quandoquid-
 em semper supra
 terram octoginta su-
 pra centum partes, è
 terra emerfis se spe-
 ctantur: pars quoque
 æquinoctialis dimi-
 dia supra terram sem-
 per, ut uidere ex equi-
 noctijs licet, citra dif-
 ferentiam ullam.

Quod non eueniret,
 si quid æquinoctialis

ἀπελαμβάνετό τι τὸ ἰση-
 μερὲν δὲ λύνει, ἢ λόγῳ τι-
 νὰ πῶς αὐτῶν ἔχουσι αἰὸν
 μυριαδες τὸ βάθος τῆς
 γῆς, ὁρᾷται δὲ καὶ τοῖς τόμ-
 πῳ γινώσκουσιν φαινομένοις, δύο
 εἰσὶν ἄστέρων τὸ πλῆθος
 καὶ τὰ μεγέθη παραπλή-
 σιοι, Ἰσμερὸν ἴσως ἀλλήλοισι.
 ὁ μὲν γὰρ τὸ σκωρπίου, ὁ δὲ
 τὸ ταύρου, τὸ πρῶτον καὶ
 δευτέρῳ ἐπέχει μοῖραν,
 μέρθ' ἂν τ' ἴσως, ὅσοι
 τῶν ἀστέρων τὸ πλῆθος ὁμοί-
 οισιν ἄστέρων, καὶ ἀστέρων
 ταυτῶν ἡδὲ τὸ ὄριζοντ'
 θεωροῦνται, ὁ μὲν ἀνίσχυον, ὁ
 δὲ καταδύοντι. ὁ πρῶτος
 ἐκ αὐτῶν ἐβαίνειν, εἰ μέρ-
 τινὶ τὸ ζῶον τὸ βάθος
 τῆς γῆς ἐπιπέδῳ οἴοντ'
 ἢν ἢ τὸ ταυτῶν γὰρ, τὸ μὲν
 ἀνατέλλοντ', ἢ κατα-
 δύνοντ', πρὸς ἀμβλυνεῖν ἢ τὸ ἀνατέλλοντ'

H

Δύο

terra demeret aspe-
 ctui, & octoginta mi-
 lia, aliquam haberet
 terræ crassitudinis
 rationem ad cælum,
 quod oculis quoque
 usurpatur. Sunt binæ
 stellæ, ram colore,
 quàm magnitudine
 sibi inuicem perfimi-
 les, dimetiente op-
 posita. Scorpij una,
 altera Tauri, Oriens
 tum una cùm occidit
 altera, quintumdec-
 cimū scrupulum te-
 nens ad fuculas, co-
 lore martiales, in fi-
 niente semper amba
 conspicuæ. Quod
 nō eueniret, si quam
 modo partem terræ
 surrectio, cæli de-
 meret prospectui,
 dum alia oriatur, alia
 occidat. Præueni-
 ret enim ortus oc-
 casum omni tempo-

διότι τὴν τὴν καταδύον-
 τος ἀναφύει, παντὶ τῷ
 χρόνῳ, ὡς τὸ ἐπιποδόμε-
 νοι γὰρ τῷ βάθος τῆ γῆς,
 μέρθ τὸ ἔρανοῦ, κίναγ-
 κείου αὐτῷ ἢ ἀνελδόντι,
 ἕδι τ' ὀρίζοντ' ὀφθῆναι.
 ἔχ ἡμιστὰ δὲ καὶ ἀπ' ἑνὶ ὄρο-
 λογίωμ' ἐλέγχετ' ἢ γῆ, κεν-
 τρὸς λόγῳ ἐπέχουσα πῶς
 τῆ ἡλιακῆ σφαίραν. συμ-
 ποδισθεῖ δ' ἢ ἡ σκιά τ' γῆς
 τῆ ἡλιακῆς ὅμοιθ' ἐπι-
 αργῶς διδοῖ λέγων ἄτως,
 Ἐν δ' ἔπεισ' ὀκτανῶ λαμ-
 πθῶ φάθ' ἡελίοιο,
 Ἐλισθ' ὑψίστα μέλασαν ἕδι
 ζείδωρον ἄστραυ.
 Διαμετρεῖσα δὲ αἰετ' ἢ ἡ-
 λιογ, καὶ κωνοειδῆς ὑπάρ-
 χουσα, αὐτῷ τὸ ἄκρον τῆς
 σκιάς, τὸ κεντρὸν τῆ ἡλίου,
 καὶ διάμετρον ἔχει ἀναγ-
 κείου. καταγράφει δ' ἴνῳ
 τὰ

re terræ obiectus,
 cœliq; pars ea neces-
 sario foret ad ortum
 emergens conspi-
 cua. At ab horolo-
 gijs quoque terra ar-
 guitur centri ratio-
 nem obtinere ad so-
 larem globum. Co-
 mitatur enim solem
 umbra terræ, ut Ho-
 merus quoq; perspi-
 cue ostendit in quibus:

Labitur Oceano ru-
 tili lux splendida
 solis,

Terræ obductu nox
 atris circumuolat
 alis.

E' regione semper
 foli opposita, ac tur-
 binata, in ipso ex-
 tremo umbræ solis
 centrum dimetiens
 habeat, necesse est.
 In terra igitur de-
 scribuntur horolo-
 gia

τὰ ὠρολόγια ὑδὶ τῆ γῆς ὑπὸ
 τῶν τεχνικῶν, ἔχοντα τοὺς
 τῶν γνωμόνων σκιας, συμ-
 πλοεινοσάσας τῆ σκιά τῆς
 γῆς, ἢ δὲ πάντα τὰ ἀνερα
 τῶν γνωμόνων, λιγότερον λό-
 γον ἐπέχειν πρὸς τὴν ἡλια-
 κην σφαῖραν. ἐπεὶ δὲ μι-
 δόντες τὸ ὠρολόγιον διωά-
 μισον κατὰ γράφειν τῆ τῶ
 μεσαιπτάτω αὐτῶν, ἀλλ
 ἢ παντὶ μέρει αὐτῶν διωά-
 τῶν ὠρολόγιον κατὰ γράφει-
 νῶν, φανερὸν ὡς πᾶσι ἢ
 γῆν λιγότερον λόγον ἐπέχει
 πρὸς τὸ ἡλιακὸν ὑψῶν, ἢ
 πᾶσι ἀπὸ τῆ του νοουμῆλι
 σφαῖραν. φανερὸν γάρ, ὅτι
 μὴ δύναται μῆτις σφαῖρας
 πολλὰ εἶναι λιγότερα. ὅθεν ἐν
 τῷ λόγῳ ἔχουσι οἱ πάντων
 τῶν διωαμένων ὑδὶ τῆς γῆς
 κατὰ γράφειν ὠρολογίων
 γνώμονον, ὅμω καὶ εἰς ἕμ
 σημεῖον

gia à fabris, quæ um-
 bras gnomonum ha-
 bent, quæ cum terræ
 umbra pariter rede-
 unt. Oportet autem
 cuncta gnomonum
 extrema ad solis glo-
 bum, centri ratio-
 nem obtinere. Quo-
 niam igitur describi
 non potest horolo-
 giū in ipso terræ me-
 dioxumo, in omni ta-
 mē eius parte potest
 describi horologiū:
 non dubium, quin
 tota terra ad solis fa-
 stigium centri ratio-
 nem obtineat, & ab
 hoc intellectum glo-
 bum. Illud etiam ma-
 nifestū, ab una sphæ-
 ra multa fieri centra
 non posse. Hanc igitur
 habet rationem,
 qui describi in terra
 possunt horologio-
 rū gnomones, quam
 ad unum quoque
 H 2 pun-

σημειοῦ συναχθῆναι χάρι-
 τιν ἐπεὶ ἐν μηδὲρ μέγθ' ἢ
 τ' γῆς, ἢ ὡς καὶ ἐγχαροῖν
 ὠρολόγιον ἰδρυθῆναι, ὅλη
 ἢ γῆ κέντρον λόγου ἐπέχει
 πρὸς τὸ ἡλιακὸν ὕψ' ὅ, &
 πλὴν ἀπ' τούτου νοουμένη
 σφῆρα. ἔστι δὲ ἀπρῆμ
 γῆ τῶν ὄντων, ὡς ἢ γῆ σιγμι-
 αία ἔσται πρὸς τὸ μέγθ' ὅ
 τὸ κόσμος ἀναπέμπει τρο-
 φὴν ὅ, τε ἄρα ὄντων, καὶ τοῖς
 ἐμπόδι χρομίοις ἢ αὐτῶ
 αἰσίοις, ποσὶ τοῖς ἢ τὸ πλῆ-
 θ' ὅ καὶ τὸ μέγθ' ὅ ἔστι.
 ὅ γὰρ ὄγκω, βραχέα δὲ ἴση
 ἢ γῆ, πῆ δὲ δυναμῆ, μεγι-
 σθ, χρομῶν αὐτῆ τὸ πλείον
 ἢ ὅσας ἰσῆρα. εἰ γῆ
 ἐπινοήσαι μὲν αὐτῶ ἀπέ-
 ραν ἢ εἰς ἀέρα, ἢ εἰς λαπνὸν
 ὡς ἀναλυομένη, ἢ ἢ
 πολὺ ἀν' μέγθ' ὅ γῆ ὄντων ἢ
 τὸ κόσμος πόδιος ἢ. καὶ ὅ
 μόνον

punctum coacti ob-
 tinuerint. Quoniam
 igitur pars terræ nul-
 la est, in qua non con-
 tingat erigi horolo-
 gium, tota terra cen-
 tri obtinet rationē,
 ad solare collata fa-
 stigium, & ab eo in-
 tellectum globum.
 Hic ambigendum
 non est, cur terra pū-
 cti uicem gerens ad
 mundi magnitudi-
 nem, nutrimentum
 cælo remittat, & cum
 eo pariter meanti-
 bus astris, tot nume-
 ro & magnitudine
 tantis. Nam acervo
 pauca quidem est ter-
 ra, sed potestate ma-
 xima, ut essentia sit
 propè immēsa. Si igitur
 ipsam intelliga-
 mus immensam, aut
 in fumum, aut in aë-
 rem resolutam, mul-
 to maior euadet mun-
 di complexu. Nec
 solam

μόνον γει, εἰ λαπνός, ἢ ἀήρ,
 ἢ πῦρ γένοιτο, πολλῶν
 πλείων αὐτῷ κόσμῳ γήροι
 το, ἀλλὰ καὶ εἰς κονιορτόν
 ἀναλυθεῖσα. πᾶρσι γῶν
 ὄρεῶν, ὅτι τὰ εἰς λαπνόν
 ἀναλυόμενα τῶν ξύλων,
 χηδόν ἐπ' ἀπερομ χεῖτη.
 ὁ ἐκθυμώμενος λιθων
 τός, καὶ ὁ πόσις ἐτορα τῶν
 σφραῶν σωμάτῃ εἰς ἀτμόν
 ἀναλύεται. καὶ εἰ τὸν ἕρα-
 νόμ σὺ τῶν ἀέρι, καὶ τῆς
 ἀέρας ἐπινοήσῃ σωμα-
 γόμενον εἰς τὸ τῆς γῆς
 πύκνωμα, εἰς ἐλάττονα ὄγ-
 ην αὐτῷ συσταλήν αὐ. ὡσε
 τῶν ὄγκων ἢ τῆς σιγμιαίας
 ὡς πρὸς τὸν κόσμον ἔρα,
 ἀφάτω ἢ τῆ δυνάμει λι-
 χημίνη, καὶ χηδόν ἐπ' ἀ-
 περομ χεῖδων φύσιν ἔρα-
 σα, ἐκ βίην ἀδύνατο ἀνα-
 πέμπευ τρέφω τῶν ἕρα-
 νῶ καὶ

solūm si fumus, aut
 aër, aut ignis fiat,
 multo plus fiet quàm
 mundus, sed etiam
 in puluisculum resolu-
 ta. Licet enim no-
 bis intueri etiam in
 fumum ligna resolu-
 ta in infinitum ferè
 profundi. Fumiga-
 tum quoque thus, &
 quaelibet alia solida
 corpora in uaporem
 resoluuntur. Et si cœ-
 lum cum aëre & a-
 stris intelligamus col-
 lectum in terræ con-
 cretionem, in acer-
 uum ipsa minorem
 corripitur. Proinde,
 acervo quidem
 terra puncti uicem
 gerit mundo colla-
 ta: at potestate inef-
 fabilis, & propè in
 infinitum eius na-
 tura diffunditur, ut
 impos non sit ali-
 mentum cœlo remit-

H 3 tere, &

ἄνω, καὶ πρὸς γῆν ἄνω.
 ἔδ' αὖ θαναλυθῆν τὸτο
 ἔθηκε γῆ μέρει, καὶ αὐτὴ
 αὐπλαμβαίνουσα πῆλα ἐκ
 τε ἀέρος ἢ θ' ἄνω. ὁ δὲ
 γὰρ ἀνω καὶ τῷ φησὶν ὁ ἡρᾶ
 κλειτῶ, δι' ὅλης τρεπέδι
 καὶ μεταβάλλειν πεφυ-
 κίας εἰς πᾶν, ἡ δὲ διμυρ-
 γω ἰσοπέδους, εἰς τὴν τῶν
 ἄλων διοίκισιν καὶ ἡμε-
 νῶν, πρὸς μὲν ἐν τῷ ἡλια-
 κῶν ἡλίου, σιμῆς λόγῳ ἐ-
 πέχει ἡ γῆ, πρὸς ἣ τὴν σε-
 ληνιακῆν σφαῖραν, κατα-
 σκιάζοντες πῆλα, ὅτι μὴ
 σιμῆς λόγῳ ἐπέχει, πρὸς
 πρὸς ἡλίου τῶν ἐπιχειρήμα-
 σιν. ὅ φαίνεται, φασὶ, τὰ
 ἡμετέριμα αὐτῶν τὰ πρὸς
 τὰ ἄστρα, ἢ καὶ πᾶν ἡλί-
 μα. ἀλλὰ τῆ αὐτῆ ἄρα, πρὸς
 οἷς μὲν μέζονα, πρὸς οἷς δὲ
 ἐλάττονα. ὅτι πρὸς αὐτὴν οὐ
 βαίνῃ,

tere, & eis quæ in cæ-
 lo sunt, nec tamen i-
 deo absunt. In
 parte ipsa quocumque
 piam sibi assumens
 ex aère & ex cælo.
 Via namque sursum ac
 deorsum, inquit He-
 raclitus, per uniuersam
 uertitur essentiam,
 uim mutationi
 agnatam habens, per
 uniuersum opifici
 obtemperans ad om-
 nium dispensationem
 ac permanentiam.
 Ad solare itaque fati-
 gium, puncti ratio-
 nem habere quidam
 confirmarunt, hu-
 iusmodi innixi ag-
 gressionibus, ratio-
 cinationibusque. Non
 apparent (inquiunt)
 eius interualla ada-
 ptra æqualia, per om-
 ne clima, sed eadem
 hora apud alios ma-
 iora, apud alios mi-
 nora. Quod non eue-
 niret,

Βαίνον, εἰ αἰ πρὸς ἀνίησαι
 ἀπὸ τῆς γῆς ὑβείαι πρὸς τὸ
 σελλωιασίου ὕψος, ἴσαι
 τῶν ἡμερῶν. ἴσαι γὰρ αὐτὴν τε
 ἡμερῶν ματα ἐφαίνοντο. πῆ-
 ρονται δὲ καὶ τὴν τὸ ἡλίος
 ἐκλείψιμ, τότε συμμίον, ὃ
 παρὰ πᾶσαν ἀνθρώποις
 ἐπίσης ἐκλείποντο, αὐτῶν,
 ἀλλὰ πολλάκις πρὸ οἷς ἢ
 ὅλων, πρὸ οἷς δὲ ἀπὸ μέρους,
 πρὸ οἷς δὲ ὅλων. ὅτε τὰ
 τὰ αὐτὴν συμβαίνοντο, εἰ
 σιγμαία ἢ πρὸς τὸ ὕψος
 αὐτῆς ἢ γὰ. ἀλλὰ μὴ ἀξιο-
 λογοῦν εἶχε τὸ διάστημα καὶ
 ὅπως, οἷς ἢ πλείως, οἷς δὲ
 ἀπὸ μέρους, οἷς δὲ ὅλων
 ἐπισκοπεῖν σελλίω. ἐνιοὶ
 λέγοντες, μὴ ἐπιχειρῶν
 μέσο λόγον τὴν γῆν πρὸς
 τὸν ὄρανον διηλαδὴν, τοῖς-
 τὸν χεῖνται ἐπιχειρήμα-
 σι. φασὶν, ὅτι ἢ ὄψις εἰς
 ὕψος

niret, si prótensa à
 terra rectæ lineæ ad
 luminare fastigium,
 æquales forent. Ae-
 qualia nanque etiam
 interualla appare-
 rent. Ponunt uerò
 etiam solis defectum
 huius rei signum,
 nō apud omnes ipso
 deficiēte, sed plerun-
 que apud alios totus
 occultatur, apud al-
 ios pars, apud alios
 non omnino. Neque
 id contigerit, si pun-
 cti uicem gerat terra
 ad lunæ fastigiū. Cæ-
 terum non ingens
 habet interuallum,
 & perinde alijs qui-
 dem absolute, alijs
 uerò in parte, alijs
 porrò non profusus
 opaca euadit luna.
 Qui uerò aiunt, non
 obtinere pūcti ratio-
 nem terrā, his urun-
 tur aggressionibus,
 dicentes, uisus in

H 4 subli.

Ἦλος διακεκολληθῆ, τὰ γὰρ τῆς
 ἐπιπέδου ἢ θεωρούμενα,
 ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα λε-
 κηνυμένα, θεωρεῖ, ὅσα ὑψη-
 λότερα ἐπαίρει μάλλον.
 ὡς ἐκ ἀπὸ παντὸς μέρους
 τῆς γῆς εἰς ἴση διακεῖται ὁ
 ἄραυθ^ο, ὁ δὲ κῆς τεκμήριον
 εἶναι, ὅτι λόγος σιμείος τῆς γῆς
 μὴ ἐπέχειν πρὸς τὸν ἄρα-
 νόμ. ῥηθεῖον ἐν πρὸς ἄρα,
 ὅτι τὸ σῆμα τῆς γῆς πῶσι-
 φέρει ὄν, τὸ τὸ αἴτιον γί-
 νεται. ὡς καὶ ἐκ διαίαια
 ἢ μέγεθος ἢ ἢ γῆ, μέση
 λευκὴν ὁμοίως ὁ πῶσιφε-
 ρει ὄσα. τὸ ὁμοίον αὐτῶς
 θαινε. καὶ ἢ δὲ πρὸς γῆς χῶρει
 αὐτῶς λέγειν, ὅτι μὴδὲ ἢ ὄτως
 βραχέα, σιμείος λόγος ἐπέ-
 χει πρὸς τὸν λόγος. ἢ
 σῆμα ἐν τὸ τὸ αἴτιον ἢ γῆ-
 τεον, καὶ εἰ τὸς ἀπὸ παντὸς
 σιμείος τῆς γῆς, ἐπιπέδου
 ἐκβάλλ-

sublime sublatus, in
 planis non perfecta,
 sed sub finēte occul-
 tata, inspicit quanto
 sublimiora attollun-
 tur. Proinde non ab
 omni terræ parte in
 partes aequales diri-
 mitur cæli, que uide-
 tur portio esse pūcti
 rationē terra non ob-
 tinentes. Huic igitur
 ambiguitati ita est oc-
 currendū, quod terræ
 figura cū sit circula-
 ris, huius rei causa
 est, quamobrē si ter-
 ræ magnitudo sit sta-
 dia, medium obti-
 nens, & circulosa, i-
 dem quoque eueni-
 ret, nec quicquam di-
 cendum eueniret:
 quia neque ita pauca
 puncti rationē admo-
 dū obtineret. Figura
 igitur huius causa el-
 se existimanda est. Ac
 si quis ab omni ter-
 ræ puncto planum
 opina-

ἐκβάλλει τῷ ἐπινοίᾳ, ὅκ' αὖ
 πλείω ἢ ἐλάττω τῷ κόσ-
 μῳ ὑπερ γῆς ὀφθεῖν, ἀλλὰ
 ἴστω καὶ ἀπ' ὑψους καὶ ἀπ'
 τῶν χθονιαλῶν, τὰ μὲν τὰ
 μεγάλα τῶν ἀστέρων ἵσα φαί-
 νεται, καὶ ἀπ' ὑψους καὶ ἐκ
 θαλάσσης, τάχα δ' αὖ πρὸς
 τὰ κείνα φύσει γινώσκοντα,
 δι' ὅτι ἐκ τῶν πεδίων ἢ ἐκ
 θαλάσσης, εἰ μὴ ἐδωρῆτο
 τὸ ἡμιόσμιον ὑπερ γῆς,
 ἀπ' δὲ μόνων τῶν ὑψηλοτά-
 των, τάχα αὖ εἶχε τὸ πινθη-
 λόγου τὸ ἀπ' αὐτῶν λεγό-
 μενον, ἀπὸ γὰρ τῶν ὑψηλο-
 τάτων, εἰς δύο ἴσα διαερ-
 μήν τῷ κόσμῳ, ἐκ δὲ τῶν
 χθονιαλῶν, ὅκ' ἐπι, ἀλλὰ
 μέϊνος τῷ ὑπερ γῆς φαί-
 νομην. νυνὶ δὲ, ὅδεμ πρὸς
 λόγον ὅτιν, εἰ ὑψηλῆς ἐκ
 ὕψους τὸ πλείω ὑπερ γῆς
 θεωρεῖται, γὰρ σφαιροειδέει
 τῆς

opinatione educat,
 non plus aut minus
 mundi supra terrā per
 spexerit, sed æquali-
 ter, & à sublimi, & ab
 humilibus locis. ma-
 gnitudines certè a-
 strorū æquales appa-
 rent, & ab editissimis
 locis, & ex mari. Illud
 hic fortasse quispiā di-
 xerit, quoniā ex cāpis
 & mari, si nō spectetur
 hemicosmium su-
 pra terrā, à solis cer-
 tē editissimis locis
 fortè habuerit quod
 ab ipsis dictū rationē
 aliquā, ut ab editissi-
 mis locis in duas par-
 tes æquales diuiso
 mūdo, & ex deiectis
 a humilibus nequa-
 quā, sed supra terrā
 maior appareat. Nūc
 uerò ad hanc rationē
 nihil est, si sublato uī
 su plus supra terram
 spectatur, eueniente
 hoc necessario in glo-
 H 5 bosa

τῆς γῆς σχήματι τὸτο γι-
 νομένης ἀναγκάως. τεκμή-
 ριον γὰρ ποιεῖται (εἰ ἀρᾶ
 δεῖ) τὸ μὴ εἶναι τὴν γῆν
 πρὸς τὰ ὅλα σιγμαιῶν,
 ἢ ἐκ πλείον τὸ κόσμος ἢ ἢ
 ἡμῶν ὀρατομένης τῆς ὀ-
 ψείας ἀρᾶς διωκτῆ, ἀλλ'
 εἰ μὴ ἐκ τῆν ἐπιπέδων ἢ
 ἰσορᾶν τὸ ἴσως γῆς ἀρᾶς.
 τῆν μὲν ἐκ τῆν χθοναίων
 ὀρεζόντων, ἐπιπέδων ὄν-
 των. τῆν δὲ ἐξ ὑψείτων ὀρω-
 μῶν, λεωνοσίων ἢ ὄντων
 καὶ καλυμμένων. φασὶ δὲ
 πρὸς τῆς ἐρημιόους, δίοτι
 μὴ δ' αὖ τὰ ἡκατέφυκ-
 τα, τὰ δὲ δεικνύοντα, τὰ δὲ
 δεικνύοντα μέρη τῆς γῆς ἴσως
 χθον, εἰ μὴ ἀξίολογα εἶχε τὰ
 διαστήματα πρὸς τῆν ἡλια-
 κὴν σφαῖραν. ἀλλ' ὅ δ' αὖ
 ἐλέγετο πρὸς εἶναι ἡμῶν, καὶ
 πάλιν ἀρᾶς ὁ ἡλιος.

σιγμ

bosa terra figura. In-
 de possumus conie-
 ctare, terram dicen-
 dendā non esse eius-
 modi, ut collata uni-
 uerso puncti uicem-
 gerat: non etiam, si
 plus mundi quàm di-
 midium sublato uisu
 spectari potuerit. Ca-
 terum si non ex plani-
 nis ipsius æquale supra
 terrā spectatur,
 ex humilibus quidē
 ubi sint plani finien-
 tes: ē sublimi autem
 spectatis, & qui turbi-
 nati sint & appellen-
 tur. Ad ea insuper
 quæ dicta sunt, aiunt
 quidā, quia neq; alia
 quidē inhorrescerēt
 gelu, alia uerò torre-
 rentur æstu. & alia lo-
 ca essent tēperata, ni-
 si satis magna habe-
 ret interualla ad sola-
 rem globum. Ar ne
 quidem diceretur ad
 nos accedere sol,

rursusq;

στρμιαίας ὄσις ῥι γῆς. ῥη-
 θεορ ἐν πῦρ τῶν τα, ὅτι κῆ
 τῶν πάντων τὸ ῥημα
 ῥι γῆς αἰτίορ ὄσι. παρὰ γῆ
 τῶ, πῶς ἀποπέμπεδι τὰς
 ἠλιακὰς ἀκτῖνας ὡδι τὰ τ
 γῆς ἠλίματα, δεκτικου-
 ται πῦρ, καὶ κατέφυκτῶ,
 κῆ θυρασίας ἐχόμενά ὄσι,
 τῶτα κῆ γῆ τοῖς μερικω-
 τῶροις, κῆ πῦρ ὀλίγορ ἀπ
 ἀλλήλων δεκῶσι θεωρημέ-
 νω. πῦρ γῆ τῶν πῶδι τῶ
 ἠλιρ καυσῶδι μερ τ πα-
 ρακειμῶδις ἀχάϊας, ἐκ ἐπ
 τῶ πονηῶδεσ ἐχῶσις ὡσε
 κῆ εἰ βραχέια ἠρ γῆ, τῶ πα
 ραπῆσιορ ἀ συνέβαινε,
 με ὁμοιορ ὡδι πάντα τὰ
 ἠλίματα ὡδι, τῶν ἀκτι-
 νων κατεπεμπορῶδι.
 ἀλλὰ ἐφ ὡρ μερ τὸ ὄρθορ
 κῆ ἐντονορ ἀπ ῥι ἀκτῖνοσ
 ἐχόντων, ἐφ ὡρ δὲ τὸ πλά
 γιορ

rursusq̄ abire, si ter-
 ra p̄cti uicē gereret.
 Occurrendū igitur,
 hisq̄ respōdēdū, ho-
 rū omniū terrā figu-
 rā causā esse. Nam
 ex iaculatu tali sola-
 rium radiorum ad
 terrā climata, & tor-
 rentur partes alia, &
 refrigerantur alia, &
 tēperiē alia cōsequū-
 tur. Quod planē no-
 bis licet perspicere in
 magis particularibus
 locis, & parū admo-
 dū inter se inuicē di-
 stantibus. quaedā ni-
 mirū loca circa Helim
 exusta sunt, adharēn-
 te Achaia, nihil habē-
 te saggillosum, ut si
 etiā pauca sit terra,
 id propemodū euen-
 turū sit, non aequē in
 cūcta eius climata di-
 sperfis radijs, sed lo-
 ca alia rectum & uali-
 dum ex radio solem
 admittit, alia autem
 obliquum

γιοι καὶ ἀνεμῶν, καὶ τὸ
 πρῶσιναί ἡμῖν καὶ πάλιν
 ἀρχωρεῖν τὸν ἡλιον, ἢ τὴν
 πρὸς τὴν ἰσορυφίαν λέγεται
 χέσιμ. ἐπει αὖ γὰρ ἐκβαλ-
 λόμενα ἀπὸ τῆς γῆς ὀρθῆαι,
 πρὸς καρκίνου καὶ αἰγού-
 κρου, ἴσαι εἰσὶν ἀλλήλαις.
 καὶ ὅτι μὲν λεγόμενα λόγῳ
 ἐπέχει ἡ γῆ, διὰ τὰς τῶν
 καὶ ἐτόρων πολλῶν δεικ-
 νυτοί. πρῶτον γὰρ ἐπιχειρη-
 μάτων, ὡς καταπολυμεί-
 ζων ὁ ἡλιος ὡρᾷ, ὅσον
 ποδίασ ἡμῖν φαντασίαν
 ἀρχπέμπε, ἐξῆς αὐτὸ ὄρα
 ἐπιδείξαι ὀφείλομεν, ὅστε
 γῆν αὐτῆς ἐσεργαῖ αὐτῶν
 κινῶν, πρῶτον γὰρ ἰδία
 πινῶν, πρῶτον μόνον τὰς
 σωτάγματα πεποικί-
 των, ὡρ ὄρα καὶ πο-
 σειδῶν.

ΚΛΕΟ-

obliquū & remissum,
 modo ad nos accede-
 do, modo recedendo
 sol ad verticem dicitur
 habere affectionem.
 Quādoquidem quæ à terra
 eiciuntur rectæ lineæ,
 ad cætri & capricornum
 inter se inuicem sunt æqua-
 les. Quodq; cætri habeat
 terra rationem, his atq;
 alijs multis demonstratur
 argumētis. Præfati sumus
 in primo Epichiremarum,
 quemadmodum multo maior
 est sol quàm terra, tamen
 pedale nobis uidetur
 referre imaginem, id
 mox demonstrare molli-
 mur quantum huic satis
 uidebitur institutioni,
 promēdo præcipuas
 quasdam de hoc sole
 nonnullorum indagines,
 inter quos præcipuus
 nobis auctor Posidonius.

CLEO.